13 COMORI

Michelle Harrison

Adânc în inima Pădurii Spânzuratului, se afla o rulotă veche singuratică, pe jumătate ascunsă de funzișul des și de umbra răcoroasă a copacilor înalți. Era vopsită într-un galben aprins, în nuanța narciselor, dar în ciuda culorii sale vibrante, rulota rămânea în general neobservată, fiind într-o zonă a pădurii unde oamenii se aventurau foarte rar. Mulți ar fi considerat împrejurimile tulburătoare, dar bătrânei țigănci care locuia în rulotă, pădurea îi oferea solitudinea de care avea nevoie. Aici își petrecea zilele, ducând o viață simplă, departe de orășeni și privirile lor: unele curioase, ostile, altele temătoare.

De multă vreme, bătrânei țigănci i se dusese vorba că avea puteri de vrăjitoare. Cunoștințele ei vaste despre plantele și ierburile sălbatice din pădure o ajutau să vindece aproape orice boală. În general, le ținea pentru sine, oferindu-și remediile doar când i se cerea – și doar contra cost. Dar bătrâna țigancă mai avea ceva care îi interesa pe unii dintre oamenii din oraș, ceva ce nu putea fi atribuit plantelor, ierburilor sau oricărui alt lucru. Era abilitatea ei de a vedea în trecut și în viitor. Cei cărora nu le era prea frică pentru a sta departe veneau la ea, cerându-i să le spună acele lucruri și asta și făcea, acceptându-le banii pentru deranj. Cu toate acestea, câteodată – și ceva mai frecvent în ultima vreme –, puterea o ocolea și nu era în stare să le spună nimic. Cu alte ocazii, vedea lucruri pe care ei nu ar fi vrut să le știe, așa că le păstra pentru sine.

biblioteca rao

Michelle Harrison

13 COMORI

Traducere din limba engleză
IOANA VOLINTIRU
VLADIMIR VOLINTIRU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARRISON, MICHELLE
Treisprezece comori/ Michelle Harrison ; trad. Andra Ioana Volintiru, Andrei Vladimir Volintiru. – Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-154-1

I. Volintiru, Andra Ioana (trad.)
II. Volintiru, Andrei Vladimir (trad.)

821.134.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHELLE HARRISON
The Thirteen Treasures

2012

ISBN 978-606-609-154-1

Pentru Mama
și pentru nepoata mea, Tanya

Prolog

De când era mică, Tanya știuse că în conacul bunicii sale se ascundeau multe secrete. Ca toată lumea, auzise de galeriile de ieșire scoase din uz, despre care se zvonea că trec pe sub casă. Și, ca majoritatea copiilor, și-a petrecut multe după-amiezi ploioase căutând intrările ascunse, doar pentru a fi dezamăgită. Când a împlinit treisprezece ani, Tanya își pierduse deja speranța de a da peste unul dintre acele pasaje secrete și începuse să se îndoiască de existența lor în general.

Așa că atunci când peretele cu biblioteca se răsucise în fața ei, pentru a dezvălui o scară îngustă din piatră care se pierdea într-o întunecime jilavă, nu a fost întru totul un șoc. Cu toate astea, nu a produs fiorul încântător pe care îl așteptase de multă vreme, căci circumstanțele acestei descoperiri erau foarte diferite de ceea ce își imaginase ea.

Dacă cei de la conac ar fi fost cu adevărat atenți, le-ar fi fost evident că tunelele erau folosite – și nu de ieri, de azi – pentru a permite accesul cuiva care nu ar fi trebuit să-l aibă. Dar toate indiciile, de la buletinul de știri de la radio din urma răpirii până la foșnetul straniu din vechea casă a scării de serviciu în mijlocul nopții, trecuseră neobservate. Pentru că, luate separat, nici unul dintre semne nu reprezentase mare lucru.

Acum, când Tanya se afla față în față cu intrusa cu o privire sălbatică, în caverna întunecată de sub casă, avertismentele îi reveniseră

în minte și se potriveau ca o cheie în încuietoare. Nu știa la ce se așteptase să găsească – dar nu asta era.

Fata nu părea cu mult mai mare decât ea: cincisprezece ani cel mult. Ochii ei verzi dezmințeau ceva prea dur și prea matur pentru vârsta ei. Cuțitul prins pe coapsă implica alte posibilități pe care Tanya nu se putea convinge să le ia în calcul, așa că se forță să-și îndepte ochii spre bebelușul din brațele fetei.

Copilul îi răspunse privind-o fix, fără să clipească. Ce s-a întâmplat apoi i-a întors stomacul de frică. În timp ce copilul o privea, trăsăturile i s-au schimonosit și apoi s-au preschimbat. Vârfurile urechilor i s-au întins și ascuțit, iar pielea sa a căpătat o nuanță verzuie. Ochii i-au fost înecați în negru, sclipind straniu ca și cum ar fi fost de cerneală. Nu dură decât o clipă înainte ca viziunea fantomatică să dispară, dar Tanya știa ce văzuse.

La fel și intrusa cu părul roșcat.

– Ai văzut.

Vocea ei era o șoaptă răgușită.

Tanya își coborî privirea spre creatura din brațele fetei și își înăbuși un țipăt.

– Nu-mi vine să cred, murmură fata. Ai *văzut.* Poți și tu să-i vezi.

Împărtășiră o clipă de liniște și înțelegere tăcută, iar fata șopti ceva cu blândețe:

– Ești clarvăzătoare.

Tanya se retrase speriată.

– Ce faci cu copilul ăla?

– Bună întrebare, răspunse fata. Stai jos. Îți voi spune povestea mea. Sunt sigură că o vei găsi interesantă.

PARTEA ÎNTÂI

1

Era conștientă de prezența lor în cameră încă dinainte de a se trezi.

O tresărire de rău augur se înfiripase în pleoapele Tanyei, un semn sigur că o pășteau necazuri. Această tresărire neîncetată a fost ceea ce a trezit-o. Ochii i se deschiseră greoi. La fel ca în copilărie, revenise la obiceiul de a dormi cu pătura peste cap. Nu era prea confortabil, dar cu toate acestea nu era dispusă să-și schimbe poziția. Dacă ar fi făcut-o, le-ar fi dat de înțeles că de fapt era trează.

Sub așternuturile sufocante, Tanya își dorea să dea cearșafurile la o parte și să se lase scăldată în adierea de vară care pătrundea pe fereastră. Încerca să-și spună că visase; poate că ei nici nu erau acolo. Totuși, zăcea nemișcată. Pentru că în adâncul ei, știa că ei *erau* acolo, la fel de sigur cum știa și că ea era singura care îi putea vedea.

Pleoapele îi zvâcniră din nou. Putea să-i simtă prin așternuturi, putea să simtă aerul din cameră încărcat cu o energie ciudată. Putea chiar să miroasă umezeala pământie a frunzelor, a ciupercilor și a fragilor copți. Era mirosul *lor*.

O voce joasă străpunse întunericul:

– Doarme. Să o trezesc?

Tanya înțepeni în sanctuarul ei de sub cearșafuri. Încă avea vânătăile de data trecută. O pișcaseră până se învinețise. Un ghiont precis în coaste o făcu să-și piardă răsuflarea.

– Nu doarme. A doua voce era rece, controlată. Se preface. Nu contează. Îmi plac mult aceste mici... *jocuri*.

Atunci ultimele urme de somnolență o părăsiră. Nu aveai cum să confunzi substratul de amenințare din acele cuvinte. Tanya se pregăti să dea așternuturile la o parte, dar dintr-odată acestea deveniseră grele, într-un mod ciudat, apăsând puternic asupra ei... și încet-încet deveneau și mai grele.

– Ce se întâmplă... ce faceți?

Apucă cearșafurile cu mâinile, încercând frenetic să le înlăture. Păreau să se înfășoare în jurul ei ca un cocon. Preț de o clipă înfricoșătoare, se chinui să respire înainte de a reuși să-și elibereze capul și să tragă în piept o gură uriașă de aer rece nocturn. În timp ce-și revenea, trecură câteva secunde până să observe că lustra de sticlă în formă de stea, care acoperea becul din dormitor, era direct în fața ei.

Brusc, Tanya își dădu seama de ce așternuturile erau atât de grele. Plutea în aer, la peste un metru deasupra patului – susținând întreaga greutate a acestora.

– Dați-mă *jos!*

Încet, însă nu din voință proprie, începu să se rotească într-o parte prin aer. Așternuturile alunecară imediat și căzură pe covor, lăsând-o pe Tanya să planeze în pijamale și cu fața în jos deasupra patului ei. Lipsită de protecția așternuturilor, se simțea oribil de vulnerabilă. Își dădu la o parte părul de pe față și examină atent încăperea. Singura făptură pe care o vedea prin întuneric era o pisică; o persană gri, caraghios de pufoasă, încolăcită pe pervaz. Aceasta se ridică, aruncându-i o privire trufașă înainte de a-i întoarce spatele și a se așeza din nou.

– Unde sunteți? spuse ea, vocea tremurându-i. Arătați-vă!

Un râs neplăcut se auzi de undeva de lângă pat. Tanya simți cum este împinsă și, până să-și dea seama ce se întâmplă, făcu o tumbă prin aer, urmată de încă una... și încă una.

– Opriți-vă odată!

Își auzi disperarea din voce și nu îi plăcu deloc.

Tumbele încetară și, într-un final, ateriză în picioare – pe tavan cu fața în jos. Perdelele se umflau ciudat în adierea brizei. Își întoarse privirea, încercând să se liniștească. Era ca și cum gravitația

se modificase doar pentru ea. Sângele nu i se aduna în cap, pijamalele nu cădeau peste ea, iar părul îi atârna normal pe spate.

Se așeză înfrântă pe tavan. Acesta era motivul pentru care ei veneau în toiul nopții. Își dăduse seama cu mult timp în urmă. În timpul nopții era complet la mila lor, pe când ziua, dacă se întâmpla să fie prinsă într-o situație ciudată, avea o șansă mult mai bună să îl considere un joc sau un fel de truc. Doar unul dintre multele „jocuri" și „trucuri" de-a lungul anilor.

Nu putea să își amintească exact când îi văzuse prima oară. Întotdeauna fuseseră acolo. Crescuse vorbind de una singură în timp ce părinții o priveau, amuzați la început, iar mai apoi îngrijorați.

Pe măsură ce anii trecuseră, învățase să mintă convingător. Discuțiile despre zâne nu dau bine în fața adulților, odată ce treci de o anumită vârstă. Nu mai primea nici una dintre acele priviri aprobatoare și zâmbete afectuoase ca în primii ani ai copilăriei. Tanya nu punea asta la suflet. Oamenii nu credeau în nimic din ceea ce nu puteau vedea.

Incidentele deveniseră mai răzbunătoare în ultima vreme. Una era să-i taie câteva șuvițe încâlcite, după o întâlnire cu o perie fermecată, sau să-și găsească răspunsurile de la tema pentru acasă modificate peste noapte. Dar asta era cu totul altceva. De luni bune, Tanya nutrise o teamă sâcâitoare că până la urmă avea să se întâmple ceva rău, ceva din care nu va putea să scape cu o explicație. Cea mai mare frică a ei era să nu ajungă pe canapeaua unui psihiatru din cauza comportamentului din ce în ce mai ciudat.

Zburatul prin aer nu era un semn bun. Dacă mama ei s-ar fi trezit și ar fi găsit-o umblând pe tavan, nu ar fi chemat un doctor, ci un preot.

Era într-o încurcătură dintre cele mai rele.

Tanya simți o adiere de aer rece pe față, urmată de atingerea ușoară a unor aripi împănate pe obraz. O uriașă pasăre neagră apăru brusc lângă umărul ei, ochii săi scânteietori clipind o dată înainte de a se preschimba la fel de repede cum o umbră ar dispărea în soare. Un păr negru mătăsos și două urechi ascuțite cu vârfurile rozalii înlocuiră crudul cioc curbat, pe măsură ce o femeie

nu cu mult mai mare decât pasărea de dinainte îi luă locul. Purta o rochie din pene negre, iar aceasta era într-un contrast puternic cu pielea ei sidefie.

– Corb, șopti Tanya. Privi cum o pană căzu din rochia zânei și pluti ușor pe covor. De ce ești aici?

Corb nu răspunse. Se așeză la capătul patului, lângă două siluete, una durdulie și cu nasul roșu, cealaltă cu pielea închisă la culoare, subțire ca o sârmă și cu o privire jucăușă. Amândouă se uitau la ea cu atenție. Cea mai mică dintre cele două vorbi prima:

– Ai scris din nou despre noi.

Tanya simți că-i iau foc obrajii.

– Nu, Gredin... nu am făcut-o.

Ochii galbeni ai lui Gredin scânteiară, șocant de luminoși în comparație cu fața lui maronie ca o nucă.

– Dar asta ai spus și data trecută. Și cealaltă dată.

Afară, un obiect dreptunghiular de culoare închisă plutea spre fereastra deschisă, ca și cum ar fi fost purtat de vânt. Trecu grațios printre perdele pentru a ajunge în cameră și a se opri sub privirea înspăimântată a Tanyei. Era un jurnal, relativ nou și în condiție bună – dar acoperit cu pământ. Îl îngropase sub mărul din grădină în acea după-amiază. Cât de nechibzuită fusese.

– Al tău, bănuiesc? spuse Gredin.

– Nu l-am mai văzut niciodată.

Omulețul durduliu de lângă Gredin pufni pe nas.

– Ei... haide acum, spuse el. Nu ai vrea să stai acolo toată noaptea, nu-i așa? Se întinse și își mângâie pana de păun de la pălărie, apoi își răsuci mustața ca de șoarece în jurul degetului arătător. Pana tremură la atingerea lui, plină de farmec. O scoase de la pălărie și îi dădu un mic bobârnac.

Jurnalul se deschise, eliberând un bulgăre de pământ ce căzu pe podea și se împrăștie peste un papuc de casă al Tanyei. Un strănut înăbușit se auzi din papuc și apoi o a patra și ultimă zână apăru dinăuntrul lui, urâtă și asemănătoare unui porc. Creatura dădu, cu ceva dificultate, din aripile ei jerpelite și ateriză într-o grămadă dezordonată pe pat. După ce își recăpătă echilibrul, începu să se

scarpine viguros, împroșcând așternuturile cu smocuri de blană năpârlită și purici, apoi scoase un căscat enorm, frecându-și râtul cu labele-i mici, maronii.

Odată, când era mai mică și înainte de divorțul părinților ei, Tanya se bosumflase rău de tot după ce fusese certată. După câteva minute, mama ei izbucnise:

– Nu fi un mic Trisporc!

– Ce e un Trisporc? întrebă Tanya, curioasă în ciuda stării ei.

– E o creatură care seamănă cu un porc și care e mereu tristă, îi răspunse mama ei. Și cu fața pe care o faci, arăți exact așa.

Acest lucru era ceva ce Tanya își amintea de fiecare dată când vedea zâna maronie, mâncată de purici. Expresia vinovată de pe fața acesteia se potrivea atât de bine cu descrierea creaturii inventate de mama ei, încât, în sinea ei, Tanya avea mereu să se gândească la un Trisporc. Cum creatura – spre deosebire de alte zâne – nu se gândise la un nume pentru ea însăși, i-a rămas numele ales de Tanya. În afară de purici și de miros, care te duc cu gândul la un câine ud, Trisporcul nu era foarte agasant. Nu vorbea niciodată – sau cel puțin, în nici una din limbile pe care le-ar fi putut înțelege Tanya –, era mereu flămând și avea obiceiul de a se scărpina în buric. În rest, părea fericit să urmărească ce se întâmpla în jur, cu ochii lui căprui, adânci – singura trăsătură care putea fi descrisă ca fiind frumoasă. Acum se uita atent la ea, cu ochii bulbucați și fără să clipească, scoțând mici sunete fornăite din gât.

Jurnalul se legănă în aer în fața Tanyei. Cu repeziciune, ea își întoarse atenția spre el.

– Citește-l, spuse Gredin.

– Nu pot, zise Tanya. E prea întuneric.

Ochii lui Gredin erau duri ca piatra. Paginile jurnalului începură să fluture nebunește într-o parte și în alta, ca și cum ar încerca să se decidă asupra unei însemnări anume. Până la urmă, se opriră asupra unui pasaj dinainte de sfârșit care fusese scris în grabă. Tanya recunoscu imediat data – nu era cu mai mult de două săptămâni în urmă. Scrisul abia putea fi descifrat; ochii ei fuseseră încețoșați de lacrimi atât de tare, încât abia putuse să-și vadă

propria mână. Apoi firele de păr de pe ceafă i se ridicară, când își auzi propria voce răsunând domol dintre pagini, nu îndeajuns de tare pentru a trezi pe cineva, dar cu siguranță destul de tare pentru urechile ei. Suna distant, ca și cum călătoria prin timp o slăbise.

– Au venit din nou în seara asta. De ce eu? Îi urăsc. ÎI URĂSC...

Chinuitorul pasaj se repeta la nesfârșit și Tanya putea doar să asculte cu groază în timp ce vocea ei se scurgea din jurnal, relatând pagină cu pagină, nervoasă, frustrată și fără speranță.

Zânele o priveau în tot acest timp; Corb calmă, Panaș și Gredin fără expresie, iar Trisporcul lipsit de interes, scărpinându-se în buric de purici.

– Ajunge, spuse Gredin după ceea ce păruse un secol.

Vocea Tanyei se opri imediat, lăsând în urmă doar foșnetul paginilor care se întorceau într-o parte sau alta, răsfoite de o mână invizibilă. Sub ochii ei, fiecare cuvânt pe care îl scrisese se ștergea și dispărea precum cerneala absorbită de o sugativă.

Jurnalul căzu pe pat, dezintegrându-se în momentul impactului.

– Nu e nimic de câștigat din asta, spuse Corb, făcând un gest către rămășițe. O să-ți provoci doar suferință.

– Nu și dacă cineva îl va citi într-o zi, spuse Tanya cu amărăciune. Și m-ar crede.

– Regulile sunt simple, spuse Panaș. Nu spui nimănui despre noi. Dacă vei continua să încerci asta, atunci noi vom continua să te pedepsim.

Rămășițele jurnalului tresăltară pe pat, ridicându-se din așternuturi ca nisipul fin, înainte de a zbura, pe fereastra deschisă, afară în noapte.

– S-a dus. Ca și cum nu ar fi existat, spuse Gredin. Într-un loc unde rozmarinul crește pe lângă un râu care curge la deal. Ținutul gnomilor.

– Nu cred în nici un râu care curge la deal, spuse Tanya, încă suferind la gândul că toate trăirile ei cele mai intime fuseseră dezvăluite urechilor tuturor.

– Grobiene creaturi, gnomii, continuă Gredin. Imprevizibile. Periculoase, spun unii. Orice ating devine înșelător și pervertit. Și

rozmarinul – de altfel, renumit ca leac pentru amnezie – crește pângărit. Proprietățile îi sunt inversate.

Luă o pauză pentru ca spusele sale să-și facă efectul. Tanya, observând cu înțelepciune asta, nu întrerupse din nou.

– Ei bine, sunt niște oameni, cunoscuți zânelor sub numele de oamenii iscusiți, care sunt familiarizați cu acele calități ale ierburilor și plantelor ca rozmarinul. Chiar și rozmarinul pângărit de gnomi e folositor. În anumite cantități, are puterea să extragă o amintire din capul unui muritor pentru totdeauna, precum amintirea unei vechi iubiri. Foarte util în unele circumstanțe. Dar zânele – oricât de mult le-ar deranja să aibă de-a face cu nesuferiții ăia – au propriile nevoi legate de această plantă magică. E foarte utilă mai ales atunci când oamenii dau pe neașteptate peste tărâmul zânelor și sunt martorii unor lucruri pe care nu ar trebui să le vadă. De obicei, o doză mică rezolvă situația și omul nu pățește nimic, aparent trezindu-se dintr-un vis plăcut – chiar dacă nu-și mai amintește ce s-a întâmplat în vis. Cu toate acestea, au existat cazuri în care a fost administrată o cantitate greșită. Întreaga memorie le-a fost ștearsă, uite așa.

Gredin pocni din degete și Tanya tresări.

– Bineînțeles, asta se întâmplă în mod accidental și rar, dar uneori... doar uneori, a fost folosită ca ultimă modalitate de a-i reduce la tăcere pe aceia care altcumva refuzau să fie reduși la tăcere. O soartă foarte neplăcută, ar spune mulți. Bietul suflet nu-și poate aminti nici măcar propriul nume mai apoi. Neplăcut, dar necesar. Până la urmă... nimeni nu poate vorbi despre ce nu-și poate aminti.

Tanya simți dintr-o dată gustul fricii.

– Nu voi mai scrie despre voi niciodată.

– Bun, spuse Panaș. Pentru că ar fi nechibzuit să mai încerci.

– Spune-mi doar un lucru, zise Tanya cu toată impertinența de care era în stare. Nu pot fi singura. *Știu* că nu sunt singura...

Gredin o reduse la tăcere cu o singură privire.

Căderea ei fu bruscă și neașteptată. Simțind forța gravitației, Tanya apucă instinctiv singurul obiect la îndemână – lustra în formă de stea care acoperea becul. Un pocnet teribil se auzi și

cablul se întinse sub greutatea ei, iar tencuiala din tavan, din jurul armăturii, căzu în bucăți mari cât farfuriile, sfărâmându-se și mai tare pe măsură ce se izbea de podea. Apoi Tanya rămase cu lustra în mâini. Becul se sparse în contact cu podeaua și lustra îi scăpă din strânsoare și se lovi de șifonier, făcându-se țăndări.

În timp ce Tanya zăcea gâfâind, auzi palierul scârțâind sub pași neliniștiți. Nu era nevoie să se uite în sus pentru a ști că zânele plecaseră deja, dispăruseră cum făceau mereu, ca frunzele împrăștiate de vânt. Apoi mama ei apăru în cameră, ridicând-o de după umeri, făcând-o astfel să țipe. Tanya îi surprinse exclamația de dezgust, în timp ce înregistra cu privirea tot dezastrul.

– Mamă... murmură ea. A... a fost un coșmar... îmi pare rău...

Chiar și la lumina lunii, Tanya putea observa expresia resemnată de pe chipul mamei ei. Îi dădu drumul brațului Tanyei și se scufundă ușor în pat, cu pumnii strânși în dreptul ochilor.

– Mamă? șopti Tanya.

Întinse mâna și atinse brațul mamei sale.

– Sunt obosită, spuse mama ei încet. Sunt epuizată. Nu știu ce să mai fac. Nu pot face față acestei... acestei nevoi disperate de *atenție* din partea ta. Nu-ți mai pot face față.

– Nu spune asta. Voi fi mai cuminte, promit că încerc.

Mama îi oferi un zâmbet crispat.

– Asta spui mereu. Și vreau să te cred... să te ajut, dar nu pot. Atâta timp cât nu vrei să vorbești cu mine – sau cu un doctor...

– N-am nevoie de un doctor. Iar tu nu ai înțelege!

– Nu. Ai dreptate, scumpo, nu înțeleg. Singurul lucru pe care îl înțeleg e că sunt la capătul răbdării. Făcu o pauză pentru a se uita la dezordinea din jur. Ei bine, va trebui să strângi tot dimineață. Să fie lună. Și stricăciunea o plătești din banii tăi de buzunar, oricât de mult va dura asta. Nu vreau să mai am de-a face cu așa ceva. Sunt sătulă.

Tanya se uită îndelung la podea. Un ciob de sticlă scânteia înfipt în piciorul gol al mamei ei. Îngenunche și îl scoase cu grijă, uitându-se cum un strop de sânge închis la culoare apare în locul

lui. Mama ei nu reacționă. În schimb, se ridică și merse târșâit până la ușă, cu umerii lăsați, călcând peste fragmente de sticlă, fără să-i pese.

– Mamă?

Ușa dormitorului se închise, lăsând-o în întuneric. Tanya se trânti pe pat, prea zdruncinată pentru a plânge. Expresia de pe fața mamei spusese totul. De câte ori fusese avertizată, de câte ori îi spusese despre acea așa-zisă ultimă picătură? Pentru că acum, în timp ce asculta plânsetul înăbușit din camera din capătul celălalt al palierului, știa că noaptea aceasta chiar fusese ultima picătură pentru mama ei.

2

Mașina înainta încet de-a lungul drumului șerpuit. De fiecare parte se întindeau hectare întregi cu nimic altceva decât câmpuri aurii și copaci verzi care formau un acoperiș dens de frunze și ramuri deasupra lor, astfel încât soarele de iulie abia putea pătrunde. Ocazional, o casă țărănească sau un grajd puteau fi văzute de la distanță, dar în afară de asta nu era mai nimic altceva și asta pentru că se aflau în inima ținutului Essex. Priveliștile împădurite de clădiri ale Londrei fuseseră lăsate de mult în urmă.

Pe bancheta din spate a mașinii, Tanya stătea privind inexpresiv ceafa mamei sale.

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să stau cu *ea.* Trebuie să fie și alt loc în care să pot merge.

– Nu există nici un alt loc în care să mergi, spuse mama ei cu fața palidă de nesomn și fără machiajul ei obișnuit. Am mai discutat asta deja de o sută de ori.

– De ce nu pot să mă duc la tata? insistă Tanya.

– Știi deja răspunsul. Ne-a anunțat cu săptămâni în urmă că va fi plecat cu serviciul foarte mult în următoarele câteva luni. Nu poți să stai într-o casă goală.

– Nu pot să cred. O săptămână, o nenorocită de *săptămână* a trecut din vacanța de vară și acum trebuie să petrec o bucată uriașă cu *ea,* spuse Tanya. Nu m-ar fi deranjat să merg la Nana Ivy.

– Ei bine, Bunica Ivy nu mai e. A murit cu trei ani în urmă și nu ți-ar strica să faci un efort să te înțelegi cu bunica pe care încă o mai ai.

– Da, pentru că ea se sinchisește foarte tare de mine, nu-i așa? E îndeajuns de rău că sunt forțată să stau în dărăpănătura asta de casă câteva zile din când în când și, chiar și atunci, doar pentru că tu insiști!

– Nu e adevărat.

– Ba da! Ea mă vrea acolo mai puțin decât vreau eu să fiu acolo și amândouă știm asta! Spune-mi când m-a invitat ea din propria inițiativă, o provocă Tanya.

Mama ei rămase tăcută.

Tanya își încreți buzele.

– Nu? Nici eu nu credeam.

– Ajunge! Ți-ai făcut singură rău prin felul în care te-ai comportat azi-noapte – ca să nu mai vorbim de ultimele luni. Tonul mamei ei se mai domoli. Am nevoie de o pauză. Cred că amândouă avem nevoie. Doar pentru câteva săptămâni, atât. Mă port cât pot eu de corect – te las chiar să-l iei și pe Oberon cu tine. Și apoi, când te întorci, vom avea o discuție serioasă.

Tanya nu spuse nimic, încercând să-și învingă teribilul nod din gât. După câteva momente de tăcere, mama ei introduse un disc în CD-playerul mașinii. Cu asta punea capăt discuției.

Un scheunat lung ieși din gâtul dobermanului brun, grăsuț, al cărui posterior era blocat între Tanya și o geantă mare de voiaj în care se aflau toate lucrurile ei. Puse mâna pe spatele lui pentru a-l mângâia și privi lung pe fereastră. Prostestele ei nu schimbaseră nimic. Rezultatul era același. Avea să stea cu bunica ei pe termen nedefinit.

Călătoria continuă. Pe scaunul din față, mama ei privea drept înainte la drum. În spate, Tanya se uita în continuare încruntată la capul mamei sale cât de concentrat putea.

– Uite că am ajuns.

Tanya privi în direcția pe care i-o indicase mama ei, dar nu putu vedea nimic, doar șiruri de copaci și tufișuri.

– Ceva mai neîngrijite ca de obicei.

– Întotdeauna e neîngrijită grădina, izbucni Tanya. Dacă ar fi fost și mai și, am fi ratat-o complet.

Erau atât de mulți copaci aliniați pe alee, încât era imposibil de ghicit unde se termina. Crengile și ramurile zgâriau partea laterală a mașinii, iar multe zâne zburau din copaci, deranjate de întreruperе. Una se așeză la fereastra din dreptul Tanyei și o privi curioasă. Rămase acolo pentru aproximativ un minut, scobindu-se în nas cu un deget murdar în tot acest timp. Spre ușurarea fetei, se plictisi curând să o măsoare cu privirea și zbură înapoi în copaci. Tanya oftă, știind că va trebui să se mai aștepte la astfel de lucruri. Cumva, zânele știau că le poate vedea și păreau să fie atrase de ea ca de un magnet, chiar și atunci când făcea tot posibilul să simuleze ignoranța față de existența lor.

Drumul continua, răsucindu-se și cotind ca și cum ar fi făcut parte dintr-un labirint din care nu aveau să mai iasă vreodată. Până la urmă copacii se răriră, drumul deveni mai ușor și, după un ultim viraj la stânga, mașina se opri înaintea unei imense porți închise cu lacăt. Înscrise în fier forjat erau două cuvinte: *Conacul Elvesden.* Pe câte o coloană de piatră de fiecare parte a porții, rânjea un gargui. Mama Tanyei claxonă puternic de câteva ori și se uită urât la ceasul de bord.

– De ce n-au deschis deja porțile? Le-am zis să ne aștepte în jur de zece.

Claxonă din nou, enervată.

Minute bune trecură fără nici un semn că va apărea cineva. Tanya își feri privirea de fețele neprimitoare ale garguilor. Deasupra zidului înalt, abia putea distinge acoperișul casei.

– Am putea măcar să ieșim și să ne dezmorțim picioarele, spuse mama ei, deschizând ușa și strecurându-se afară.

Tanya o urmă, fericită să scape din mașina încinsă și înghesuită. Oberon țopăi spre copaci, mai întâi mirosind și apoi marcându-și noul teritoriu.

– Tot aerul ăsta de țară îți va prinde extraordinar de bine.

Tanya îi aruncă mamei o privire veninoasă și se uită atent la terenul din afara porților. În depărtare, putea auzi un dangăt de

clopot și își aminti de o mică biserică din apropiere. În afară de aceasta, casa părea singuratică și, deși călătoria nu durase mai mult de câteva ore, se simțeau ca și cum erau în mijlocul pustietății, complet izolate de restul lumii. Tanya își feri ochii de soare și se uită în zare. O siluetă întunecată se îndrepta cu vioiciune spre ei.

– E Warwick, spuse mama Tanyei, părând ușurată.

Tanya își coborî privirea și lovi cu piciorul într-o piatră. Nu prea îi plăcea îngrijitorul conacului. Cu ani în urmă, pe când mama ei locuia aici, copil fiind, slujba aparținuse tatălui lui Warwick, Amos. Când Amos s-a pensionat, slujba i-a fost încredințată fiului său. Cei doi locuiau în casă împreună cu bunica Tanyei, Florence, și cu fiul lui Warwick, Fabian, care era, după spusele mamei ei, un „porcușor nesuferit". Cu toate că aveau în ele un sâmbure de adevăr, Tanya nu se putea abține să nu-l compătimească un pic pe Fabian, a cărui mamă murise când acesta avea cinci ani. Judecând după cât de puțină îndrumare îi oferise tatăl lui, nu era o surpriză că ajunsese o pacoste.

Warwick se apropie. Purta un palton lung, care părea mult prea călduros pentru vremea respectivă și pantaloni murdari din moleschin, îndesați în niște cizme la fel de murdare. Părul lui negru și încâlcit era presărat cu fire cărunte și legat la spate nu foarte strâns, iar pielea îi era măslinie și aspră, semn că petrecuse mult timp în aer liber. Singurul său salut fu o plecăciune posacă.

Trecu pe lângă ele cu pași mari, deschise poarta și apoi le făcu semn să intre înapoi în mașină. Tanya observă cu neplăcere că avea o pușcă cu aer comprimat prinsă la spate. Porțile scârțâiră în timp ce se deschideau. Warwick păși într-o parte pentru a permite mașinii să treacă.

Ca de obicei, ochii Tanyei se deschiseseră larg când zări casa. Nu încăpea nici o îndoială că la vremea ei, pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea, fusese impresionantă. Avea aproape douăzeci de dormitoare – fără a include vechile camere ale slujitorilor – și aproape la fel de multe saloane și sufragerii, care fuseseră cândva decorate generos. Dacă ar fi fost îngrijită corespunzător, probabil că încă ar fi fost frumoasă.

În schimb, pe zidurile crăpate, se cățăra iedera groasă, crescând tot mai sălbatică pe an ce trecea, chiar răsucindu-se deasupra ferestrelor ca un voal de frunze. Majoritatea camerelor erau acum ori încuiate, ori în diverse stadii de degradare, și vastul, cândva splendidul teren care împrejmuia conacul era pustiu și neîntreținut. Curtea din fața casei era o mare spumegând de buruieni; singurele lucruri care făceau cinste grădinii erau câțiva copaci și o fântână arteziană părăsită. Tanya nu își putea aminti ultima oară când aceasta funcționase.

După ce parcară, îl așteptară pe Warwick la ușă. Acesta își croi lent drum prin pietrișul din curtea interioară și urcă scările până la masiva ușă de la intrare, poftindu-le în casă. Oberon rămase afară, gâfâind la umbră.

Mirosul de pe hol era veșnic același, umed și mucegăit, purtând o nuanță subtilă din parfumul lui Florence. De ambele părți ale coridorului mohorât erau uși despre care Tanya știa din experiență că erau încuiate. Puține camere din casă mai erau folosite în acele zile. Mai departe, holul se deschidea într-o anticameră unde se aflau alte câteva uși, dar și scara principală care conducea către un mic etaj intermediar și apoi se bifurca în direcții diferite către primul etaj. La al doilea etaj, care fusese folosit înainte pentru a-i găzdui pe slujitori, accesul era interzis tuturor, cu excepția lui Amos. Tanya își amintea că fusese acolo o singură dată, dintr-o provocare, și fugise înapoi urlând după ce Fabian se prefăcuse că văzuse o fantomă.

– Pe aici, spuse Warwick, vorbind într-un final în felul său obișnuit răstit.

Tanya se strâmbă dezaprobator văzând tapetul coșcovit și decolorat, întrebându-se pentru a suta oară de ce bunica ei continua să locuiască într-o casă enormă, când era clar că era mult prea mare pentru a putea avea grijă de ea.

Pe primul palier se afla un vechi ceas cu pendul, care niciodată nu funcționa cum trebuie, deși fusese reparat de multe ori. Tanya intuia destul de bine de ce – era plin de zâne de mulți ani. Acesta era un alt motiv pentru care ura locul acesta: colcăia de-a dreptul de zâne. Îl urmă pe Warwick pe scări, lăsând-o pe mama ei jos.

Imediat ce se întoarse cu spatele, o voce meschină se auzi dinăuntrul ceasului:

– Ai grijă la asta mică. E o poznașă.

Tanya o ignoră și urcă ultimele câteva trepte. La capăt îngheță. Un șir de pene bogat colorate conducea către un dulap șubred, pe care stătea o pisică grasă, portocalie, cu un singur ochi și o gură plină de fulgi.

– E împăiat, spuse Warwick plictisit.

Tanya observă un fazan împăiat pe podea cu capul smuls și jumătate din pene lipsă, și simți un amestec de repulsie și ușurare.

– Scuipă-Foc! Haide, revino-ți! ordonă Warwick.

Scuipă-Foc îi întoarse privirea cu ochiul său care nu clipea și continuă să mestece cu nepăsare. Warwick trecu pe lângă el exasperat și se opri lângă prima ușă de pe stânga.

– Camera ta.

Tanya încuviință tăcut din cap. Camera pe care el i-o arătase era aceeași în care stătuse mereu, așa că escorta păruse oarecum fără sens. Se gândea doar la două motive pentru care Warwick ar fi vrut să o conducă: ori ca să pară curtenitor, ori pentru că nu avea încredere că nu își va băga nasul în alte camere. Din ceea ce știa despre comportamentul lui, trase concluzia că, mai degrabă, era vorba de varianta a doua.

Ca mai toate camerele din casă, cea a Tanyei era spațioasă, dar cu puține piese de mobilier. Covorul era ros, iar pereții erau acoperiți cu un tapet lila, care se dezlipea pe alocuri. În colț, se aflau o măsuță și un scaun, iar în centru un pat abia făcut, fețele de pernă de un alb imaculat încă păstrând cutele de când fuseseră presate. O pătură subțire, stacojie stătea împăturită la capăt. Pe peretele din fața patului se afla un șemineu din fier forjat, iar, lângă acesta, o ușă către o mică toaletă pentru uz personal. Din păcate, întâmplarea făcea să fie locuită de o zână slinoasă, amfibiană, cu o predilecție pentru toate obiectele strălucitoare. Tanya pierduse multe ceasuri și tot felul de bijuterii din cauza creaturii hoațe și, nu o dată, fusese martoră când Warwick, uluit, recuperase diverse lucruri sclipitoare din țeava de la chiuvetă.

Deasupra șemineului, atârna un tablou cu Echo și Narcis; tânărul fermecător uitându-se atent la reflexia lui în fântâna din pădure, în timp ce nimfa îl urmărea neobservată. Tanya nu putuse niciodată să se hotărască dacă îi plăcea sau nu.

Își puse geanta pe pat și o goli. Nu în mod surpinzător, după ce scosese totul, camera încă arăta goală la fel ca întotdeauna. Tanya își puse papucii de casă la capătul patului, amintindu-și de momentul când Scuipă-Foc lăsase o coadă de șoarece într-unul din ei. Acum trase concluzia că șansele ca aceasta să se repete erau foarte mici. La cei șaisprezece ani ai lui, Scuipă-Foc era practic matusalemic pentru o pisică. În afară de a ataca vânatul împăiat de pe coridor, nu era în stare să prindă mai mult de un păianjen sau doi, sau poate o muscă dacă era norocos.

Merse până la pervaz și își trecu degetul de-a lungul lui, lăsând o dâră subțire în omniprezentul strat de praf. Priveliștea de la fereastră se întindea deasupra grădinilor dintr-o parte laterală a casei, unde văzu câteva tufe de trandafiri sălbatici și câțiva copaci. Dincolo de ziduri se afla biserica, iar lângă micuțul cimitir și în depărtare un domeniu vast împădurit, care se numea Pădurea Spânzuratului. Privi cum mama ei se urcă în mașina din curte, gata de plecare, și fu bucuroasă că alesese să evite să-și ia rămas-bun. În cazul cel mai fericit, ar fi fost neplăcut, iar în cel mai nefericit ar fi stârnit încă o ceartă.

Tanya se întoarse în pat și se lăsă încet în el. În oglinda crăpată de pe măsuța de toaletă, reflexia ei era împărțită în două. Fețe gemene, brunete cu ochi căprui și ten măsliniu o priveau înapoi. Tanya își feri ochii. Nu se simțise niciodată mai singură ca acum.

3

Adânc în inima Pădurii Spânzuratului, se afla o rulotă veche singuratică, pe jumătate ascunsă de funzișul des și de umbra răcoroasă a copacilor înalți. Era vopsită într-un galben aprins, în nuanța narciselor, dar în ciuda culorii sale vibrante, rulota rămânea în general neobservată, fiind într-o zonă a pădurii unde oamenii se aventurau foarte rar. Mulți ar fi considerat împrejurimile tulburătoare, dar bătrânei țigănci care locuia în rulotă, pădurea îi oferea solitudinea de care avea nevoie. Aici își petrecea zilele, ducând o viață simplă, departe de orășeni și privirile lor: unele curioase, ostile, altele temătoare.

De multă vreme, bătrânei țigănci i se dusese vorba că avea puteri de vrăjitoare. Cunoștințele ei vaste despre plantele și ierburile sălbatice din pădure o ajutau să vindece aproape orice boală. În general, le ținea pentru sine, oferindu-și remediile doar când i se cerea – și doar contra cost. Dar bătrâna țigancă mai avea ceva care îi interesa pe unii dintre oamenii din oraș, ceva ce nu putea fi atribuit plantelor, ierburilor sau oricărui alt lucru. Era abilitatea ei de a vedea în trecut și în viitor. Cei cărora nu le era prea frică pentru a sta departe veneau la ea, cerându-i să le spună acele lucruri și asta și făcea, acceptându-le banii pentru deranj. Cu toate acestea, câteodată – și ceva mai frecvent în ultima vreme –, puterea o ocolea și nu era în stare să le spună nimic. Cu alte ocazii, vedea lucruri pe care ei nu ar fi vrut să le știe, așa că le păstra pentru sine. Nu avea alt nume pentru această putere decât darul clarviziunii, la fel ca

mama și bunica ei. În tinerețe o stăpânea cu ușurință, mai ales în vise. În ultima vreme se ascundea însă la limita conștiinței ei, lăsându-se mai greu invocată.

Nu-i plăcea să o cheme decât atunci când avea nevoie.

În acel moment, bătrâna asculta cântecul păsărilor sălbatice pe fereastra deschisă. Părul ei gri și aspru era împletit într-o cosiță simplă, dezvăluind o față aspră și bătută de vreme. Ochii ei, în ciuda vârstei, erau de un albastru-deschis ca al florii de porumb, vii ca ai unei păsări și păstrau o anumită bunătate.

Femeia duse mâna noduroasă la tâmplă, simțind o durere familiară ce devenea din ce în ce mai puternică. Se ridică și își târșâi picioarele până în bucătărie, privirea înregistrând vag apa care se strângea în chiuvetă, picurând din robinetul stricat. Siluete întunecate și diforme începuseră să se contureze în apă. Închise fereastra și trase draperiile, lăsând rulota aproape în întuneric. Cotrobăi într-un mic bufet printre numeroase borcane și sticle, iar apoi scoase un bol de lemn și mai multe lumânări. După ce umplu bolul cu apă, îl puse pe masă și aprinse fitilul lumânării cu o mână tremurândă.

Bătrâna se așeză pe un scaun la masă și se aplecă înainte, ridurile săpate pe fața ei fiind accentuate de dansul flăcărilor. Tâmpla îi pulsa tot mai tare, trimițându-i vibrații dureroase în creier. Murmură cu repeziciune o incantație și durerea îi dispăru, lăsând-o nemișcată și tăcută pe scaun.

Temperatura din rulotă scăzu și flăcările lumânărilor căpătară o strălucire albastră. Tremurând, bătrâna își strânse mai mult șalul în jurul umerilor ei gârboviți și privi în bolul de lemn. Apa se învolbură și apoi se limpezi. Diverse forme luau contur. Culori închise se contopeau și apoi se separau. Degetele i se contractau inevitabil, ca și cum mici șocuri electrice i-ar fi ciupit pielea. Apoi o serie de imagini neclare apărură, derulându-se ca un film mut.

Un ceas bătu miezul nopții. Lumina lunii se revărsa peste leagănul unui copil adormit, înainte de a fi ascunsă de un nor. Când luna reapăru, leagănul era gol, adăpostind doar un ursuleț, cu un smoc de căptușeală ieșită dintr-o tăietură pe mijloc, și așternuturile de un alb imaculat acum acoperite de mici urme de labe noroioase.

Bătrâna se încruntă, încercând să înțeleagă ceva din ceea ce vedea. Apa se limpezi prea devreme și pentru un moment crezu că viziunea se terminase, dar apoi o nouă imagine apăru.

Apa arăta o fată de doisprezece sau treisprezece ani cu un păr castaniu și ochi întunecați și expresivi. Fata din apă părea tristă. Tristă, pentru că nimeni nu o înțelegea și nu o asculta. Dar apa spunea că nu era singură. Apa arăta ce era în jurul ei. Pentru că fata din apă putea vedea lucruri pe care alții nu le puteau vedea. Fata era clarvăzătoare, nici nu încăpea îndoială, dar puterea ei era altfel decât o știa bătrâna.

Bătrâna continuă să își frece mâinile de frig multă vreme după ce rulota se încălzise din nou. Frigul îi intra în oase prea ușor în ultima vreme. În timp ce soarele după-amiezii pătrundea în rulotă cu strălucirea sa liniștitoare, ea stătea nemișcată pe scaun, continuând să privească atent la bolul din fața ei, deși imaginea din apă o părăsise de mult. Rămăsese acum doar cu întrebările.

Femeia se ridică în sfârșit de la masă și, cu mintea în altă parte, puse la locul lor bolul și lumânările, mâinile ei îmbătrânite tremurându-i. Știa destule cât să-și dea seama că destinul va avea grijă ca drumul fetei și al ei să se întâlnească – curând.

4

Cu inima grea, Tanya își târî picioarele până jos, pentru masa de prânz din acea după-amiază. Mama ei plecase cu două ore în urmă și gândul că va fi blocată la conac, printre pânze de păianjen și uși încuiate, pentru următoarele câteva săptămâni era prea oribil pentru a fi exprimat în cuvinte.

Bunica ei se întorsese în vechiul ei Volvo încărcat de cumpărături. După un bun venit scurt și rece, Tanya ajută la căratul pungilor din mașină. Aproape imediat, observă zâna moartă de pe parbriz. Inițial, crezuse că e o muscă imensă sau un gândac, dar, privind mai atent, își dădu seama că era într-adevăr o zână; una cum nu mai văzuse vreodată. Era micuță, cea mai mică pe care o și-o putea închipui, mai mică decât degetul ei mic. Mâinile ei minuscule erau strâns lipite de geam și doar una din aripi era întreagă. Cealaltă era întinsă pe parbriz.

Tanya simți că se sufocă și se întoarse cu spatele. Nu mai văzuse ceva mort până atunci, în afară de o pisică de asemenea lovită de o mașină sau alte mici creaturi pe care le omorâse Scuipă-Foc. O zână era cu totul altceva.

Prin urmare, își pierdu și pofta de mâncare. Tanya amesteca îngrețoșată cu lingura în supă, nefiind în stare să-și ia gândul de la trupul distrus și fără viață de pe mașina de afară. Oricât ar fi urât ea zânele, nu putea să o lase pur și simplu acolo ca pe o insectă strivită. Se decise pe loc să-i facă o înmormântare decentă cât mai repede posibil.

Prânzul fu servit la masa din lemn de stejar din bucătărie, care nu fusese abandonată la fel ca toate celelalte camere. Forfota și căldura atrăseseră un bătrân spiriduș artăgos, pe care de cele mai multe ori îl găseai adormit în ceainic, și o zână a vetrei, mică și timidă, care se ocupa cu păstratul farfuriilor calde și avea grijă ca oalele să nu dea în foc. Tanya nu reușise niciodată să se uite atent la ea, pentru că se mișca iute ca fulgerul, repezindu-se dintr-un colț întunecat în altul. Tot ce observase Tanya erau degetele ei lungi fusiforme, o rochie de mușama și o perdea de păr șaten-roșcat în spatele căreia se ascundea. Toamna și iarna, atunci când făceau focul, o găseai adesea încălzindu-se pe vatra din spatele coșului de cărbuni. În lunile mai călduroase, când nu se făcea focul, zâna vetrei căuta orice altă sursă de căldură din bucătărie, cu excepția cuptorului cu microunde care părea să o sperie.

Un lucru care îi plăcea Tanyei în mod special la bucătărie – scara din alcovul de lângă șemineu, care urca în spirală spre primul și al doilea etaj. Era acum blocată în punctul în care dispărea după un colț, și nu mai fusese folosită de multă vreme. Cu ani în urmă, era folosită de slujitori pentru a duce rapid tăvile cu mâncare și alte asemenea lucruri în bucătărie, iar Tanyei îi părea rău că fusese blocată, dorind mereu să o exploreze. O fereastră mică era cuibărită în zidăria alcovului și treptele serveau acum ca rafturi pentru a depozita ustensile de gătit. În serile de iarnă, când tăciunii strălueau în cămin, alcovul era scăldat într-o lumină fantomatică. Dar în clipa de față nici măcar misterioasa scară nu-i putea ridica moralul.

– Nu ți-e foame?

Tanya ridică privirea și văzu că bunica ei o privea țintă. Fața ei subțire era accentuată de părul alb strâns într-un coc sever la spate.

– Sunt un pic obosită, minți Tanya, uitându-se la degetele fusiforme încălzindu-se lipite de ceainicul care tocmai fusese pus pe foc. Unde e Fabian?

– E pe aici, pe undeva. A luat vacanță săptămâna trecută, deci măcar vă veți ține companie unul altuia.

Inima Tanyei se scufundă în noi adâncuri. Să-l aibă pe Fabian drept tovarăș era un gând oribil – avea obiceiul de a se ține după ea

de fiecare dată când venea în vizită, urmărind-o neîncetat. Părea un pic singuratic, niciodată nu aducea prieteni acasă și nu prea ținea cont de intimitatea celorlalți. În marea majoritate a timpului, îl putea tolera în doze mici – dar două săptămâni era altceva. Se prăbuși în scaun și împinse bolul din fața ei. Situația se înrăutățea.

După prânz, Tanya ajută la curățenie, profitând de ocazie pentru a șterpeli câteva obiecte care să o ajute să îngroape zâna. Când bunica ei se întoarse cu spatele, rupse o bucată de carton dintr-o cutie de cereale și o strecură în buzunar, apoi goli o cutie de chibrituri la coș și o adăugă și pe aceasta.

Mașina bunicii era parcată lângă casă, câteva ferestre având vedere spre ea, majoritatea fiind de la camere goale, așa că șansele de a fi observată erau mici. Singura amenințare era Warwick. Avea o magazie pe unde intra și ieșea mereu cu diverse instrumente și unelte pentru grădinărit. În acel moment nu părea să fie acolo, așa că Tanya se hotărî să-și încerce norocul.

Folosindu-se de carton, dezlipi zâna de pe geam și o introduse în cutia de chibrituri, încercând, fără succes, să nu se uite la sângele uscat din jurul nasului creaturii și nici la capul acesteia, care era înclinat într-un unghi îngrozitor. Încercă să bage aripa smulsă în cutie, dar acest lucru se dovedi a fi mult mai dificil decât anticipase, așa că renunță. Pur și simplu va trebui să fie îngropată cu o singură aripă.

Grădina din spate era o adunătură de tufișuri și tufe de mure crescute în toate părțile și de care nu mai avusese nimeni grijă de multă vreme. După ce trecu prin ele și spinii îi lăsară mai multe tăieturi pe brațe, găsi o plantă cu flori galbene și micuțe la baza unui castan sălbatic și începu să sape. Oberon, care o urmărise până afară, privi cu încântare înainte de a i se alătura entuziasmat. Săpă mai multe gropi în apropiere cu o viteză remarcabilă, împroșcând-o pe Tanya cu brazde, iar apoi se așeză lângă ea răbdător, cu nasul său umed învelit într-un strat de pământ brun-închis. Când groapa fu destul de adâncă, rupse o singură floare din plantă și o așeză în cutia de chibrituri lângă zână, înainte de a o coborî și de acoperi. La sfârșit, unghiile îi erau pline de țărână, dar se simțea ceva mai bine. Se plimbă roată până în dreptul casei și se

umbra unui stejar impunător, spălându-și mâinile sub jetul unui robinet de grădină. Tocmai când se pregătea să intre, o siluetă sări din copac și se apropie la vreo doi pași de ea.

– Salut, spuse Fabian. Ce faci?

– Eu ce fac? zise Tanya revoltată, pe măsură ce inima îi revenea la ritmul ei normal. Tu ce faci, de te ascunzi în copac și sari la oameni? M-am speriat de moarte.

– Îmi pare rău, spuse Fabian, rânjind într-un fel care o făcea să se înfurie.

Tanya se uită atent la el și își șterse mâinile de pantaloni. La cei doisprezece ani ai lui, Fabian era cu câteva luni mai mic ca ea, dar de un an, de când nu-l mai văzuse, crescuse cu mai mulți centimetri și se înălțase mai mult. În afară de asta, înfățișarea lui rămăsese în general neschimbată. Era un băiat lungan, cu capul parcă prea mare în comparație cu restul corpului. Părul nisipiu era des și ondulat și flutura liber în toate direcțiile. Ar fi fost cazul să se tundă. Spre deosebire de tatăl lui, Fabian era palid și bolnăvicios, semn al unei vieți petrecute în casă, cu nasul băgat în cărți de științe, una după alta. Proptiți pe un nas subțire și drept, ochelarii cu ramă groasă puneau în valoare niște ochi albaștri și inteligenți.

Mama Tanyei nu prea îl plăcea pe Fabian. Îl considera precoce și o deranja că avea obiceiul de a-i striga pe adulți după numele lor mic, inclusiv pe tatăl său și pe Amos, lucru care până și Tanyei i se părea ciudat.

Când îl văzuse ultima oară, vara trecută, Fabian prăjea insecte, reflectând razele solare printr-o lupă, și înregistra timpii necesari pentru a le arde într-o carte maro, legată în piele, pe care o căra cu el peste tot. Când era întrebat cu ce se ocupă, răspunsul lui distrat era „cercetare“.

Înfățișarea sa ciudată sugera de acum ceva asemănător. Era îmbrăcat complet în verde, cu excepția bocancilor maro și a unei pălării. Atașase câteva crenguțe și frunze la pălărie și la bluză în încercarea de a se camufla, iar pe ochelari avea un dispozitiv confecționat manual, alcătuit din două lentile de lupă prinse cu sârmă și scoci.

– Deci *ce* faci? întrebă Tanya mânată de curiozitate. Capturezi alte creaturi lipsite de apărare, pentru a le tortura și a le omorî?

Fabian ridică din umeri.

– De fapt, e mai mult un... proiect bazat pe observație.

– Ce observi?

El rânji și mai tare.

– Ce îngropai în grădină?

– Un șoarece mort, spuse ea, așteptându-se oarecum ca el să îi ceară să îl dezgroape pentru a putea face experimente pe el.

Pentru câteva secunde, se uită atent la ea.

– Trist, spuse el în cele din urmă. Ai fi putut să i-l dai lui Scuipă-Foc să aibă ce ronțăi.

Amândoi rămaseră privindu-se cu ostilitate până când începură să li se umezească ochii, fără ca vreunul să vrea să fie primul care clipește sau care întoarce privirea. Din fericire, Tanya era bună la asta, antrenându-se destul la școală cu ceilalți copii. Fabian cedă primul. Se simți puțin mândră de mica ei victorie în timp ce se întorcea în casă, lăsându-l pe Fabian să se uite pizmaș pe măsură ce se urca înapoi în copac.

Înăuntru, Tanya se îndreptă spre camera ei. Era aproape de prima treaptă când observă că o ușă din dreapta, de obicei încuiată, era acum întredeschisă, permițând luminii să pătrundă în holul întunecat. Coborî de pe treaptă și se furișă spre cameră. Nu se auzea nici un sunet dinăuntru. Tanya deschise ușa cu grijă și păși în cameră, unde o întâmpină o priveliște superbă.

Cărțile erau aliniate cu sutele pe pereți, de la podea până în tavan, acoperind aproape orice subiect imaginabil. Un uriaș birou pentru scris stătea într-un colț lângă fereastră, acoperit de un strat dens de praf. Pe el erau stivuite de asemenea multe cărți.

Scoase câteva de pe rafturi. Nori de praf se înălțară în timp ce le răsfoia; era evident că rămăseseră neatinse mulți ani. Plimbându-se întruna cu degetul peste cotoarele cărților, observă că unele dintre ele erau foarte vechi, datând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

O deschise pe prima, intitulată curios *Mit și magie de-a lungul veacurilor*, și căută la cuprins până când găsi ceea ce o interesa și citi în șoaptă.

> Zâne. Creaturi mitice de legendă și folclor, cunoscute și ca iele, crăiese, săiastre sau spiriduși mici. Cuvântul „faerie“[1] provine din limba franceză și a apărut pentru prima oară în Anglia în perioada dinastiei Tudorilor, regăsindu-se în literatură de-a lungul timpurilor.
>
> Mulți credeau că, dacă un copil de zână se năștea urât, bolnav sau diform, zânele furau un copil sănătos de muritor și lăsau copilul de zână în locul lui. Acești copii furați erau cunoscuți sub numele de copii schimbați.
>
> Pe vremuri, era normal să lași daruri pentru zâne. Oamenii credeau că, lăsând hrană pentru spiriduși, bunătatea avea să le fie răsplătită cu noroc.
>
> Protecția împotriva zânelor sâcâitoare includea diverse metode și instrumente simple cum ar fi sarea, purtatul hainelor de culoare roșie sau pe dos, un cui de fier în buzunar sau apropierea de o apă curgătoare.

– Zâne, șopti Tanya, plimbându-și degetul ușor peste grafia arhaică de pe pagină.

Părea să se potrivească oarecum cu aceste creaturi ciudate care o urmăreau.

Cotrobăi prin sertarul de sus al biroului, găsind doar niște hârtii vechi și câteva insecte moarte. Îl închise cu zgomot. Al doilea sertar al biroului era ori încuiat, ori blocat, dar în al treilea găsi o bucată de hârtie, un stilou și o brățară veche din argint, cu talismane. Intrigată, ridică ciudata bijuterie din sertar. Era grea și rece la atingere și, deși își pierduse strălucirea, lucrătura fină era ușor de observat. Fiecare talisman fusese creat cu migală și cu dragoste. O puse pe masă, întrebându-se câtă vreme a stat în sertar netulburată și cine fusese ultima persoană care o purtase.

Se întoarse la bucata de hârtie și începu să scrie, apoi ezită. Dacă zânele ar găsi-o acolo, cine știe ce ar face de data asta. Nu se

---

[1] faerie = zână (n.tr.)

îndoia nici măcar o secundă că Gredin ar fi fost în stare să o transforme într-o urmă a tot ceea ce-a fost vreodată, fără memorie.

„Dar nu am scris-o eu, își spuse sieși. Doar o copiez. Nu a spus nimic legat de asta."

Notă în grabă un pasaj din carte, cuvânt cu cuvânt, apoi împături hârtia cu grijă și o băgă în buzunar, înainte de a arunca o privire avidă asupra restului paginii.

> Vezi de asemenea „Vraja zânelor", „Cele Treisprezece Comori", „Curțile zânelor: Seelie și Unseelie".

– Bine... hai să vedem, murmură ea, întorcând paginile încă o dată.

> Vraja zânelor: o iluzie magică atât de puternică, încât poate să păcălească orice privitor, făcându-l să creadă că ceea ce vede e real; o mască a înșelăciunii care poate transforma ceea ce e hidos într-un obiect al frumuseții. Vraja permite schimbarea formei, a mărimii și a aspectului; transformarea într-un animal: de obicei păsări și creaturi ale văzduhului – sau poate chiar în oameni.
>
> Pentru ca o zână să se dea drept muritor este necesară o putere considerabilă, dar cu toate acestea, de obicei, comportamentul lor le poate da în vileag iluzia, în preajma oamenilor mai atenți. Felul de a vorbi poate fi pompos, demodat sau în rime. De asemenea, hainele pot fi demodate sau nepotrivite. Formele naturale – ghindele sau pietricelele descântate cu o vrajă specifică lor pentru a părea monede, de exemplu – ar putea fi folosite ca plată pentru bunuri, doar pentru a reveni la starea naturală câteva ore sau zile mai târziu.

Tanya închise cartea trântind-o, pierzându-și suflul datorită entuziasmului descoperirii. Adună în brațe cărțile rămase dintre cele pe care le alesese, gata să plece, când o carte mică, rezemată pe birou, îi atrase atenția. Era *Visul unei nopți de vară* de Shakespeare, cu ilustrații bogate. Curioasă, așeză jos cărțile și se întinse după ea. În timp ce frunzărea paginile, o foaie zbură spre podea. Îngenunche și văzu că era o tăietură dintr-o gazetă locală, din data de douăzeci și unu iunie, de acum mai bine de cincizeci de ani. Era ștearsă și

îngălbenită de vreme. *DATĂ DISPĂRUTĂ* era titlul articolului, având literele îngroșate.

> O căutare a început ieri pentru găsirea fiicei unui pastor din vecinătate, care nu s-a întors acasă noaptea trecută. Poliția nu are nici o ipoteză cu privire la soarta Morwennei Bloom, în vârstă de paisprezece ani, care a dispărut, plimbându-se prin Pădurea Spânzuratului ieri-seară, aparent fără urmă.
>
> Un purtător de cuvânt al poliției a dezvăluit că există temeri reale cu privire la siguranța fetei, ultima oară văzută de un băiat de șaisprezece ani lângă rău-famatele Catacombe ale Spânzuratului, care au răpit numeroase vieți de-a lungul anilor și sunt cunoscute drept un loc preferat de sinucigași. Poliția l-a interogat pe băiat, care a fost mai târziu eliberat fără a fi pus sub acuzare. Încă o dată, localnicii cer ca găurile să fie îngrădite pentru siguranță.

Tanya introduse foaia înapoi între pagini.

Catacombele Spânzuratului se aflau în inima pădurii din spatele conacului, afundându-se serios în pământ și întinzându-se pe kilometri întregi de tunele subterane. Se credea că gropile erau peșteri naturale, deși exista o oarecare speculație conform căreia ar fi fost cândva mine de cretă. Doar în ultimii ani fuseseră construite grilaje în jurul fiecărei intrări, pentru a preveni accidentele, dar cu toate astea, Warwick le-a interzis în mod repetat Tanyei și lui Fabian să meargă mai departe de pârâul ce curgea de-a lungul marginii pădurii. Oricum, Tanya nu avusese niciodată vreo dorință de a se aventura în pădure. Populația numeroasă de zâne, care cu siguranță se ascundea acolo, era îndeajuns de intimidantă.

Cineva își drese glasul în spatele ei.

Ea sări în picioare și se întoarse. Bunica ei stătea în ușă.

– Ce faci aici?

Tanya înghiți în sec și cu zgomot, știind că sentimentul de vinovăție i se putea citi pe față.

– Eu doar... ușa era deschisă și am vrut să arunc o privire la cărți.

Florence păși în cameră și luă o carte de pe unul dintre rafturi.

– Unele sunt foarte vechi, spuse ea, trăgând o linie prin stratul de praf. Unele sunt de pe vremea când a fost construit conacul, cu puțin peste două sute de ani în urmă.

Tanya își pierdu cumpătul. Se așteptase să fie dojenită.

– Am găsit asta, spuse ea, scoțând din nou tăietura de ziar din carte. E despre o fată care a dispărut acum cincizeci de ani.

O privire stranie străbătu chipul bunicii ei, ceva ce aducea a teamă. Dar dispăru imediat, înlocuită de expresia ei obișnuită de impasivitate.

– Era de vârsta mea... am fost colege la școală. Tatăl ei era preot la mica biserică din apropiere.

– Erați prietene?

– Da, spuse Florence. Pentru o vreme, când eram mai mici. Se opri brusc, părând încurcată. Ne-am... îndepărtat una de cealaltă.

– Au găsit-o? întrebă Tanya.

– Nu, spuse Florence. Nu a mai fost văzută niciodată. Puse tăietura pe masă și spulberă o pânză de păianjen. Ar trebui făcută o curățenie serioasă în camera asta. Warwick mi-a promis cu săptămâni în urmă că se va ocupa, dar încă nu s-a pus pe treabă.

– Poate aș putea să ajut, se oferi Tanya, gândindu-se la posibilitatea de a căuta mai multe informații.

Florence îi aruncă o privire de nepătruns.

– Mulțumesc. Sunt convinsă că Warwick va aprecia ajutorul.

Ochii ei gri, de culoarea gresiei, zăboviră asupra brățării cu talismane.

– Chiar mă întrebam unde a dispărut, spuse ea, ridicând brățara la lumină.

Talismanele erau aproape mate și străluceau vag în lumina soarelui.

– E a ta? întrebă Tanya.

– Da, spuse Florence. E moștenită. E în familie de foarte mulți ani.

Tanya se uită mai atent la brățară, numărând talismanele de argint. Erau treisprezece astfel de obiecte curioase. Fiecare era ornat și lucrat deosebit; cele mai frumoase dintre ele erau o cheie, o cupă din pietre prețioase și un candelabru în miniatură.

– E superbă, spuse ea.

– E un lucru greoi și ciudat, spuse bunica ei. Nu l-am mai purtat de multă vreme. Ochii ei căpătară o expresie pierdută. Pe vremuri, oamenii țineau la mare preț brățările de felul acesta. Le purtau pentru a se feri de rău – cum sunt amuletele pentru noroc și protecție. Dintr-odată, îi înmână brățara Tanyei. Poate ți-ar plăcea să o ai? E un lichid de curățat argintul sub chiuvetă și o va face ca nouă.

– Ah, spuse Tanya, luată prin surprindere. Mulțumesc.

Își fixă brățara pe încheietura slabă, buimăcită de generozitatea necaracteristică a bunicii ei.

Încuviințând din capul țeapăn, Florence părăsi camera, lăsând ușa deschisă în urma ei. Șovăitoare, Tanya ieși după ea. Nu o mai vedea nicăieri. Ezită, apoi intră cu repeziciune în cameră și înhăță cartea *Mit și magie de-a lungul veacurilor*, închizând încet ușa bibliotecii în urma ei. Sus, pe palierul de la primul etaj, un zgomot ușor de pași putea fi auzit din interiorul ceasului cu pendulă și, pe măsură ce se apropia, avea impresia că-i putea auzi pe locatari certându-se. Făcu o pauză pentru a încerca să asculte ce vorbesc, dar vocile se opriră imediat, așa că se strecură mai departe, pe lângă casa scării, și în bucătărie.

Cum nu prea mâncase de prânz, Tanya era hămesită. După ce își făcu un sendviș, își turnă un pahar plin cu suc de portocale, apoi se așeză și mâncă în tăcere până când un sunet ciudat îi atrase atenția. Un sforăit înăbușit se auzea din direcția ceainicului și deodată își aminti de spiridușul care locuia acolo. Era o făptură mică și arțăgoasă, spărgea vase și acrea laptele când era nemulțumit, lucru care se întâmpla des.

Când terminase de mâncat și sorbi și ultimele rămășițe de pulpă ale sucului, spălă și uscă farfuria, cu atenție pentru a nu face prea mult zgomot, fiindu-i frică să nu-l trezească pe spiriduș, apoi părăsi pe vârfuri bucătăria. Holul era gol, deși părea că Fabian ar fi trecut pe acolo la un moment dat, având în vedere mulțimea de frunze și rămurele împrăștiate pe podea. Urcă scara până la primul etaj, apoi merse în camera ei, verificând dacă era gol coridorul înainte de a închide ușa. În mod normal, nu-și bătea capul să încuie, dar

de data asta era necesar pentru că nu voia să vadă cineva ce avea de gând să facă.

Îngenunche cu grijă lângă șemineu și rulă înapoi covorul, scoțând la iveală parchetul nelustruit de dedesubt. Folosindu-se de unghii, ridică scândura desprinsă, despre care nimeni altcineva nu știa, și o trase într-o parte pentru a dezvălui un spațiu gol, îndeajuns de mare pentru a adăposti o cutie de pantofi – un spațiu pe care îl descoperise când avea șapte ani. Încă de atunci, devenise locul ei secret. Verifică să nu fie păianjeni, ridică apoi cutia și îi îndepărtă capacul. Înăuntru se aflau câteva povești scrise de ea, câteva poze de familie și un jurnal vechi și gros. Strânse din dinți. În mod evident, zânele încă nu-l descoperiseră pe acesta.

Scoase foița cu notițe din buzunar și o reciti înainte de a o plasa la fundul cutiei. După ce fixă scândura în poziția inițială, desfășură covorul și vârî cartea luată de jos sub pătura de la capătul patului, gândindu-se numai la bogăția de informații care o așteptau probabil în biblioteca de la parter.

Abia mai târziu, după ce se îmbrăcă și se așeză la măsuța de toaletă, observă o pană neagră pe podea, ca una care ar aparține unei păsări din familia ciorilor. Un corb, probabil.

5

Tickey End era un orășel-târg și genul de așezare unde oamenii își duceau câinii la saloane de înfrumusețare, își spălau cu responsabilitate mașinile în fiecare duminică dimineață și unde vecinii se luau la întrecere care strânge cea mai vastă colecție de pitici de grădină. De asemenea, era genul de oraș unde toată lumea se știe cu toată lumea și, dacă ai fi un străin, perdelele ar fi trase pe măsură ce ai trece prin dreptul lor.

Avea totuși o superbă stradă principală, pe care se aflau atât de multe magazine interesante și neobișnuite, încât ar fi durat o zi întreagă pentru a le cerceta amănunțit. În zilele de marți, miercuri și sâmbătă avea loc un iarmaroc în piață, unde negustorii strigau ca să-și vândă marfa și cumpărătorii se tocmeau ca să obțină un preț bun. Culorile vii abundau mereu, de la solzii argintii și sclipitori ai peștilor proaspăt prinși până la nuanțele vibrante ale fructelor coapte și, la momentul potrivit al dimineții, aroma plăcintelor cu carne abia scoase din cuptor și a tartelor cu mere plutea irezistibil prin aer.

Numeroase magazine cu antichități și lucruri neobișnuite se găseau pe străzile lăturalnice, departe de forfota și zgomotul arterei principale. Tanya putea să-și petreacă fericită ore întregi în astfel de magazine.

Marți dimineață, se trezi devreme și merse o jumătate de kilometru până la stația dărăpănată de autobuz, nerăbdătoare să scape de sumbrul conac măcar pentru câteva ore. Din păcate, i se

pusese o condiție. Bunica ei o lăsase să meargă doar dacă îl lua și pe Fabian cu ea.

Călătoria până în Tickey End dura aproximativ cincisprezece minute și era un drum plăcut și pitoresc, deși aerul mirosea mereu a bălegarul de pe câmpurile din apropiere. După ce coborâră din autobuz, se îndreptară spre o zonă din piață unde mulțimea deja se îmbulzea.

Imediat după ce ajunseră, Tanya observă un stand care vindea țesături, mătăsuri și panglici de toate culorile curcubeului. Degetele îi zăboviră asupra unei tăvi cu eșarfe de mătase, de genul celor cu care fetele își legau părul de la începutul verii încoace, o modă tot mai răspândită. Frumoasa fată de origine asiatică care vindea la stand purta o eșarfă turcoaz în același stil. Nefiind genul de persoană care să țină cont de tendințe, Tanya era pe punctul de a se îndepărta când observă una roșie. Amintindu-și pasajul din cartea găsită, îi întinse eșarfa fetei și căută în portofel.

Fabian chicoti.

– Întotdeauna te-am considerat mai băiețoasă, spuse el.

Tanya îl ignoră. Când fata îi înmână punga de hârtie maronie și restul, își puse imediat eșarfa, nerăbdătoare să afle dacă fusese vreo sămânță de adevăr în cartea aceea veche. Își continuară drumul prin piață, Fabian oprindu-se pentru a admira câteva benzi desenate SF și Tanya cheltuindu-și mărunțișul rămas pe un uriaș ciolan pentru Oberon, ca să aibă ce roade în după-amiaza aceea. În timp ce mergea, ciolanul din geantă i se lovea de picior, incomodând-o.

Se dovedi a fi o zi extrem de călduroasă. După plimbarea de două ore prin Tickey End, sandalele de vară cele noi pe care i le cumpărase mama ei o strângeau îngrozitor.

– Cât e ceasul? îl întrebă pe Fabian, după ce se uitase din nou instinctiv la încheietură, înainte de a-și aminti că ceasul i-a dispărut.

Cum era de așteptat, zâna din țevi i-l furase în dimineața aceea de pe marginea căzii.

– Douăsprezece fără un sfert, răspunse Fabian. Mai avem o jumătate de oră până la următorul autobuz.

Tanya încuviință din cap, flexându-și dureros picioarele. Nu voia să se mai plimbe prea mult. Cu toate acestea, era mai entuziasmată de ideea de a se întoarce la conac din alt motiv – stabilise în acea după-amiază să-l ajute pe Warwick la curățenie în bibliotecă.

Se îndreptară spre Aleea Iadeșului, strada preferată a Tanyei. Toate clădirile erau vechi, asimetrice și pline de magazinașe ciudate pe care le adora. De asemenea, se găseau numeroase taverne și hanuri dispersate de-a lungul drumului, care aveau să răsune de râs sălbatic ceva mai târziu.

Fabian își sterse transpirația de pe frunte, fredonând un cântecel din care se oprea din când în când, pentru a împărtăși câte ceva din zvonurile locale. Neputându-se abține, Tanyei îi plăcea să-l asculte, deși niciodată nu ar fi recunoscut asta. Fabian era o sursă de informații și avea talent de povestitor, ceea ce Tanya observase cu mult timp în urmă. Când relata un eveniment ce îl interesa, ochii lui Fabian se aprindeau și el însuși devenea plin de viață, amintindu-i Tanyei de un profesor pasionat sau de un actor pe scenă. Deodată, arătă cu degetul spre taverna numită Scara Spiralată.

– Curtea acelei taverne s-a surpat iarna trecută. Ploaia probabil slăbise pământul... vezi tu, din cauza catacombelor de dedesubt. Noroc că nu s-a întâmplat vara, când s-ar fi aflat oameni pe acolo. Acum o mare parte dintre localnici au fost nevoiți să-și facă o asigurare specială în caz că ar putea să li se întâmple și lor. Și taverna asta mică de aici e foarte veche – ți-am zis vreodată despre pasajul secret care se întinde de sub ea tocmai până la noi la conac?

– Doar de vreun milion de ori, spuse Tanya, căscând. Nu-mi vine să cred că încă mai crezi în povestea cu pasajele secrete. E așa o prostie!

– Nu e prostie! protestă Fabian. E adevărat... era un tunel care ducea la conac, e în cărțile locale de istorie. Dar a fost blocat sau s-a surpat – nici una dintre cărți nu pare să cadă de acord. Era ceva obișnuit ca, în caz de asediu, clădirile mari și vechi să aibă tunele secrete de evadare. Ar fi trebuit să mai fie unul care să ducă la biserică.

– De câte ori m-ai pus să alerg după cai verzi pe pereți, încercând să găsim pasaje secrete, fornăi Tanya. Nu am găsit niciodată

nimic. Cineva, probabil, a inventat toată povestea ca să facă Tickey End să pară mai interesant.

– Ei bine, a fost distractiv să le căutăm, spuse Fabian, chiar dacă nu am găsit nimic niciodată.

– Măcar au făcut să treacă vreo câteva după-amiezi ploioase, spuse Tanya pe un ton neplăcut. Oricum, bunica mea și tatăl tău au spus mereu că nu există nici un tunel – că toate sunt zvonuri.

– Normal că au spus asta, zise Fabian cu o voce sumbră. Nu vor să ne băgăm nasul pe ici, pe colo căutându-le. Și dacă e cineva care știe secretele casei, atunci acela e Warwick.

– De ce le spui lui și lui Amos pe nume? întrebă Tanya. De ce nu-i spui lui Warwick „tată“?

Fabian ridică din umeri.

– Obișnuiam să-i spun așa când eram mic.

– De ce nu și acum?

– Nu știu. Pur și simplu... nu o fac.

– Dar e ciudat, continuă Tanya. Și știi că îl deranjează.

Conturul abia perceptibil al unui zâmbet i se încolăci pe buze lui Fabian, lăsând să se înțeleagă că tocmai acesta era efectul dorit. Dispăru de îndată ce băiatul schimbă abil subiectul.

– Uite, ăsta e un loc care mă sperie teribil, continuă el în timp ce se plimbau de-a lungul străzii. Vechea casă de copii.

Tanya îi urmări privirea spre o clădire dărăpănată, amplasată la o oarecare distanță de drum. Era evident părăsită, cu ferestrele sparte sau acoperite și cu zidăria pe punctul de a se prăbuși. Gardul din sârmă ghimpată care o înconjura o făcea să arate rece, crudă și deprimantă. Se întreba cum de nu o observase până atunci.

– Mie îmi pare doar tristă, spuse ea. Dar clădirile de tipul ăsta în general așa sunt. Orfelinatele nu sunt tocmai cele mai vesele locuri.

Fabian clătină din cap.

– Nu mă referam la faptul că e un orfelinat, ci la ceea ce se petrecea acolo... toate disparițiile alea.

– Disparițiile?

– Câțiva copii au dispărut de acolo acum mai bine de un an, bebeluși și copii care abia învățau să meargă. Nu mai mari de doi-trei ani. A avut loc o anchetă uriașă și casa a fost închisă.

Un fior îi învălui inima Tanyei în timp ce-și amintea de tăietura din ziar găsită în bibliotecă, referitoare la fata dispărută. Se pare că Tickey End ascundea multe cazuri de copii dispăruți din senin.

Rămaseră tăcuți, continuându-și drumul de-a lungul străzii. Tanya se holba la ferestrele magazinelor pe ici-colo, încercând să-și ia gândul de la orfelinat. Într-un colț al străzii, un magazin micuț se distingea de restul. Tanya îl recunoscu ca fiind acea căsuță fără nume și dărăpănată, cu ferestrele acoperite și tencuiala decojită, care rămăsese goală în ultimul an. Acum era însă, în mod evident, sub o nouă administrare, pentru că nu fusese doar proaspăt zugrăvită, dar căpătase și un nume: Cutia Pandorei. Devenind deodată curioasă, Tanya strigă către Fabian, care îngenunchease și desena ceva în carnețel:

– Intru doar un pic.

Fabian se opri din desenat și ridică privirea.

– Nu prea avem timp – ar trebui să ne îndreptăm spre stația de autobuz.

– Ia-o tu înainte, spuse Tanya. Ne întâlnim acolo. Dacă mă rătăcesc, îți dau un mesaj. Își scoase telefonul din buzunar și îl deschise, așteptând ca ecranul să se lumineze. *În sfârșit...* semnal. Niciodată nu am la conac. Care-i numărul tău de mobil?

Fabian își dădu ochii peste cap.

– Nu am telefon mobil. Warwick nu mă lasă să am unul. Zice că sunt prea mic. Florence nu vrea nici ea să-și pună internet. Aș putea la fel de bine să trăiesc cu dinozaurii. Se întoarse la schiță. Am să aștept aici. Dar grăbește-te.

Un clopoțel sună deasupra capului Tanyei când împinse ușa. O femeie durdulie, cu obraji îmbujorați și cu o față blajină stătea în spatele tejghelei răsfoind o revistă. Tanya se strecură cu grijă printre rafturile înțesate cu tot felul de curiozități. Erau o grămadă de borcane și sticle cu ierburi uscate, plante și prafuri. Se trezi citind eticheta unuia pe care scria *Sângele Dragonului*, înainte de a trece pe

lângă figurine cu vrăjitoare, vrăjitori și creaturi asemănătoare goblinilor, globuri din cristal și tăvi cu pietre semiprețioase. Apoi ochi un raft de cărți din spate și se îndreptă spre el. Ajunsă acolo, privi cotoarele: o gamă largă despre tarot, astrologie și lucruri asemănătoare, sperând să găsească și alte informații despre zâne. Spre dezamăgirea ei, nu părea să fie ceva care să-i fie de mare ajutor.

Chiar atunci, clopoțelul de la ușă sună și cineva intră în magazin. Tanya își lungi gâtul să vadă cine era, enervată la gândul că Fabian ar fi venit să o scoată de acolo. Dar nu era Fabian. Cu coada ochiului, Tanya observă o femeie bătrână, târșâindu-și picioarele, și încărcată cu pungi grele de cumpărături. Văzu pe fereastră că Fabian terminase cu desenatul și acum părea să-și piardă răbdarea, așa că se decise să plece. Cu toate acestea, în timp ce se întorcea ocolind un raft înalt plin de cutii, se lovi de bătrâna care venea din direcția opusă. Pungile îi căzură pe podea, iar piersicile și merele din ele se rostogoliră în toate părțile.

– Îmi pare rău, murmură Tanya rușinată. Îngenunche pentru a o ajuta pe femeie. Ați pățit ceva?

Bătrâna se uită atent la ea, dar nu răspunse. Tanya observă că mâinile-i tremurau ușor, aproape imperceptibil. Pielea-i era uscățivă și ridată adânc, iar părul – lung și împletit. Hainele pe care le purta erau de modă veche. În multe locuri, aveau găuri ce fuseseră cârpite de nenumărate ori. O expresie ciudată se așternu pe chipul bătrânei. Tanya înghiți în sec, iar gura îi deveni brusc uscată. Ceva legat de înfățișarea femeii o neliniștea și nu-i plăcea felul în care aceasta se uita la ea.

– Chiar îmi pare rău, spuse ea din nou, ferindu-și ochii în timp ce-i înapoia o pungă cu fructe lovite.

Femeia se ridică încet și își întinse mâna căuș către Tanya.

– Cred că asta e pentru tine.

Dorind să nu pară prost crescută, Tanya desfăcu palma. Simți o furnicătură ascuțită când degetele noduroase se atinseră de ale ei, ca un ușor șoc electric. Femeia îi puse ceva rece, neted și greu în mână. Tanya își coborî privirea.

Era o busolă mată din alamă, rotundă, cu un lanț lung pentru gât. Majoritatea literelor lipseau, probabil, șterse de vreme. Se uită la ea nedumerită. Oare bătrâna credea că o scăpase în timpul ciocnirii?

– Nu e a mea.

Bătrâna nu-i răspunse. În schimb, întinse mâna spre noua eșarfă a Tanyei, mătasea roșie alunecându-i cu ușurință printre degete.

– O culoare drăguță pentru o fată drăguță. O alegere înțeleaptă, de asemenea.

Tanya simți cum un fior i se urcă pe șira spinării.

– Ce vrei să spui? Vocea îi suna slabă și speriată. Cine ești?

Femeia îi ignoră întrebările și dădu din cap spre busolă.

– Păzește-o bine... și folosește-o cu înțelepciune.

Apoi se întoarse și ieși din magazin, lăsând-o în urmă pe Tanya foarte tulburată.

Tanya ieși cu greu la lumina soarelui, vizibil zdruncinată. Fabian se îndreptă leneș către ea.

– Îți dai seama că va trebui să așteptăm o oră întreagă până la următorul autobuz dacă îl pierdem pe ăsta? Aruncă o privire spre busola din mâna Tanyei și nu păru deloc impresionat. Doar nu ai cumpărat vechitura aia?

– Bătrâna, spuse Tanya cu vocea tremurândă. Bătrâna din magazin. Ea mi-a dat-o.

– Care bătrână? spuse Fabian, uitându-se atent în lungul străzii, dar bătrâna dispăruse.

– A ieșit cu puțin înaintea mea, spuse Tanya, care, fără să-și dea seama, încă ținea busola în mână.

Lui Fabian îi pică fața.

– Nu cumva te referi la Morag Nebuna?

– *Morag Nebuna?* O cunoști?

– Toată lumea o cunoaște, spuse Fabian.

Începu să alerge ușor și Tanya trebui să se grăbească pentru a ține pasul cu el, osul lui Oberon lovindu-i-se de genunchi.

– Cum de o cunoști *tu?* spuse ea gâfâind în timp ce treceau în viteză prin piață și pe lângă iarmaroc.

– Nu o *cunosc* cu adevărat. Adică știu despre ea. Am auzit niște lucruri.

– Ce lucruri?

– De exemplu că trăiește în pădure într-o rulotă și că iese foarte rar. Și că abia vorbește cu lumea, în afară de momentele când le prezice viitorul. Și se spune că e vrăjitoare.

Autobuzul apăru în raza lor vizuală, reținut de coada de oameni care așteptau să se urce în el.

– Nu i-aș da nici un fel de atenție, adăugă Fabian. Bătrânica e dusă cu pluta.

Dar chiar și după ce se urcară în autobuz, Tanya nu se putu abține să nu se gândească la bătrână. Își coborî ochii asupra busolei și pentru prima oară observă că acul i se învârtea fără sens.

– Nici măcar nu funcționează, spuse Fabian. Arunc-o! Nu știi pe unde a fost.

– Ia te uită, o voce de pe scaunul din spate întrerupse discuția. Te deranjează dacă mă uit puțin la ea?

Tanya se întoarse pentru a-l privi pe bărbatul jerpelit, de vârstă mijlocie, care se apleca spre ea cu o privire serioasă. Era îmbrăcat ciudat, într-un impermeabil subțire și ponosit, total nepotrivit cu vremea, și purta o pălărie cu boruri largi, care îi umbrea parțial fața.

– Colecționez antichități, vezi tu, continuă omul. Își scoase o lentilă și întinse mâna. Tanya îi dădu busola oarecum șovăielnic. Deodată, avu o senzație inexplicabilă, și anume că bărbatul i se părea cumva cunoscut. Se întrebă dacă îl văzuse la televizor, poate la o emisiune cu vânători de antichități. Încercă să-i vadă mai bine fața, dar străinul își ascunsese capul în timp studia busola și tot ce putea vedea era partea de sus a pălăriei. Un moment mai târziu, ridică privirea și Tanya își coborî cu repeziciune ochii, vrând să nu pară prea evident faptul că se uitase fix.

– Cât ai dat pe ea?

Tanya se uită la el fără expresie.

– Cinci lire, minți.

– Dacă ar fi funcționat, ar fi valorat în jur de cincizeci de lire, aprecie străinul. Dar, bineînțeles, faptul că nu funcționează îi scade

din valoare. Strângând în pumn busola, băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote noi. Îți dau douăzeci de lire pe ea.

Pentru un moment, Tanya fu prea surprinsă pentru a răspunde. Din fericire, Fabian îi sări în ajutor.

– De ce? spuse el, fără să-și ascundă suspiciunea.

Zâmbetul omului rămase neschimbat.

– V-am zis, sunt vânzător de antichități.

– Nu, ați spus că sunteți *colecționar* de antichități, ripostă Fabian rapid ca un fulger.

Zâmbetul omului nu mai părea la fel de sincer. Era clar că îl considera pe Fabian enervant.

– Îți dau treizeci de lire, îi spuse el Tanyei. E o afacere bună, crede-mă.

– Nu am încredere în dumneata, îi spuse Fabian imediat. Cum putem să știm noi cât valorează busola dacă nu știm decât ce ne-ai spus dumneata? După noi, ai putea fi la fel de bine un speculant.

Deja conversația atrăgea priviri curioase și șoapte din partea celorlalți călători. Tanya abia rostise un cuvânt către străin, dar, pe măsură ce acesta devenea mai insistent, cu atât mai hotărâtă era să păstreze busola pentru sine.

– Treizeci de lire e ultima mea ofertă, spuse omul pe un ton aspru, toată aparența prietenoasă dispărând.

Era, fără îndoială, iritat de ultima replică a lui Fabian.

– Hei! strigă șoferul. Dacă nu încetezi să-i hărțuiești pe copiii ăia, vei coborî la prima stație!

Comerciantul de antichități se ridică în picioare, roșu la față.

– Voi coborî acum.

Tanya întinse mâna pentru a primi busola și fu surprinsă când bărbatul i-o trânti în palmă. Scoase un mârâit gutural în timp ce pășea țeapăn spre partea din față a autobuzului. Șoferul opri brusc, deși nu se putea vedea vreo stație prin apropiere și omul se dădu jos.

– Și... du-te sănătos, murmură șoferul în timp ce se întorceau, lăsându-l pe colecționarul de antichități în urmă.

– Cred că am stat prea mult în soare, spuse Fabian, clătinând din cap. Aș fi putut jura... nu, nu contează.

– Nu ce? întrebă Tanya.

– Imediat ce s-a ridicat, mi s-a părut că i-am văzut ceasul ticăind în sens invers, spuse Fabian râzând. Stupid, știu. Oricum, era prea insistent. Busola trebuie să fi valorat ceva până la urmă – și probabil ceva mai mult decât ne-a oferit el. Făcu o pauză și ridică ceva de pe podea, scoțând un strigăt de bucurie. Uite! Nătărăul trebuie să o fi scăpat când își flutura banii! Îi arătă Tanyei o bancnotă nouă de douăzeci de lire. Probabil că i-a sărit când a scos teancul din buzunar. Uite, ia-o tu. Cumpără-ți un ceas nou.

– Nu pot s-o iau, spuse Tanya. E furt... într-un fel.

Fabian își dădu ochii peste cap.

– Hai să fim serioși. Nu o să-l mai vezi niciodată, așa că nu o vei putea returna. Doneaz-o dacă te face să te simți atât de rău. Sau dă-mi-o mie. Am s-o cheltuiesc eu. Dar mă gândesc că și-o merită. Chiar mă îndoiesc că-i va simți lipsa.

Tanya o băgă în portofel, neștiind ce altceva să facă.

Până să ajungă la stația lor, Tanyei începuse să-i revină culoarea în obraji. În timp ce parcurgeau aleea spre conac, își dădu seama pentru prima oară că abia aștepta întoarcerea la casa bunicii. Cu toate acestea, când ajunseră acolo, zece minute mai târziu, aveau să aibă parte de un șoc.

Land Roverul lui Warwick era parcat în curte, remorca din spate fiind plină de cărți. Tanya își dădu imediat seama că începuse golirea bibliotecii fără ea și se părea că mare parte din treabă era deja gata. Se năpusti înăuntru, lăsându-l pe Fabian în urmă. Ușa bibliotecii era deschisă și Warwick stătea la masa de scris cu spatele spre intrare.

– De ce nu m-ai așteptat? Am spus că te ajut!

Warwick ridică din umeri și îi aruncă o privire.

– M-am gândit să încep mai devreme.

Se întoarse din nou cu spatele la ea și continuă să împacheteze o cutie mare. Tanya se uită împrejur. Dintre toate cărțile pe care le văzuse în bibliotecă cu o zi înainte, rămăseseră mai puțin de jumătate. Era clar că „începutul mai devreme“ al lui Warwick însemna că probabil se apucase din momentul în care ea părăsise

casa. Se trase într-o parte în timp ce el trecu cu pași mari pe lângă, cărând cărți la mașină.

– Până la urmă, ce ai de gând să faci cu ele? întrebă ea, nefiind capabilă să-și ascundă furia din voce.

Warwick mormăi peste umăr, fără măcar a se sinchisi să se oprească.

– Magazinul de caritate.

Tanya cuprinse cu privirea rafturile de cărți rămase. Nici unul dintre titlurile de acolo nu părea să-i fie de vreun folos.

– Ce se întâmplă?

Se întoarse și se încruntă. Fabian apăruse în spatele ei.

– Tatăl tău a decis să scape de fiecare carte din casă, *asta* se întâmplă!

Fabian clipi.

– De ce?

Tanya nu răspunse. În schimb, părăsi biblioteca și fugi sus – nu mai avea sens să stea să dea o mână de ajutor acum. Pe drumul care se intersecta cu ceasul cu pendulă, îi auzi pe locatari hlizindu-se și se abținu cu greu să nu-l lovească.

Odată ajunsă în camera ei, se aruncă pe pat și gemu când ceva o împunse dureros în coapsă. Abia atunci își reaminti de busolă. O scoase din buzunar și se uită atent și suspicios la ea. Pe lângă faptul că acul nu funcționa, Tanya văzu că era un „A“ în locul în care ar fi trebuit să fie un „N“ pentru nord. Și în timp ce împingea busola sub pernă unde nu o putea vedea, se întrebă de ce bătrâna aceea ciudată i-o dăduse tocmai ei.

6

Miercuri dimineață, Tanya fu trezită dintr-un somn adânc de strigătul cuiva. Se uită atent de sub așternuturi spre fereastră, acolo unde perdelele trase neglijent lăsau să pătrundă numeroase raze de lumină. Ceasul de pe măsuța de toaletă arăta ora șase.

Strigătele continuară. Era Amos, tatăl lui Warwick, chemându-l pe acesta din camera lui de la etajul al doilea. Bătrânul bombănea încontinuu, din ce în ce mai gălăgios cu fiecare clipă.

– Warwick? Unde ești? Vreau micul dejun! E târziu! Întotdeauna întârzii, băiete!

Pași grei răsunară spre etajul al doilea, în timp ce Warwick se ducea să-l îngrijească pe bătrân. În ultimii ani, nimeni în afară de el și bunica Tanyei nu îl văzuse pe Amos la față. Bătrânul era singuratic; nici măcar Fabian nu avea voie în preajma lui. Warwick îi stătea la dispoziție de unul singur zi și noapte și, dacă se întâmpla să fie afară, Amos striga neîncetat până când nu mai avea putere.

O ușă fu trântită undeva deasupra și strigătele încetară. Tanya stătea întinsă, uitându-se la tavanul crăpat și murdar, știind că ar fi fost inutil să încerce să adoarmă la loc. Până la urmă, se trezi, se spălă și se îmbrăcă cu grijă cu o pereche de blugi, sandale și un tricou roșu-aprins.

Micul dejun decurse sumbru și fără prea multe cuvinte. Tanya amesteca cu lingura în cafea în mod repetat, uitându-se visătoare la ceașcă, în timp ce Fabian împingea o bucățică subțire de pâine

prăjită prin farfurie, cu ochii încă somnoroşi şi fără a încerca să facă conversaţie.

– Warwick îmi spune că ai fost un pic supărată ieri, Tanya, zise bunica ei, luând o înghiţitură de ceai.

Niciodată nu mânca dimineaţa cu toate că insista ca toţi să fie prezenţi la micul dejun, ceea ce o deranja enorm pe Tanya.

– Nu m-am supărat, spuse Tanya. Voiam doar să... ajut... sau ceva.

– Înţeleg, spuse Florence, evident fără a se lăsa păcălită vreo clipă.

– Credeam că Warwick avea de gând doar să deretice prin cameră, spuse Tanya. Nu mi-am dat seama că avea de gând să scape de toate cărţile.

Aruncă o privire acuzatoare spre Warwick, dar el rămase neperturbat.

– De fapt, a fost ideea mea să scăpăm de cărţi, îi replică bunica. Nimeni nu s-a obosit să le citească de ani buni.

– Eu le-aş fi citit! spuse Tanya.

– Îmi cer scuze, spuse Florence, fără să lase impresia că ar simţi vreo părere de rău. Dacă aş fi ştiut, atunci le-aş fi păstrat. Făcu o pauză, terminându-şi ceaiul. Totuşi, nu pot să cer magazinului să le returneze. Ar considera asta un gest lipsit de caritate.

Tanya nu era în stare să vorbească. Reprezentaţia arogantă a bunicii ei începea să o enerveze. Se bucură din toată inima când micul dejun luă sfârşit şi fugi în camera ei. În timp ce-şi făcea patul, busola pe care o primise de la bătrâna ţigancă alunecă de sub pernă şi căzu pe podea zăngănind. Tanya o ascunse în locul de sub scândura din podea, apoi îşi vârî mâna printre pliurile păturii stacojii de la capătul patului, pentru a recupera cartea luată din bibliotecă. O scoase şi o îmbrăţişă, mulţumită că o salvase de Warwick. În acel moment, tot ce voia să facă era să fie cât mai departe de casă şi de toată lumea.

Fluieră către Oberon, care aştepta răbdător la capătul scărilor. Împreună ieşiră prin spate, îndreptându-se spre grădina neîngrijită. În partea cea mai din spate, exact lângă poartă, se afla un aranjament

de pietre rămas în paragină, cu ierburi și tufe sălbatice care se revărsau peste el. Astăzi părea și mai părăginit. Apoi Tanya observă ceva. Printre pietre, se aflau trei dintre cei mai urâți pitici de grădină pe care îi văzuse vreodată. Păreau aproape reali. Se încruntă. Nu-i stătea în fire bunicii să-și bată capul cu extravaganțe de genul ornamentelor de grădină. Unul dintre pitici făcu un pas în direcția ei. Tanya tresări.

Erau reali.

Oberon scheună și se ascunse în spatele ei. În mod ciudat, creatura nu părea să se uite la ea. În schimb, îl privea pe Oberon cu ochi flămânzi, ceea ce o neliniștea foarte tare pe Tanya.

– Sunteți... sunteți goblini? întrebă ea cu prudență.

Goblinul – sau orice ar fi fost – se cutremură și o privi ca și cum abia acum o observase, dar nu răspunse. Tanya își dădu atunci seama că inițial nu o *văzuse;* tricoul ei roșu probabil acționase ca un camuflaj până când îi vorbise, forțându-l să o observe. Îi venea să-și dea o palmă peste ceafă pentru propria nesăbuință.

Creatura continua să se uite atent la ea, cu ochii nemișcați încadrați de fața grasă, ca de broască. Îi ajungea până la genunchi și, judecând după mărimea dinților, ar fi putut să muște destul de rău. Tanya îi privi pe ceilalți doi. Unul din ei era tare încovoiat și trebuia să-și răsucească gâtul ca să o vadă mai bine. Al treilea șovăia. Era cel mai mic și probabil că ar fi avut o înfățișare plăcută, dacă nu ar fi fost acoperit din cap până-n picioare cu vânătăi respingătoare. Unele erau galbene-verzui, evident mai vechi, iar altele noi, albastre și purpurii. Ochiul vânăt pe care îl etala fusese în mod clar lovit recent. El fu cel care vorbi primul.

– Rogu-te a ne spune... ce avem aici? Un pui de om făr' de frici? întrebă el, cu o voce melodică adâncă și stranie.

– Fie că-i zi, fie că-i noapte, clarvăzătoarea le vede pe toate, interveni cocoșatul.

Tanya făcu un pas înapoi. Oamenii aceștia micuți și ciudați începeau să o sperie. Erau îmbrăcați ciudat, purtând niște jachete și pantaloni complet anapoda, croite dintr-o combinație de lucruri aruncate de oameni: perdele, pături și șervete vechi de masă. Din

loc în loc, păreau să aibă găuri care fuseseră cârpite cu frunze. Ochiul ager al Tanyei surprinse cusăturile netede și sclipitoare. Firul părea ceva foarte asemănător pânzei de păianjen. Creaturile erau desculțe; aveau picioarele murdare și pline de cicatrici.

– Sunteți goblini? repetă ea, dar ei tot nu recunoșteau că vorbise. Se gândi cu repeziciune. Dacă voi vorbi în rime, veți vorbi, vă rog, cu mine?

Pentru o clipă, nu părea să fi avut vreun efect, dar apoi creatura cu față de broască răspunse.

– Muritori nu-ntreabă zâne. Cu secrete vom rămâne.

Tanya își stoarse creierii, chinuindu-se să găsească o altă întrebare. De obicei, era destul de bună la compus poezii, dar să încerce să le născocească pe moment pentru a le folosi în conversație era mult mai dificil.

– Vă întreb din nou, să știu aș vrea, sunteți goblini, da au ba? spuse după câteva minute, nefiind în stare să se gândească la altceva, mai ales ceva care să rimeze cu „goblin".

– Nu putem spune! Răspunsul azi la noi rămâne! cântă Față-de-Broască și celelalte două creaturi râseră zgomotos, dansând în ritmul cuvintelor sale.

Fără a se lăsa mai prejos, Tanya se gândi un moment.

– Sătulă sunt de-acest joc copilăresc. Niciodată să vă deranjez nu mai doresc.

Vru să treacă pe lângă ei, dar cocoșatul îi tăie calea.

– Nu e un joc, cum vei vedea. Nu credem în oameni chiar așa.

Tanya își scoase carnețelul din buzunar și mâzgăli câteva cuvinte, încercând să facă propozițiile să rimeze.

– Zânele fură și zânele mint, dar oamenii gândesc și oamenii simt, începu ea, uitându-se din nou în carnețel. Drept nu cred să fie ceea ce spui. Încrederea-*mi* în zâne nu-i.

Creaturile se uitară la ea, aparent uluite că poate ține pasul cu ei. Cel cu vânătăile păși înainte.

– Ceri prea mult, nu vorbim cu tine. Noi, goblinii, secretele ni le ascundem bine.

– Înțeleg, spuse Tanya. Deci *sunteți* goblini!

Goblinul păru șocat în momentul în care își dădu seama de greșeală. Tovarășii săi îl înconjurară cu ochi furibunzi.

– Nătărău! Imbecil! spuse Față-de-Broască. Să nu-ncalci regula sperat-am inutil!

– Iertați, nu a fost a mea tocmeală să spun asta din greșeală, se tângui vinovatul, încercând să se tragă înapoi, dar, neavând unde, se lipi de peretele grădinii.

– Scutește-ne de plânsete, corcitură! Nevoie ai de o bătaie bună! Cocoșatul apucă mâinile goblinului și i le strânse la spate. Stai așa! Lasă vânzoleala și lovituri ai să primești! Poate asta te-o-nvăța să nu mai ciripești.

Goblinul începu să urle în timp ce Față-de-Broască îi trase un pumn zdravăn în stomac.

Tanya se înfioră.

– Oprește-te!

Dar Față-de-Broască nu se opri și Tanya nu știa cum să-l facă să înceteze. Privi neputincioasă în timp ce-i aplica lovitură după lovitură bietului său tovarăș. Cocoșatul îl ținea strâns, scoțând strigăte ascuțite de satisfacție de fiecare dată când goblinul se văita. Când Față-de-Broască se potoli, gâfâind și lac de transpirație, goblinul cel plin de vânătăi fu lăsat plângând în tăcere pe o movilă de pământ. Avea numeroase zgârieturi pe față și sângera din abundență, buza de jos fiindu-i crăpată și umflată. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, amestecându-se cu sângele închegat din barbă.

– Brutelor! spuse Tanya, în timp ce suspinele goblinului însângerat se transformau treptat în scâncete. Lăsându-și cartea jos pe pietre, scoase un șervețel mototolit din buzunar și îngenunche în fața lui. El se retrase temător.

– Nu e cazul să te sperii. Eu nu vreau să-ți fac mizerii, spuse ea, îndreptându-și mâna spre fața lui însângerată.

El o lăsă să-i tamponeze zgârieturile și continuă să scâncească ușor.

Tanya îi înmână goblinului șervețelul înroșit de sânge. Era acum destul de clar de unde căpătase celelalte vânătăi. Se ridică și se întoarse cu fața spre ceilalți doi goblini.

– Atinge-ți-l încă o dată și câinele meu vă va mușca. Și atunci vedea-vom ce bine veți lupta.

Oberon scoase un lătrat oportun, dar rămase totuși ascuns în spatele ei.

– Pe Brunswick mai bine-l lași fără apărare, idioțenia lui margini nu are, spuse cocoșatul.

Față-de-Broască se încruntă. Tanya îl privi, așteptând să-l atace pe cocoșat pentru scăparea de mai devreme, dar nu o făcu. Își dădu seama că, deși era liderul, era și genul de laș care alegea mereu ținta mai ușoară. Acesta observă că era privit cu dezgust și rânji.

– Zâmbești tu încrezut acum, dar veți primi cumva ceea ce meritați oricum, spuse Tanya, cuvintele venindu-i în cap de nicăieri.

Față-de-Broască se opri din zâmbit și un horcăit oribil îi ieși din gât. Scuipă în direcția Tanyei, flegma de un galben-verzui ratând-o cu doar câțiva centimetri.

– Spus-ai destule deodată. Acum lasă-ne și pleacă.

Tanya se uită la fața lui plină de ură și se hotărî să plece. Își ridică de jos cartea și deschise violent poarta de lemn, ocolindu-i pe goblini și îndreptându-se în direcția pădurii. Făcuse doar câțiva pași când o voce ezitantă o chemă:

– Roșul te apără aici, dar în pădure sunt mai multe frici.

Tanya se întoarse roată. Brunswick se clătina chiar în cadrul porții, încă ținând șervețelul însângerat în dreptul feței.

– La ce te-ai referit? Ai văzut ceva nemaipomenit? strigă ea, dar cocoșatul îl forță pe Brunswick să se întoarcă în grădină și trânti poarta cu putere.

Ea rămase nemișcată pentru un moment, știind că era inutil să se întoarcă și să-i chestioneze. Probabil, avertizarea îl costase deja o nouă bătaie pe Brunswick.

Roua dimineții scânteia, iar Tanya își croia drum prin iarbă, umezeala strecurându-i-se prin sandale, între degetele de la picioare. Se așeză lângă un hățiș maroniu, ascultând susurul pârâului din apropiere. Oberon se prăbuși alături, gâfâind puternic, iar ea îl scărpină drăgăstos pe cap.

Din adâncurile pădurii se auzi un foc de armă. Se uită în sus și își dădu seama că era Warwick la vânătoare. Urmară mai multe focuri, pierdute în depărtare. În spatele ei, un animal trecu foșnind prin frunziș. Lui Oberon îi tremurară urechile. Porni agale către pârâiaș și își cufundă laba în apa limpede ca de cristal. Tanya căscă și se dezmorți, apoi deschise cartea. Amintindu-și ce citise înainte, trecu direct la cuprins, apoi se încruntă. Ceea ce ar fi trebuit să fie o listă coerentă de capitole cu numerele de pagină corespunzătoare era acum un amestec de cuvinte și cifre, fără vreun pic de sens. Răsfoi cartea tot mai neliniștită. Fiecare pagină era la fel: plină de text învălmășit. Întregul conținut al masivului volum – cu informația lui neprețuită despre zâne – fusese complet amestecat. Scoțând un geamăt de disperare, Tanya își aminti cum pusese cartea jos în acele scurte momente, atunci când îl îngrijise pe Brunswick. Cocoșatul probabil că o descântase cât timp ea nu fusese atentă.

Cartea nu mai era de nici un folos.

O creangă din tufișuri pocni zgomotos și ea tresări.

– Hei? strigă ea.

Tăcere.

Tanya își adună gândurile. Trebuie să fi fost un animal sălbatic, o căprioară probabil. Mai urmă o pocnitură, acum mai aproape, urmată de un foșnet. Oberon adulmecă aerul, ciulindu-și urechile.

Un iepure țâșni din tufișuri, repezindu-se chiar de sub nasul tremurând al câinelui, și apoi traversă prin partea mai puțin adâncă a pârâului. Oberon lătră vesel – apoi începu urmărirea, îndreptându-se spre pădure direct prin pârâu.

Tanya sări în picioare, încă ținând strâns cartea, speriată.

– Oberon! Treci înapoi aici!

Dar Oberon nu avea de gând să se întoarcă sau cel puțin nu fără iepure. Apoi cineva sări împleticindu-se din tufișuri, speriind-o pentru a doua oară.

– *Tu!*

Fabian, rușinat, își scutură iarba și frunzele din păr și de pe haine, fața sa de obicei palidă fiind acum toată roz.

– *De ce mă spionezi?* țipă Tanya.

– Nu te spionam. Căutam, ăă... fluturi și chestii.

– Asta numești tu *cercetare?* Mă urmăreai pe mine!

Cu un strigăt furios, Tanya azvârli pe jos cartea inutilă. Fabian o privi cu o sprânceană ridicată.

În depărtare, se auzi un alt foc de armă. Se uită spre pădure alarmată, aruncându-i lui Fabian o ultimă privire, înainte de a porni furioasă în direcția copacilor.

– Sper că nu ai de gând să intri acolo? spuse el.

– Mulțumită ție nu am de ales, spuse Tanya, enervându-se și mai rău. Câinele meu e în pădure și tot acolo e și Warwick – cu o pușcă!

Grăbi pasul, lăsându-l pe Fabian năucit în urmă.

– Mulțumită mie? Ce am făcut?

Tanya se întoarse și se răsti la el:

– Am să-ți spun eu ce ai făcut. Ai fost atât de ocupat să mă spionezi, încât ai speriat un iepure din frunziș și acum Oberon s-a luat după el prin pădure!

– Păi... nu *trebuia* să-l urmărească, spuse Fabian, dar apoi vocea îi pieri. Pentru un moment arătă ca și cum s-ar fi chinuit să ia o decizie, apoi începu să alerge după ea. Vin cu tine. Dar dacă Warwick află că am fost în pădure...

– Vei avea mult mai multe pe cap decât să-ți faci griji în privința lui Warwick dacă pățește ceva câinele meu! O să... o să...

Se opri brusc în timp ce lacrimile începură să-i înțepe ochii.

– Îl vom găsi, spuse Fabian. Warwick nu l-ar împușca oricum...

– De unde știi *tu?* Ar putea să-l confunde cu un cerb sau ceva!

– Câinele arată mai degrabă a măgar decât a cerb, murmură Fabian.

În acel moment, Tanya l-ar fi plesnit dacă nu ar fi răsunat prin aer o nouă rafală de focuri de armă. O luă la fugă. Fabian o urmă, oprindu-se pentru a traversa pârâul sărind de pe o piatră pe alta. Tanya trecu direct prin apă, udându-se la picioare cu nepăsare. Se năpustiră înainte, Fabian trecând în față în cele din urmă. Treptat, copacii păreau mai deși, mai înalți și mai apropiați unul de altul.

Era răcoare și întuneric în jurul lor, iar creaturi mici mișunau prin tufăriș pe măsură ce treceau pe lângă ele și le deranjau.

– Oberon! țipă Tanya.

Un stol de păsări se împrăștie în văzduh, speriate de zgomotul brusc.

– Crezi că e bine să strigăm așa? spuse Fabian. Warwick sigur ne va auzi.

Tanya se uită la el cu dispreț.

– Cum altfel te aștepți să găsim câinele?

Pădurea era liniștită. Înaintară tot mai mult, strigând câinele pe nume, răsucindu-se și întorcându-se printre copacii care creșteau compact și lemnele putrede care le trosneau sub picioare. Se auzeau șoapte de peste tot și Tanya știa că nu erau doar copacii. Cu fiecare pas, simțea ochi nevăzuți ațintiți asupra lor. Ridicând privirea, simți o mișcare de deasupra. Pe una dintre crengile mai joase, o zână ca o pasăre stătea ghemuită lângă cuibul ei, uitându-se fix la Fabian, cu ochii ei negri. Din cuib se auzeau țipetele odraslelor, cerând să fie hrănite. Tanya își dădu seama imediat că, la fel ca atunci cu goblinii, tricoul roșu o proteja de atenția zânei. Creatura îl văzuse doar pe Fabian și cum el orbecăia neștiutor prin apropiere, începuse să ciripească, avertizându-l să nu se apropie.

– Trebuie să fim pe lângă un fel de cuib, șopti Fabian, încercând să localizeze sursa zgomotului. Cu toate astea, nu văd nicăieri vreo pasăre.

Cum se apropiase de cuib, ciripitul zânei se transformase într-o amenințare dură și insistentă. Tanya privea neputincioasă, știind că a vorbi și a-l avertiza însemna să se dea de gol în fața zânei și să renunțe la protecția tricoului ei roșu – dar ceea ce urmă nu îi dădu de ales. Pentru câteva clipe, creatura își părăsi cuibul și dispăru într-o scorbură din scoarța copacului. Câteva secunde mai târziu, reapăru, înarmată cu diverse proiectile pe care se năpusti să le arunce cu răutate spre capul lui Fabian.

– Ai grijă! țipă Tanya, țâșnind în față pentru a-l împinge pe Fabian într-un loc ferit.

O seamă de obiecte zburară prin aer, ratându-i la limită și aterizând pe pământ. Pietricele, ghinde, conuri de pin, ghemotoace de gunoi, o broșă grea din argint, cioburi și dopuri de sticlă erau acum împrăștiate în jurul lor.

– Ce s-a întâmplat acolo? spuse Fabian, trăgându-și răsuflarea, în timp ce Tanya îl trăgea din rază de acțiune a proiectilelor.

– O coțofană, răspunse ea. Ne-am apropiat prea mult. Probabil că a răsturnat ce era prin cuib când și-a luat zborul. Se uitară din nou la cuib în timp ce se grăbeau să plece. Zâna o privea cu răceală. Ciripitul ei aprig încetase, dar continua să scoată sunete puternice. Tanya nu avea nevoie să înțeleagă ce spunea, pentru a ști că transmitea un avertisment către zânele din apropiere, aflate în copacii vecini, dându-le de știre de prezența lor. Era acum lipsită de apărare – și demascată. Haide, bombăni ea. Continuă să mergi.

Merseră înainte și se îndepărtară. Deasupra lor, Tanya detecta șoaptele și strigătele furioase din copaci, în timp ce vestea prezenței ei se răspândea prin pădure. Se strădui să fie calmă, dar neliniștea interioară punea stăpânire pe ea.

– Ascultă, spuse Fabian, oprindu-se brusc. Ai auzit?

– Voci? șopti Tanya.

Fabian se încruntă și clătină din cap.

– Un câine. Un lătrat vag se auzea din depărtare. Pe aici!

Tanya se chinui să țină pasul cu el; sandalele pe care le purta erau total nepotrivite pentru a alerga prin inima pădurii. Deja se alesese cu numeroase tăieturi la picioare. Hainele și părul i se încurcau în ramuri. Zânele din copaci glumeau pe seama ei.

– A luat-o pe acolo!

– Ba nu, pe *acolo!*

– L-am văzut venind pe aici!

Tanya nu se uita înapoi. Știa că toate mințeau. Nu îndrăznea să-l scape din ochi pe Fabian.

– E ceva în față, strigă el.

Tanya îl văzu oprindu-se și, rămânând nemișcat, mări pasul până când îl ajunse din urmă. Un grilaj urât din metal se întrezărea printre copaci. Merseră spre el fără a rosti vreun cuvânt și ajunseră

într-o poieniță. Grilajul forma un cerc, cu un diametru de aproximativ patru metri. Împrejmuia o gaură uriașă în pământ, cam de vreo trei metri. Un copăcel creștea lângă el, aplecat spre interior. Jumătate dintre rădăcini îi ieșeau în exterior și părea instabil, ca și cum o rafală puternică de vânt putea să-l doboare, prăvălindu-l în caverna de dedesubt. Fixat de grilaj, se afla un semn uzat din lemn, pe care scria PERICOL! NU INTRAȚI!

Găsiseră una dintre catacombe.

Fabian se apucă să înconjoare grilajul, mintea lui de om de știință încercând automat să estimeze cât de adânc cobora tunelul în pământ. După ce făcuse o tură completă, se aplecă și luă o pietricică, apoi o aruncă peste grilaj. Amândoi ascultară în timp ce aceasta cădea silențios. Nici unul din ei nu auzi când ajunse la fund. Fabian scoase un fluierat slab și apoi o expresie ciudată i se ivi pe față.

– Ce? spuse Tanya. Inima i se opri pentru o clipă în timp ce îi urmărea privirea. Grijile ei legate de zâne fură date uitării instantaneu.

Unul dintre pilonii din metal lipsea, lăsând o gaură în grilaj îndeajuns de mare pentru ca o persoană mică de statură să se poată strecura. Îndeajuns de mare însă și pentru ca un câine să poată trece prin ea.

– Nu! vocea Tanyei răsună sugrumată.

Deodată, genunchii îi cedară și se prăbuși la pământ, deznădăjduită. Fabian înlemni, privirea fiindu-i ațintită asupra găurii din grilaj.

– Nu ar fi putut trece pe acolo... nu-i așa?

– Ar fi putut. Dacă urmărea iepurele, ar fi putut...

– *Oberon!* strigă Fabian.

Pădurea rămase tăcută.

– Hai să mai căutăm.

Tanya clătină din cap, lacrimi de tristețe curgându-i pe obraji. Nici măcar nu-i păsa ce ar putea crede Fabian.

– Nu pot. Dacă e acolo jos, lovit? Nu pot să-l părăsesc.

În adâncul inimii știa că, dacă Oberon căzuse în gaură, nu ar fi avut cum să supraviețuiască, dar nu putea suporta să părăsească locul.

Fabian studia gaura din grilaj, mușcându-și buza.

– Nu e acolo jos.

Tanya privi în sus printre lacrimi suspinând zgomotos.

– O spui doar așa.

– Nu, nu-i adevărat. Îngenunche lângă ea. Gândește-te. E un câine mare. Gaura e îndeajuns de largă pentru ca el să poată trece, dar doar atât. Dacă totuși a venit pe aici, ar fi încetinit pentru a se putea strecura și ar fi văzut groapa la timp. Câinii sunt animale inteligente, mai ales dobermanii. Și frunzele, și crengile din jurul gropii nu sunt rupte. Dacă ar fi căzut acolo, ar fi fost urme de gheare. Îi zâmbi încurajator.

Tanya îi oferi un zâmbet palid în schimb, simțind o rază de speranță. Se ridică greoi în picioare și își șterse fața, mânjindu-și obrazul.

– Atunci haide, spuse ea.

Mergeau de încă douăzeci de minute când Tanya sesiză ceva.

– Ascultă.

Fabian se opri și își întoarse într-o parte capul.

– Nu aud nimic.

– Exact. Împușcăturile s-au oprit. Warwick trebuie să se fi întors la conac.

– Bun, spuse Fabian, părând ușurat. Asta înseamnă că putem să țipăm cât ne țin puterile. *Oberon!*

Țipară până când răgușiră, iar gâturile li se umflară dureros, dar tot nici un semn de câinele dispărut. Speranța pe care o simțise Tanya mai devreme scădea tot mai mult în intensitate. Era sigură că l-ar fi găsit până atunci. Tot ce voia să facă era să-l găsească și să plece – cu cât rămânea mai mult în pădure, cu atât creșteau șansele ca zânele să atace din nou. Apoi un alt gând alarmant îi trecu prin minte.

– Fabian? Știi cum să ne întoarcem de aici?

– Speram ca tu să-ți amintești.

Se uitară unul la altul în tăcere.

– Bineînțeles că nu știu cum să ne întoarcem de aici, spuse ea într-un final. Nu am mai fost niciodată pe aici.

– Nici eu, spuse Fabian.

– Deci ne-am rătăcit, zise Tanya, simțindu-se din nou slăbită, dându-și brusc seama de situație.

Se vedea rătăcind prin pădure toată ziua, apoi fiind în continuare prinsă în capcană la lăsarea nopții și dintr-odată se bucură că nu e singură.

– Vom urmări pârâul, spuse Fabian. Pârâul ne va conduce afară din pădure în cele din urmă.

– *În cele din urmă?* Îți dai seama cât de mare e pădurea asta? Eu nu mai țin minte când am văzut ultima oară pârâul, asta a fost cu secole în urmă!

– Ai vreo sugestie mai bună? spuse Fabian țâfnos.

Tanya se încruntă și clătină din cap.

O porniră în căutarea pârâului, ghemuindu-se pe sub ramuri joase și ascultând cu atenție după vreun sunet de apă curgătoare. În timp ce minutele se scurgeau, chiar și Fabian începu să pară îngrijorat, pe măsură ce adevărul devenea tot mai evident. Se rătăciseră complet, total și fără speranță.

– E imposibil, spuse Tanya, așezându-se pe un ciot de copac, pentru a-și cerceta o bătătură umflată de la picior. N-o să mai ieșim de aici. În timp ce vorbea, văzu, spre consternarea ei, cum un morman de pământ cu tot cu iarbă se plimba de colo-colo, repoziționându-se lângă un copac căzut. Câteva momente mai târziu, o grămadă de ierburi și un smoc de flori sălbatice goniră prin fața ei pentru a schimba locurile. Își înăbuși un suspin disperat. Zânele îi rătăceau intenționat, încercând să-i păcălească și, astfel, să-i atragă din ce în ce mai adânc în pădure. Probabil, făcuseră asta de la început.

– Ne-am rătăcit, spuse ea cu o voce pierită. Nu vom mai găsi drumul înapoi!

– Îl vom găsi, spuse Fabian. Doar că s-ar putea să dureze mai mult decât ne-am așteptat.

– Nu înțelegi, spuse Tanya. Se chinui să nu ridice tonul, dar nu reuși. Cât ai zice pește, va porni după noi o patrulă de căutare. Atunci vom fi într-un bucluc și mai mare.

Fabian oftă și se uită la ceas.

– Încă avem destul timp până se întunecă. Hai să ne continuăm drumul.

Tanya se ridică în picioare cu greutate și porni după el fără vlagă. În timp ce făcea asta, observă o scânteiere argintie.

– Stai.

Fabian se opri, părând ușor iritat.

Ea arătă cu degetul.

– Cred că e altă catacombă.

Grilajul de metal deveni mai vizibil în timp ce se apropiau. Groapa aceasta era considerabil mai mică decât prima și nu părea nici pe departe la fel de amenințătoare. Tanya constată ușurată că grilajul era peste tot intact. Nu erau găuri prin care ar fi putut trece un câine sau altceva.

– Câte din astea sunt, mai exact? se întrebă Tanya cu voce tare.

– Șapte. Fabian își lungi gâtul pentru a privi înăuntrul cavernei. Aș da orice să știu cât de adâncă e asta...

Tanya se strâmbă.

– Eu nu. Doar gândește-te la toată...

– Șșșt, spuse Fabian, ducând degetul la buze. E cineva acolo. Uite – în poiană.

O fată în rochie verde, cu păr lung și întunecat, venea încet spre ei, aplecându-se din când în când ca să culeagă o floare sălbatică pentru buchetul pe care îl ținea în brațe. Preț de o clipă, Tanya crezu că fata nu observase că nu mai era singură, dar apoi aceasta o privi direct, zâmbind în timp ce se apropia. Sentimentul inițial de ușurare al Tanyei la vederea unei alte ființe umane nu dură mult, fiind înlocuit de suspiciune. Își amintea de pasajul despre farmece din cartea bunicii sale. O cercetă atent pe fată, căutând orice indiciu că ar putea fi doar o deghizare zânească, dar nu avea nimic care să sugereze ceva ieșit din comun.

– De ce crezi că e aici singură? șopti Tanya, încercând să nu-și miște buzele în caz că fata ar fi putut observa că vorbeau despre ea.

Fabian nu răspunse imediat:

– Nu știu. Arată ca și cum ar fi o țigancă – ar putea fi vreo rudă a bătrânei țigănci. Locuiește în această pădure.

– Morag Nebuna?

– Exact. Cea care ți-a dat busola. Care, apropo, m-am uitat într-o carte despre antichități a lui Warwick: e inutilă.

Tanya privi înainte spre fată.

– Să o întrebăm dacă l-a văzut pe Oberon?

Fabian încuviință din cap.

– Chiar dacă nu, ar putea fi în stare să ne ajute să găsim drumul înapoi. Pare să-i fie familiare împrejurimile.

Se îndepărtă de grilaj și se îndreptă spre fată, cu Tanya în mergând în spatele lui.

Fata îi observă și zâmbi din nou. Părea să aibă vreo treisprezece-paisprezece ani, cu pielea catifelată și ochii cu gene dese și întunecate.

– V-ați rătăcit? întrebă ea cu blândețe.

– Ne căutăm câinele, spuse Fabian.

Vocea îi tremura și suna neobișnuit de stângace.

– A fugit și nu îl putem găsi. Și acum... da, ne-am pierdut, recunoscu el într-un final.

Fata încuviință din cap.

– Am văzut un câine trecând pe aici. Vocea ei era calmă și clară, sunând cumva mai matură decât părea să arate.

– Când? spuse Tanya repede.

– Nu demult, răspunse fata. Acum câteva minute.

– Era teafăr? Nu părea rănit, nu-i așa?

Fata își aținti ochii întunecați asupra Tanyei.

– Nu, arăta în regulă. Veniți cu mine, am să vă ajut să-l găsiți. Cunosc locurile astea foarte bine. Odată ce vom găsi câinele, vă voi conduce până la marginea pădurii.

Tanya îi aruncă o expresie de ușurare lui Fabian și apoi porniră amândoi în urma fetei, care înainta repede, apărând și dispărând

printre copaci. O dată sau de două ori, Tanya crezu că vede fețe în scoarța copacilor sau că ramurile se mișcă la fel ca niște mâini, dar nu mai era în stare să distingă între mirajele zânelor și propria paranoia. Observă că această zonă a pădurii era foarte liniștită și copacii păreau mai mari și mai bătrâni cumva, culorile erau mai bogate, iar mirosurile specifice mai puternice. Se apropiară de un copac imens, cu o gaură în trunchi destul de largă pentru a putea trece prin ea.

– Mă întreb dacă ăsta e copacul, spuse Fabian. E destul de zdravăn.

– Ce copac?

– Știi tu, *copacul!* spuse el schimonosindu-se. Cel de care, de obicei, spânzurau oameni. Trebuie să fie unul. Cum altfel crezi că și-a primit pădurea numele? Haide, tu intri prima.

– Nu vreau, protestă Tanya, dar mâna lui Fabian era între omoplații ei, împingând-o prin deschizătură.

Înăuntru era întuneric și mirosea a aer închis și a umezeală și putea auzi agitația creaturilor care locuiau acolo. În graba ei de a scăpa de acolo, își prinse piciorul într-o rădăcină și ieși înapoi la lumină împiedicându-se.

O mână aspră o apucă de umăr.

Tanya țipă și lovi cu picioarele cât de puternic putu. Un zgomot surd, oribil se auzi când talpa ei atinse ținta, iar atacatorul scoase un geamăt încet. Fabian se poticni, ajungând la ea orbește, apoi se opri brusc.

– Warwick, spuse el pe nerăsuflate.

Tanya privi în sus spre fața lui Warwick. Își freca tibia cu cealaltă mână. Cuminte, în spatele lui, se afla Oberon, cu o lesă improvizată dintr-o funie legată de zgardă.

– A durut, îi spuse Warwick printre dinți. Să nu mai faci asta. Se întoarse către Fabian, ochii scânteindu-i de mânie. Și tu să-mi zici *tată.*

Tanya se eliberă din strânsoarea lui și se aruncă asupra lui Oberon. Câinele o linse drăgăstos, nefiind prea sigur ce era cu toată

atenția pe care o căpăta, dar bucurându-se oricum. Fabian se apleacă asupra lui și îl bătu ușor cu palma, fiind ușurat să-l revadă.

– Cum de l-ai găsit? întrebă Tanya.

– Ați încurcat-o amândoi, mârâi Warwick, ignorând întrebarea.

Era clar că fierbea de supărare.

Tanya simți cum deodată îi intră frica-n oase. Nu îl mai văzuse atât de nervos.

– De câte ori trebuie să-ți spun băiete? Pădurea asta e periculoasă!

– E vina mea, spuse Tanya, înainte ca Fabian să apuce să vorbească. Oberon a fugit și eu am intrat în panică. L-am... l-am rugat pe Fabian să vină cu mine.

Warwick o privi atent și cu răceală.

– Ar fi trebuit să mă aștepți. Pădurea nu e locul ideal când nu o cunoști.

– Îmi pare rău, răspunse ea, plecând capul, ceea ce păru să-l împace un pic.

– Noroc că ai purtat asta, spuse el, arătând spre tricoul ei roșu. Îi aruncă lui Fabian o privire usturătoare. Dacă ai fi purtat verde ca idiotul ăsta, nu mi-ar fi fost la fel de ușor să vă văd – deși făceați atâta zgomot că ați fi trezit și morții.

– Ah, mormăi Tanya. Pentru o secundă crezuse că Warwick cunoștea adevăratul motiv pentru care ea alesese roșu – nu că o ajutase prea mult până la urmă. Fabian se uită în jos, la hainele lui de camuflaj, simțindu-se stânjenit.

– Ar fi bine să ne întoarcem, spuse Warwick, deși tonul lui era pe alocuri mai puțin iritat.

Porni sprinten înapoi.

Tanya și Fabian schimbară priviri în spatele lui. Fabian părea destul de posomorât, iar Tanyei, deși era fericită că o însoțise, îi părea rău că îi cauzase probleme.

– Stai un pic, spuse Fabian dintr-odată. Se întoarse să se uite în direcția din care tocmai veniseră. Unde s-a dus fata aia?

Warwick se răsuci.

– Care fată?

– Era o fată, spuse Tanya. L-a văzut pe Oberon acum câteva minute – se oferise să ne ajute să-l găsim.

– Nu putea să-l fi văzut, spuse Warwick. E cu mine de aproape o oră. Se uită atent la copaci. Unde e?

– Nu știu, răspunse Tanya. Probabil, nu și-a dat seama că ne-am oprit și a continuat să meargă.

– Cum arăta?

– Era frumoasă, spuse Fabian, cu o privire pierdută. Foarte frumoasă!

Warwick nu mai spuse nimic. În schimb, se întoarse și continuă să meargă cu pași apăsați prin pădure. Tanya și Fabian îl urmară supuși, în tăcere. Tanya văzu cum o zână micuță, ca aceea pe care o îngropase, se așeză ușor pe spatele lui Warwick și culese o pană ca un puf care i se prinsese în păr, apoi zbură din nou sus în copaci pentru a-și face cuibul. Tanya stătea aproape de el, simțindu-se ceva mai în siguranță, dar antipatia ei față de Warwick îi provoca o stare de confuzie și de iritare.

Drumul înapoi până la Conacul Elvesden era lung și obositor, dar din fericire zânele nu o mai deranjau. Pentru a doua oară în tot atâtea zile, Tanya era bucuroasă că vede casa bunicii.

7

Imediat după ce Warwick închise poarta grădinii în urma lor, Tanya dezlegă funia de la zgarda lui Oberon și apoi toți patru își croiră drum spre casă prin iarba netunsă.

– Presupun că va trebui să-i spui bunicii despre asta, mormăi Tanya în timp ce își târșâiau picioarele spre bucătărie.

Mirosul familiar era în mod ciudat reconfortant.

Warwick se întoarse spre ea cu o expresie sumbră.

– În condiții normale aș face-o. Dar, din câte am înțeles, ai intrat în pădure ca să îți cauți câinele, nu din nesupunere, așa că această chestiune poate rămâne între noi.

Tanya făcu ochi mari, uimită. Fabian părea la fel de uluit.

– Cu o condiție. Warwick îi scrută cu privirea pe amândoi. Îmi promiteți acum amândoi că nu veți mai pune niciodată piciorul în acea pădure.

Amândoi promiseră pe loc. Nici unul nu voia să repete experiența. Aparent satisfăcut, Warwick dădu mai tare volumul unui mic radio portabil de pe pervaz.

Alte știri acum. Ne-au parvenit vești în legătură cu presupusa răpire a unui copil din salonul unei maternități din Essex. Verificările CCTV s-au dovedit până acum fără rezultat, existând dovezi că, înainte de incident, camerele de luat vederi ar fi fost scoase din funcțiune. S-a confirmat că micuțul în cauză – un băiat născut, se pare, săptămâna trecută – fusese abandonat lângă spital imediat după naștere și era îngrijit de personalul de acolo. Poliția o roagă pe mamă să-și facă apariția și, de asemenea, a făcut publică descrierea unei

adolescente care s-a comportat suspect în recepția maternității înainte de incident. Acum ea este căutată pentru interogatoriu. Un martor ocular a descris-o pe fată ca...

Warwick închise radioul și își mângâie bărbia nerasă.

– Urăsc știrile, spuse el cu o voce domoală, apoi se întoarse și plecă, lăsându-i singuri pe Tanya și pe Fabian.

– Ah, nu, exclamă Fabian exasperat. Își lungi gâtul pentru a-și privi mânecile. Cel mai bun tricou al meu. E rupt! Uită-te la el. Oftă deznădăjduit, apoi se uită la ea cu speranță. Te pricepi la cusut?

– Deloc, răspunse ea.

– Am să-l las mai încolo pe aici, spuse el gânditor. Poate Florence îl va cârpi.

– Mulțumesc că ai venit cu mine, spuse ea, după ce pașii lui Warwick nu se mai auziră.

Fabian ridică din umeri.

– Parțial a fost și din vina mea. Dacă nu aș fi speriat iepurele, poate nu s-ar fi întâmplat.

– Dar, oricum, ai venit. Cu toate că știai că vom avea probleme dacă vom fi prinși.

Se cutremură amintindu-și de misterioasele gropi negre din pământ și cât de ușor se rătăciseră.

– Nu puteam să te las să umbli singură, spuse Fabian, ochii lui întunecându-se. Au dispărut oameni pe acolo.

– Știu. Am citit despre un caz, o fată cu un nume neobișnuit. Nu-știu-cum Bloom.

– Morwenna.

– Exact, spuse Tanya. Morwenna Bloom. Am citit despre ea într-o tăietură de ziar care a căzut din una dintre cărțile din bibliotecă.

– Ce scria? întrebă Fabian interesat dintr-odată.

– Scria doar că a dispărut în pădure și oamenii au crezut că a alunecat și căzut într-una dintre catacombe, spuse Tanya. Sigur știi povestea? Îi știi numele.

– Voiam doar să fiu sigur că e una și aceeași persoană. Foarte mulți oameni au fost dați dispăruți și e greu să mi-i amintesc pe toți.

Fabian își scoase ochelarii și îi șterse de tricoul soios. A fost cea mai tânără persoană care a dispărut în pădure. Din cauza ei, au fost puse grilajele. Se opri și își puse la loc ochelarii. Bănuiesc că știi că era cea mai bună prietenă a lui Florence?

– *Ce?* spuse Tanya. Dar i-am arătat tăietura din ziar – nu a spus nimic că ar fi fost cele mai bune prietene. Își aminti privirea ciudată de pe fața bunicii – acum avea sens. A spus că erau prietene, dar se îndepărtaseră. Ești sigur că erau cele mai bune prietene?

– Foarte, spuse Fabian. Am auzit-o vorbind cu Warwick cel puțin o dată, dar de fiecare dată când intram eu în cameră se opreau. Probabil, îi aducea aminte de prea multe. Probabil e traumatizată... poate o doare prea mult ca să vorbească despre asta.

Tanya rămase tăcută, simțindu-se vinovată.

– Câți oameni au dispărut în pădure atunci? întrebă ea într-un sfârșit, nefiind capabilă să-și țină în frâu propria curiozitate.

– O mulțime, spuse Fabian. Evident, nu la fel de mulți de când au fost puse grilajele, dar tot au fost câțiva. În general, braconieri din Tickey End sau oameni aflați în trecere pe acolo. Sunt probabil mulți alții care nu au fost luați în calcul. Drumeți, țigani și alții de genul ăsta. Prea multe pisici și câini ca să-i putem număra.

– Și gropile nu sunt cu adevărat catacombe. Fabian se duse până la chiuvetă pentru a se spăla pe mâini. O „catacombă“ e, prin definiție, o veche cameră mortuară. Gropile sunt de fapt numite „gropi daneze“. Sunt destul de multe, împrăștiate în toată țara, în special în sudul Angliei. De-a lungul anilor, oamenii au început să le spună catacombe pentru că au dispărut atât de mulți oameni acolo.

– E oribil, zise ea.

I se alătură lui Fabian lângă chiuvetă și își surprinse reflexia într-o mică oglindă înclinată de pe pervaz. Fața-i era brăzdată de lacrimi și murdară, iar păru-i atârna încâlcit.

– Ascultă, spuse Fabian cu o voce joasă. E ceva ce vreau să-ți arăt, dar trebuie să-mi promiți că nu-i vei spune nimic lui Warwick sau lui Florence.

– Să spun despre ce?

– Am găsit ceva la etajul al doilea. Nu știam sigur dacă pot să am încredere în tine până azi.

– Ce-ai găsit? întrebă Tanya.

Fabian clătină din cap.

– Promite-mi mai întâi.

– Bine, îți promit, spuse Tanya iritată. Abia dacă vorbesc cu vreunul din ei, oricum.

Fabian inspectă holul.

– Hai să mergem acum acolo sus – se pare că Warwick a ieșit din nou din casă.

– Fabian, începu Tanya. După toate prin care am trecut astăzi, poți măcar să-mi spui mai întâi ce e, ca să decid dacă merită efortul? Sunt obosită, plictisită și nu am de gând să mă arunc într-o misiune nebunească înainte de a fi făcut un duș și de a mă fi schimbat.

Ochii albaștri ai lui Fabian se rotiră poznași.

– Merită efortul, îți promit.

– Lasă-mă zece minute, spuse ea, oftând. Ne vedem acolo sus.

Etajul al doilea era mai prăfuit decât restul casei, din cauză că, de obicei, Amos și Warwick erau singurii oameni care se aventurau acolo. Plasat sus, pe un perete de la capătul scărilor, se afla capul unui cerb maiestuos. Aceasta era doar a doua oară când Tanya îl vedea, dar în ambele dăți, uitându-se în ochii lui triști, căprui, îi venise să plângă. Își coborî privirea, concentrându-se asupra covorului ros până când ajunse la capătul scărilor. Fabian aștepta într-un alcov mic și întunecat, în care un scaun era așezat în fața unei tapiserii învechite.

– Aici e.

Tanya examină tapiseria veche și murdară care acoperea peretele din podea până în tavan. În afară de mărime, era banală, și fiind atât de decolorată și prăfuită, era imposibil de distins din ce era de fapt.

– Uau, spuse Tanya, vocea ei fiind plină de sarcasm.

Fabian își încreți buzele.

– Nu tapiseria, netoato! Ce e în *spate.*

Tanya îi aruncă o privire și trase tapiseria spre ea. O ușă din stejar masiv se afla în spatele ei, în perete.

– Când ai găsit asta?

– Ieri. Nu pot să cred că înainte nu am știut că era aici.

– Ei bine, nimeni nu urcă aici cu adevărat, spuse Tanya. Chiar când obișnuiam să căutăm prin casă după pasaje secrete, nu verificam niciodată la al doilea etaj. Ne era întotdeauna prea frică să trecem pe aici. Unde duce?

– Asta suntem pe punctul de a afla, spuse Fabian.

– Ah, înțeleg. Erai prea speriat ca să investighezi de unul singur.

– De fapt nu, spuse Fabian calm. Ușa e încuiată.

– Și cum propui să trecem de ea?

– Cu asta. Din buzunar, Fabian scoase o cheie cu aspect vechi. E un șperaclu. Va deschide orice ușă din casă.

– Știu ce e un șperaclu, izbucni Tanya. Dar ce faci *tu* cu el?

– L-am împrumutat. De la Warwick.

– Vrei să spui că l-ai *furat.* Nu te-ar fi lăsat să-l folosești.

– Nu contează. Hai să profităm cât mai mult de el până își dă seama că lipsește.

Inseră cheia în ușă. Aceasta scoase un păcănit ușor când o răsuci.

– Vezi? șopti el triumfător. S-a potrivit perfect. Hai.

În timp ce Fabian împingea ușa, o adiere de aer închis și umed se pogorî asupra lor. Păși pe coridorul întunecat, făcându-i semn Tanyei să-l urmeze.

– Ce este? întrebă ea, înaintând. O cameră?

Fabian își duse un deget la buze în timp ce Tanya se afunda pe coridor într-o beznă totală. Se opri să aștepte stingheră cât timp el aranjă cu grijă tapiseria în poziția ei corectă și apoi închise ușa încet în urma lor.

– Acum nu mai putem vedea nimic! șuieră ea.

– Așteaptă, spuse Fabian și putu să-l audă scotocindu-se prin buzunare în întuneric. Se auzi un clic slab și se făcu lumină. Fabian rânjea, ținând în mână o mică, dar evident puternică lanternă de buzunar.

– Știam eu că ne va fi de folos într-o zi.

În timp ce ochii ei se obișnuiau cu semiîntunericul, Tanya putu vedea că nu se aflau într-o cameră, ci într-un pasaj strâmt. La dreapta, era un rând de trepte care duceau în sus. Fabian lumină pereții cu lanterna.

– E umed aici.

– Și aerul e greu, spuse Tanya, strâmbând din nas. Mă întreb pentru ce a fost folosit pasajul... poate e unul dintre acele pasaje secrete.

– Ar fi fost mult mai bine ascuns dacă ar fi fost menit să fie secret, spuse Fabian cu superioritate. Cred că e vechea scară de serviciu.

– Dar credeam că a fost blocată, spuse Tanya.

– Este. Sau cel puțin vechea intrare principală din bucătărie e blocată. Florence a pus să fie închisă acum câțiva ani pentru a preveni, în parte, pierderile de căldură de peste iarnă.

– Credeam că totuși întreaga casă a scării a fost închisă, spuse Tanya. Nu mi-am dat seama că a fost doar parțial zidită.

– Nici eu.

– Încotro să mergem?

Fabian îndreptă lanterna spre un şir de trepte.

– Deja suntem la ultimul etaj, așa că scările nu pot să ducă decât la mansardă. Cred că ar trebui să mergem pe aici.

Îndreptă lanterna în stânga, luminând pereții unui coridor. Un strat întins de mucegai se formase din cauza umidității de-a lungul anilor. O scânteiere luminoasă îi ajunse Tanyei în ochi.

– Ce a fost asta?

– Lumina lanternei s-a reflectat dintr-o fereastră, spuse Fabian.

– Fereastră?

– Uită-te atent și vei vedea că iedera a crescut peste ea – de aceea nu pătrunde lumina.

Avea dreptate. În timp ce Tanya se uita spre fereastra acoperită de un strat gros de murdărie, putu vedea adunătura de frunze încâlcite care creșteau sălbatic peste geamul exterior, practic blocând complet lumina zilei.

Fabian mai făcu un pas către coridor.

– Ai grijă. Pasajul acesta e foarte vechi. S-ar putea să fie periculos.

Avansară încet prin întuneric, nesiguri, podeaua din lemn scârțâind sub greutatea lor. Ceva mișuna prin lemnărie și Tanya se întreba dacă erau șoareci sau zâne, încercând să își dea seama ce ar fi mai rău.

După câțiva pași, Fabian se opri.

– E o ușă în stânga mea. O zdruncină. E încuiată.

– Încearcă cu șperaclul, sugeră Tanya.

Fabian se aplecă și lumină gaura cheii cu mica lanternă.

– Cred că e o cheie în încuietoare pe partea cealaltă.

– Atunci folosește șperaclul ca să o împingi afară.

– Nu va merge, spuse Fabian. Pentru că s-ar putea să avem nevoie de cheia care e pe partea cealaltă. Nu toate ușile au încuietorile originale.

– Vino odată, spuse Tanya. Hai să vedem dacă mai sunt uși mai încolo.

– Stai.

Fabian îi înmână lanterna și începu să scotocească prin buzunare din nou.

– Ce faci? întrebă Tanya, privind cum scoate o hârtie împăturită și un mic sul de sârmă.

– Cea mai veche șmecherie, bombăni Fabian, despăturind hârtia.

Pe măsură ce Tanya privea mai atent, devenea evident că bucata de hârtie fusese împăturită și despăturită de multe ori.

Era moale și cutele erau pronunțate.

– Pentru ce e aia? întrebă din nou, dar Fabian nu răspunse. Era acum ocupat cu desfășurarea sârmei și răsucirea ei într-un instrument subțire de aproximativ zece centimetri.

– Așa ar trebui să meargă.

Puse hârtia pe jos, în dreptul ușii, apoi o introduse încet pe sub ea, lăsând cam doi centimetri vizibili. Cu grijă, luă sârma și o introduse foarte încet în gaura cheii. După ce o mișcă pentru câteva secunde, se auzi o pocnitură surdă, iar apoi Fabian trase de hârtie până când reapăru sub ușă – având cheia așezată frumos în mijlocul ei.

– Genial! spuse Tanya, holbându-se surprinsă la cheie.

– Nu chiar, spuse Fabian, cu un rânjet modest. Am citit asta într-un vechi roman polițist. E de bun-simț.

Tanya privi atent bucata de hârtie bine împăturită.

– Cu siguranță, ai mai făcut asta.

Fabian ridică cheia și hârtia, pe care o împături din nou și o puse cu grijă înapoi în buzunar.

– O dată sau de două ori. Cu toate că, dacă nu pică cum trebuie, cheia poate să alunece de pe bucata de hârtie. Am fost norocoși de data asta. Potrivi cheia în încuietoare și o răsuci. Ușa se deschise și amândoi pășiră într-o cameră mică și întunecată.

La fel ca în casa scărilor, lumina nu pătrundea pe fereastra complet năpădită pe dinafată de iederă. Un cufăr din lemn gravat laborios era așezat sub geam, acoperit cu o pătură gri de praf. Un dulap imens se afla într-un colț, una dintre uși era întredeschisă, ca și cum cineva ar fi părăsit camera în grabă și nu s-ar mai fi întors vreodată. În centru, era așezat un leagăn superb, cu lenjerie de pat croșetată, care fusese dată la o parte cu repeziciune. Abandonat în pătuț, era un ursuleț zdrențuit și pe măsură ce Tanya se apropie și îl ridică cu blândețe, observă o spintecătură ascuțită prin care ieșea un cocoloș de căptușeală murdară.

– A fost o cameră de copil, spuse ea.

Ceva forfoti înăuntrul căptușelii ursulețului. Cu un țipăt strident, Tanya îl aruncă înapoi în pătuț.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Fabian.

– Cred că s-au cuibărit niște șoareci înăuntru.

– Cam înfricoșătoare camera asta, după părerea mea, spuse Fabian, ridicând capacul cufărului. Un nor de praf se răspândi în aer, făcându-l să strănute de trei ori succesiv. În cufăr se aflau un alt ursuleț, mai multe păpuși și un vechi titirez. Mai era și un omuleț pe arcuri stricat, cu resortul plin de rugină.

– Ai dreptate, spuse Tanya, simțind brusc un fior. E înfricoșătoare.

– Nu știam de camera asta, spuse Fabian, îndreptându-se spre ușa principală. Oare pe unde suntem?

Deschise ușa cu grijă și exclamă:

– Vino să vezi.

Se apropie de ușă și privi în direcția luminii de la lanternă.

Ușa era blocată de o placă de lemn masiv.

– E partea din spate a comodei... a fost mutată în fața ușii. Cineva a vrut să se asigure că această cameră nu va fi găsită niciodată.

– *Din cauza lucrului rău,* rosti brusc o voce înăbușită și enervantă.

Tanya rămase neclintită, așteptând ca Fabian să aibă o reacție. Nu auzise. Întorcându-se încet, se îndreptă spre pătuț. Pleoapele îi zvâcneau pe măsură ce se apropia. După o serie de mișcări mărunte, o față mică și ciupită de vărsat se ivi din căptușeala ursulețului. Pielea-i era prăfuită și gri, iar Tanyei îi era imposibil să distingă dacă era o zână feminină sau masculină. Nu putea să-și ia ochii de la dinții din față ai creaturii, care ieșeau în afară ca la un șobolan.

– Lucru rău, croncăni, uitându-se la ea cu reproș în privire. Lucru rău ce s-a întâmplat aici. Cu un ochi suspicios îndreptat ferm asupra Tanyei, creatura scotoci adânc în cuib și scoase ceva. Mult timp în urmă. Mult, mult timp.

Fierea i se urcă până în gât Tanyei când își dădu seama că ceea ce scosese din cuib era un șoarece pe jumătate mâncat.

– Ce lucru rău? îi șopti, având grijă să nu-l lase pe Fabian să audă.

– Nu spunem, mormăi cu răutate.

Sunetul oaselor sfărâmându-se ajunse la urechile Tanyei în timp ce se îndepărta de cuib. Mirosul neplăcut și metalic de sânge o urmări.

– Hai să ieșim de aici, spuse ea, în timp ce creatura mesteca și sugea. Camera asta îți dă fiori.

Fabian închise ușa încetișor și amândoi se întoarseră spre scara de serviciu. Tanya ieși fără ezitare, dar Fabian se opri, luminând de jur împrejur cu lanterna pentru ultima oară înainte de a părăsi încăperea.

– Ce-i aia?

– Fabian! Hai să mergem! sâsâi Tanya, dar Fabian trecu de pătuț și se uită atent la ceva din perete.

– Ah, spuse el. E doar o veche broderie.

– Ce scrie pe ea?

– Nu pot să citesc prea bine la lumina asta, spuse Fabian, scoțându-și ochelarii și curățându-i.

Tanya veni până acolo, ignorând mormăitul din pătuț și privi chiorâș materialul textil din perete. Era alb, sau cel puțin așa fusese odată, și pe el erau brodați trandafiri roz-pal alături de cuvintele: *Felicitări cu ocazia nașterii fiicei voastre,* iar dedesubt o dată.

– Asta e neobișnuit, spuse Fabian, îndată ce își pusese la loc ochelarii. Data nașterii e douăzeci și nouă februarie, ceea ce înseamnă că acel copil a fost născut într-un an bisect.

Tanya se încruntă.

– Douăzeci și nouă februarie e ziua de naștere a mamei mele.

– Ah, spuse Fabian. Trebuie să fi fost camera de copil a mamei tale. Fabian chicoti imediat. Asta înseamnă că trebuie să-i cumperi o felicitare doar o dată la patru ani?

– Nu, răspunse Tanya, clătinând din cap. Sărbătorim ziua ei de naștere pe întâi martie deși mereu glumește că sunt mai bătrână decât ea.

Se întoarseră în tăcere prin pasajul întunecat. Următoarea ușă pe care o încercară probabil avea o încuietoare mai nouă și tehnica lui Fabian se dovedi a fi inutilă, având în vedere că nu se afla nici o cheie de partea cealaltă a ușii. Reușiră totuși să deschidă destule alte uși, deși majoritatea se dovediră a fi camere goale sau neavând nimic interesant.

Când ajunseră în dreptul camerei lui Amos, televizorul trâmbița dincolo de ușă. Se strecurară pe lângă, încercând să facă abstracție de bodogăneala și strigătele stridente ale bătrânului.

Jos, la primul etaj, rămăseseră puține camere încă învăluite în mister, având în vedere că era etajul unde dormeau toți, cu excepția lui Amos. Ultima ușă la care ajunseră era plasată exact înaintea unui șir de trepte care ducea la parter și era descuiată. Înăuntru, lumina care pătrundea prin ferestre îi orbea. Iedera fusese tunsă și camera era bine îngrijită. Mobila era acoperită cu cearșafuri care o protejau de praf, cearșafuri pe care Fabian începu imediat să le dea la o parte. Un pat uriaș cu baldachin era așezat în mijloc, înconjurat de piese de mobilier spectaculos sculptate. Un covor din blană era așezat în fața căminului și un portret dublu al unui bărbat cu o privire aspră și al unei tinere femei atârna deasupra poliței șemineului.

Tanya privi cu ochi mari.

– A cui e camera *asta?*

– Asta trebuie să fie camera Elvesdenilor, spuse Fabian. Am mai auzit-o pe Florence vorbind desprea ea, dar nu mi s-a dat niciodată voie să o văd. Era dormitorul Lordului Elvesden și a soției sale. Acesta e portretul lor.

Tanya studie tabloul de deasupra șemineului și inspiră brusc privind în ochii strămoșilor ei. Era prima oară când văzuse o imagine a lor.

Edward și Elizabeth Elvesden erau numele inscripționate pe o tăbliță din bronz aflată pe ramă. Ochii severi ai bărbatului păreau să-i pătrundă în suflet, iar femeia părea să fi fost foarte stânjenită în prezența lui. Tanya observă cu surprindere brățara de argint de la încheietura mâinii femeii; aceeași pe care o purta ea acum, două secole mai târziu. Își coborî privirea spre ea, strălucind în lumina soarelui. O lustruise până când îi redase luciul. Era cuprinsă de neliniște pentru că purta bijuteria, care deși era frumoasă, aparținuse cuiva care murise de mult.

– Cum de a fost păstrată așa? întrebă Tanya. Cu toată mobila originală și tot restul?

– Nu știu... probabil pentru că au fost primii proprietari ai casei. Elvesden era unul dintre cei mai bogați oameni din țară – această casă a fost construită chiar după indicațiile lui. Acum câțiva ani, Florence mai scotea niște bani din vizite contra cost ale conacului – e monument istoric, să știi. Asta trebuie să fi fost una dintre cele mai importante camere din casă.

Tanya se uită atent la portret.

– Erau un cuplu ciudat.

– Fără îndoială, spuse Fabian.

– Mă întreb cum erau ei ca oameni. Mă întreb dacă erau fericiți aici.

– Mă îndoiesc.

Tanya îl privi curioasă.

– Ce te face să spui asta?

– Ei bine, trebuie să fi auzit, spuse Fabian. Nu erau căsătoriți de multă vreme când s-a întâmplat.

– Ce și când s-a întâmplat?

– Credeam că știi, spuse Fabian. Despre Lady Elvesden?

– Tot ce știu e că trăia aici când a fost construită casa și că ea și soțul ei au avut un fiu, spuse Tanya. De ce? Ce altceva s-a întâmplat?

– A murit într-o casă de nebuni din Londra la doar douăzeci și trei de ani.

– Ce... ce a făcut-o să înnebunească? întrebă Tanya, incapabilă să-și ia ochii de la tânăra chinuită din portret.

– Unii susțin că nu ar fi fost nebună, spuse Fabian. Ținea jurnale – le rupea în bucăți și aparent le ascundea prin casă. Și făcea asta cu destulă iscusință. Au găsit o parte cusută într-o rochie a ei. O alta ascunsă sub o scândură din podea. Dar multe dintre bucăți nu au fost niciodată descoperite. Se crede că ar fi fost găsite și distruse de soțul ei.

– De ce le-a distrus? întrebă Tanya. Ce scria în ele?

Fabian ridică din umeri.

– Florence nu vrea să dezvăluie nimănui cu exactitate ce era în jurnale – deși datorită unei scăpări se cam știe despre ce e vorba. De fapt, jurnalele au reprezentat mare parte din motivul pentru care nu mai acceptă vizite turistice ale casei. Mai ții minte acum câțiva ani, când au fost dărâmate vechile grajduri din curte? Ei bine, pe la jumătatea operațiunii, unul dintre angajați a găsit o parte din jurnal în zidăria veche. A fost imediat dat afară cu instrucțiuni stricte să nu spună nimănui orice ar fi citit, deși, dacă mă întrebi pe mine, eu cred că Florence l-a plătit ca să-și țină gura. Bineînțeles, s-a aflat până la urmă.

– Ce scria acolo?

– Să zicem că nu a dat bine. Elizabeth vizitase o înțeleaptă din partea locului sau o tămăduitoare, cum erau cunoscute pe atunci, pentru a învăța despre ierburi, leacuri și alte lucruri de genul ăsta. Se pare că avea și ea darul vindecării și dorea să și-l dezvolte – ceea ce era privit cu ochi răi de majoritatea oamenilor din oraș. Apăreau mereu discuții despre vrăjitorie ori de câte ori înțeleapta era

menționată. Pe vremea aia, superstițiile încă erau răspândite. Încă se mai vânau vrăjitoare și aveau loc persecuții, cu toate că perioada celor mai aprige vânători trecuse până atunci. Lordul Elvesden știa că era doar o chestiune de timp înainte ca dezastrul să lovească și avea dreptate. I-a interzis lui Elizabeth să mai aibă vreo legătură cu înțeleapta, fiindu-i teamă că avea să fie suspectată și ea și să fie spânzurată ca vrăjitoare. Dar Elizabeth continua să facă ce dorea. Nu avea prea multă simpatie pentru reguli și nu părea să-i fi păsat vreodată ce credeau ceilalți. A fost întotdeauna privită ca o excentrică și asta nu o prea ajuta.

– Până la urmă, așa cum a anticipat Elvesden, ceva s-a întâmplat, iar amândouă femeile au fost privite cu suspiciune. Tămăduitoarea era totodată și moașă, iar la un moment dat un copil pe care-l moșise a murit la scurt timp după naștere. Moartea lui a fost urmată de o epidemie. A fost suficient cât să apară discuții cum că ar fi vrăjitoare. Tămăduitoarea a fost izgonită din oraș și forțată să se adăpostească în pădure. După aceea, a fost oarecum lăsată în pace, iar câțiva orășeni care o simpatizau îi mai aduceau mâncare când puteau. Fără ajutorul lor, probabil ar fi plecat. Se spune că Morag Nebuna e una dintre urmașele ei.

– Și ce s-a întâmplat cu Elizabeth?

– Ea nu a fost la fel de norocoasă, spuse Fabian. Copiii o strigau în toate felurile pe stradă. Oamenii își făceau cruce când treceau pe lângă ea. Era chiar și scuipată. Cu toate acestea, părea neperturbată, chiar continuând să cerceteze leacuri de una singură. Soțul ei nu era un naiv, anticipa ce s-ar putea întâmpla dacă nu revenea la normal – dar Elizabeth nici nu voia să audă. Împotrivirea lui o făcea să fie și mai vehementă. Așa că până la urmă, Lordul Elvesden a cedat presiunii consilierilor săi și a internat-o.

Tanya era stupefiată.

– A dus-o la *casa de nebuni* pentru că cerceta ierburi?

– Nu era greu să internezi pe cineva pe vremea aia, spuse Fabian. Femeile nu aveau drepturi pe atunci. Totul era decis de tații și soții lor. Femeile puteau fi considerate nebune dacă făceau un copil în afara căsătoriei. Multe femei nevinovate și perfect sănătoase

erau închise și abandonate acolo doar pe baza declarațiilor făcute de soți... și, ei bine, dacă nu erau nebune la internare, de obicei o luau razna pe parcurs.

– Așa și... asta a fost tot? spuse Tanya. A înnebunit și a murit acolo?

Fabian arăta ca și cum i-ar fi părut rău.

– Nu pot să cred că Florence nu ți-a spus nimic din toate astea.

Tanya avu un sentiment de rău augur.

– Nimic din ce?

– Tanya, Elizabeth Elvesden nu *a murit* pur și simplu la azilul de nebuni. Și-a luat viața. S-a spânzurat.

8

Sinuciderea lui Elizabeth Elvesden continuă să o preocupe pe Tanya pentru tot restul după-amiezii. După ce traversă înapoi pasajul de serviciu, inventă o scuză pentru Fabian, spunând că se simțea rău și coborî, intenționând să facă o plimbare pe lângă pârâu pentru a-și limpezi gândurile. O curiozitate arzătoare se aprinsese înăuntrul ei. Mai mult decât orice, voia să vadă jurnalele lui Elizabeth și să afle secretele pe care bunica ei se chinuia să le țină ascunse. Aveau vreo legătură cu acel „lucru rău" despre care vorbise zâna din camera copilului?

În timp ce trecea pe lângă bibliotecă, era atât de prinsă de propriile gânduri, încât fu cât pe ce să nu bage de seamă vocile șoptite de cealaltă parte a ușii, asta bineînțeles până când își auzi menționat numele.

– ... nu o *vreau* aici, știi asta, spuse bunica ei.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse o altă voce, fără îndoială a lui Warwick. Nu poate să mai stea aici, nu avem de ales.

Ceva – probabil un scaun – se hârșâi de podea, acoperind următoarele câteva cuvinte.

– ... în pădure astăzi, sâsâi Florence.

– Noroc că i-am găsit atunci când i-am găsit, spuse Warwick.

Tanya stătea nemișcată lângă ușă. Vocea șoptită a bunicii continua să se audă de partea cealaltă fără să bănuiască că cineva trăgea cu urechea:

– Ar fi trebuit să te ascult mai devreme.

– În legătură cu ce? întrebă Warwick cu asprime.

– Să plec. Am să o fac de data asta – odată ce se duce înapoi. E prea mult. Mă termină. Am fost o nechibzuită să stau aici.

– Chiar te-ai muta? continuă Warwick. Să lași toate astea în urmă?

– Cred că va trebui să o fac, spuse Florence, lacrimile tremurându-i în glas. Nu vreau, dar nu văd altă variantă.

– Dar iubești casa asta. Credeam că nu vei renunța niciodată la ea.

– Chiar că iubesc casa asta – întotdeauna va fi așa. Când s-a născut, aveam atâtea visuri... cum toate acestea vor fi ale ei într-o zi. Dar acum... cum e posibil? Cum ar putea Tanya să moștenească?

– Te-ai gândit vreodată să-i spui adevărul? întrebă Warwick.

– Cum aș putea? Florence era acum agitată. Sunt o lașă. Știu că sunt. Am fost o lașă atunci și sunt o lașă acum...

De ușă se apropiară pași. Tanya se strecură înapoi pe scări într-o tăcere încremenită. Își aminti o zicală cum că cei care trag cu urechea rar aud ceva de bine despre ei înșiși și aceasta se dovedise a fi adevărată. Și-ar fi dorit din toată inima să nu fi auzit discuția, dar acum știa că nu va uita vreodată.

Nu era bine-venită. Ghicise asta oricum, dar chiar să o audă spusă era o cu totul altă poveste. Nu era cale de întoarcere. Ceea ce fusese spus nu putea fi șters. Nu era dorită. Era o pacoste. Un inconvenient. Bunica ei o ura. O ura atât de mult încât era dispusă să renunțe la casa pe care o iubea decât să o lase pe unica ei nepoată să o moștenească.

Era liniște pe palier pe măsură ce urca cu pași neglijenți. Până și locatarii din pendul nu mai aruncau cu insultele obișnuite. Deasupra, la etajul doi, îl putea auzi pe Amos umblând de colo-colo, așa cum făcea de obicei pe la acea oră. Se închise singură în cameră și se întinse pe pat. Vorbele bunicii ei îi vuiau în cap. Își strânse genunchii la piept, încercând să reprime sentimentul neplăcut, dar acesta îi rămase împreună cu senzația oribilă care o însoțise din cele două camere pe care ea și Fabian le văzuseră.

Ridicând încheietura, studie cu tristețe brățara, întrebându-se de ce i-o dăduse bunica ei dacă o antipatiza atât de mult. Își aminti

cuvintele bunicii despre ceea ce se spunea despre astfel de talismane, că ar fi menite să protejeze. Le studie pe rând, închipuindu-și că fiecare vorbea despre primul lor proprietar, permițându-i să arunce o privire fugară în trecut. Tanya le cercetă pe rând. Era ușor de făcut legături în cazul unora: o inimă pentru dragoste, un inel pentru căsătorie. O cheie pentru casă sau siguranță, probabil. O mască... dragostea pentru teatru? Majoritatea erau ciudate și un pic neliniștitoare: o sabie și un pumnal printre ele. Iar unul îi tăie respirația Tanyei ca și cum un fir din iedera conacului i s-ar fi încolăcit ca un șarpe în jurul gâtului. Un minuscul cazan gravat, în privința căruia se putea gândi la o singură asociere: vrăjitorie.

Oricare ar fi fost misterele din jurul brățării, exista un singur lucru de care Tanya era sigură: că nu-i oferise lui Elizabeth Elvesden nici un fel de protecție sau vreun dram de noroc.

La cină, Tanya mâncă cu poftă, ceea ce era surprinzător având în vedere ce se întâmplase în acea zi. La sfârșit, bunica ei puse farfuriile în chiuvetă și așeză pe masă un vas mare cu căpșuni proaspete și o cană cu frișcă groasă.

– Ah, gemu Warwick, frecându-și stomacul, dar uitându-se cu jind la căpșuni. Nu aș putea să mai mănânc nimic altceva.

– Prostii, spuse Florence. Îi servi un castron de căpșuni și turnă peste ele un polonic de frișcă.

Cu coada ochiului, Tanya observă capacul ceainicului deschizându-se și apoi micul spiriduș zbârcit dinăuntru se ivi. Fața lui răvășită arăta ca o nucă, pe jumătate ascunsă de o claie de păr neîngrijit și încâlcit. Zăngănitul vaselor îl trezise. Aruncă o privire nemulțumită în direcția Tanyei, apoi se aplecă și amestecă în vasul cu zahăr cu bastonul lui, înainte de a dispărea înapoi în ceainic.

Spre disperarea Tanyei, Florence se întoarse apoi și întinse mâna către zaharniță, presărând un pic peste căpșunile și frișca din castronul ei înainte de a o da mai departe celorlalți de la masă. Tanya i-o pasă imediat lui Fabian. Nici nu concepea să o folosească după ce o atinsese spiridușul – și oricum nimeni de față nu știa dacă mânca de obicei căpșunile cu zahăr sau fără.

Warwick fu primul care luă o gură. Expresia de pe fața lui se transformă rapid într-una de dezgust. Scuipă într-un șervețel.

– E *sare!* spuse el, întinzând mâna spre carafa cu apă.

– Ești sigur? zise Florence.

– Firește că sunt sigur!

Fabian rămase cu mâna nemișcată în aer și cu gura ușor deschisă. Ochii îi erau fixați pe lingură cu dezamăgire.

– Cine a umplut ultima dată zaharnița? întrebă Florence.

– Eu, spuse Tanya, simțindu-se vinovată. Am umplut-o dimineață.

Florence strânse deserturile compromise și se apucă să golească vasele în coșul de gunoi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să fii mai atentă!

Tanya își mușcă buza de mânie. Era bucuroasă doar că Warwick fusese primul care gustase. Era furioasă pe el pentru că îi spusese bunicii despre incidentul din pădure, deși își dăduse cuvântul că nimeni altcineva nu va afla. Era furioasă pe amândoi pentru conversația dură pe care o surprinse mai devreme.

Fiind acum într-o dispoziție proastă, Warwick se scuză de la masă. Florence plecă și ea imediat după aceea.

Fabian se aplecă și îi trase un ghiont ușor Tanyei.

– Azi-dimineață sigur era zahăr în vas. Mi-am pus în cereale.

Tanya se holbă la el.

Un rânjet indiferent i se întinse pe fața lui Fabian.

– Deci când l-ai schimbat? întrebă el.

– Ce anume?

– Cu sarea. Când l-ai schimbat?

– *Ce?* Tu crezi că... tu crezi că *eu* am făcut asta?

– Nu-i așa?

– Nu, spuse Tanya cu răceală. De ce aș fi făcut-o?

Fabian rânji.

– Ca să te distrezi?

Tanya se ridică de la masă, îi pierise cheful de desert.

– Da, așa e, Fabian. Ideea mea de distracție e să cad drept fraieră în fața tuturor.

– Ei, expresia de pe fața lui Warwick când a luat gura aia a făcut toți banii, spuse el, râzând prostește. Și nu ți-ai pus zahăr în castron.

– Nu am făcut-o eu. Tanya se îndreptă spre hol, dar Fabian ajunse înaintea ei și îi tăie calea. Dă-te la o parte.

– Știi, spuse Fabian, e amuzant cum se întâmplă mereu lucrurile astea când ești tu prin preajmă.

Tanya miji ochii, dar în interior inima i se opri pentru o secundă:

– Ce fel de lucruri?

– Ca atunci când ai stat aici fiindcă părinții tăi erau plecați în Franța, continuă Fabian. În prima noapte, ne uitam cu toții la un film și, când s-a terminat, te-ai ridicat și te-ai împiedicat pentru că șireturile ți se înnodaseră împreună. Ai dat vina pe mine, dar știai la fel de bine ca mine că nu aș fi putut fi eu – stătusem în cealaltă parte a încăperii toată noaptea. Nici nu m-am apropiat de tine. Apoi vara trecută, când ai cumpărat florile alea proaspete din piață pentru Florence. Și până la micul dejun de a doua zi muriseră. Fiecare dintre ele, ofilite într-o apă care era la fel de stătută ca și cum ar fi fost veche de trei săptămâni. Și a mai fost odată când...

– Există și o concluzie la toate astea, Fabian? spuse Tanya, încercând cu greu să-și ascundă tremurul din voce.

– Da, există. *Tu*. Se întâmplă lucruri ciudate când ești tu prin preajmă. Ai impresia că nimeni nu observă... dar eu am observat.

Tanya își forță un râs fals:

– Ai o imaginație foarte bogată. Acum, dacă ai terminat, poți să te dai la o parte, te rog?

Fabian se trase deoparte, râzând prostește.

– E ceva ciudat la tine. Ascunzi ceva. Și am să aflu ce anume.

Tanya înțepeni.

– Lasă-mă în pace! Vorbesc serios, Fabian. Nu te mai băga în treburile mele!

– Bine, spuse Fabian fără să se sinchisească. Lui Warwick nu i-a plăcut niciodată că vorbesc cu tine. Spune că aduci numai necazuri.

– Nu-mi pasă ce spune dragul tău tată. Tanya trecu mânioasă pe lângă el. Cuvintele lui nu înseamnă nimic – l-am auzit mai devreme încălcându-și promisiunea. L-am auzit spunându-i bunicii

despre cum ne-a găsit astăzi în pădure. Ne-a pârât. Așa că, ce-ar fi să te gândești bine cine aduce necazuri cu *adevărat* în casa asta?

Tanya adormi cu greu în noaptea aceea, atât de mare îi era supărarea pe Fabian și pe Warwick. Reluă de nenumărate ori discuția în minte, de fiecare dată gândindu-se la replici mai bune pe care ar fi putut să le folosească, chiar rostindu-le cu voce tare într-o frântură de șoaptă în tăcerea din cameră. Cum de *îndrăznește* Warwick să spună că aduce necazuri? Și cum de îndrăznește Fabian să o acuze că a schimbat zahărul cu sarea!

Cu toate acestea, lucrul care o deranja cel mai tare – o deranja și o neliniștea – era că, în tot acest timp, Fabian observase micile ciudățenii care se întâmplaseră în jurul ei. Tot ce spusese el fusese adevărat, de la florile ofilite până la șireturile înnodate împreună; toate isprăvile zânelor. O șoca faptul că ținuse minte tot și nu scosese un cuvânt până în noaptea aceea.

Până la urmă, Tanya știa că se învârtea în cerc și se forță să alunge totul din minte, în încercarea de a adormi. Dar când somnul veni, într-un final, nu avea să se bucure mult timp de el.

Se trezi brusc și cu senzația de neclintit că nu era singură în cameră. Primul ei gând fu că veniseră zânele, dar, când creierul amețit de somn i se limpezi, își dădu seama că nimic nu le semnala prezența. Camera era liniștită. Nu erau nici fluturări de aripi, nici șoapte, nici un miros ciudat de pământ. Era doar ea în camera goală, ostilă.

Neliniștită, își lăsă capul pe pernă, încercând să alunge senzația ciudată și să se relaxeze. Trebuia să fi fost un vis. După schimbările din ultimele zile, nu era surprinzător că avea probleme cu somnul. Închise ochii și inspiră tremurat, forțându-se să expire încet.

Apoi îngheță auzind ceva în întuneric, ca un sâsâit ușor de șarpe – sau poate un fâșâit? Ceva aluneca ușor înainte; precis și prudent. Zgomotul acesta o trezise, era sigură de asta.

Nu se putea mișca, nu putea respira. Paralizată de frică și prizonieră a propriului corp, putea doar asculta cum târșâitul continua. Nici măcar nu-și putea da seama de unde venea. Părea atât de aproa-

pe, încât trebuia să fie în aceeași cameră... și totuși ceva îi spunea că nu era. Dar oriunde – *orice* – ar fi fost, era aproape. Foarte aproape.

Apoi ceva plesni înăuntrul ei, scoțând-o din blocajul în care era. Înăbușindu-și un țipăt de frică, dădu la o parte lenjeria de pat și sări în picioare. Un zgomot slab o opri brusc. Îngheță pentru a doua oară, dar de data aceasta nu pentru că-i era frică. Ci pentru a asculta. Pentru că ceea ce auzise era inconfundabil. Târșâitul se oprise. Dar auzise ceva – ceva deslușit.

Cineva *strănutase*.

În acel moment, Tanya înțelese. Porni cu pași mari spre dulap, deschise ușile și dădu la o parte cele câteva haine care atârnau pe umerașe, apoi lovi ușor și precis partea din spate a acestuia. Suna a gol.

Făcu un pas înapoi. Bănuielile i se confirmaseră.

Garderoba fusese construită în fața vechii uși care dădea spre scara de serviciu, unde, chiar acum, cineva se strecura de-a lungul pasajului din partea cealaltă. Deodată, Tanya avea o bănuială clară despre cine era acolo. Lovi din nou în placa din spatele dulapului, de data aceasta puternic.

– Știu că ești acolo, Fabian, șuieră ea. Și lasă-mă să-ți spun...

Cuvintele îi rămaseră în gât când un zgomot oribil se auzi din spatele garderobei; un scâncet disperat și strident, ca și cum o pisică ar fi strangulată încet. Tanyei i se răci sângele în vine. Apoi se auzi un bolborosit și zgomotul păru să se estompeze și să scadă în intensitate, înainte de a dispărea complet. Pe urmă reîncepu târșâitul, acompaniat de un zgomot abia perceptibil de pași, ca și cum cineva încerca să fie foarte, foarte silențios. Dispăru pe măsură ce se distanța de cameră, trecând mai departe.

Tanya nu își mai amintea cum ajunsese în partea opusă a camerei, rezemată de cel mai depărtat perete posibil. Când se trezi la patru, în lumina gri a dimineții, era ghemuită rece și țeapănă în colț, iar târându-se înapoi în pat, își aminti singurul gând de care fusese în stare.

Poate că persoana de pe scara de serviciu nu a fost Fabian.

9

La ora șase, în dimineața următoare, declamațiile lui Amos treziră toată casa. Tanya își protejă urechile de numeroasele trăncăneli și zăngăneli de deasupra – bătrânul ori scăpase tava cu micul dejun pe jos, ori o aruncase. A doua variantă se confirmă când Warwick trecu cu pași apăsați pe lângă camera ei, ocărând printre dinți.

Câteva clipe mai târziu, evenimentele din noaptea precedentă îi reinundară mintea. La lumina zilei, frica pe care o simțise la auzul acelor zgomote părea ridicolă, chiar amuzantă. Se hotărî că trebuie să fi fost Fabian. Era prea mare coincidența, ei doi descoperiseră vechea scară cu doar puțin timp înainte și cearta lor ar fi trebuit să fie un motiv suficient ca Fabian să încerce să se răzbune pe ea. Dar îl demascase și va avea grijă să o arate cu prima ocazie.

Se ridică anevoie din pat și se îmbrăcă, întrebându-se ce să poarte. Tricoul ei roșu era la spălat, iar eșarfa cu strasuri, pe care o cumpărase din Tickey End, îi provoca mâncărimi. În schimb, o înfășurase în jurul cutiei de pantofi care conținea lista cu obiectele pentru intimidat zânele, busola și un ultim jurnal personal, și care era ascunsă sub scândura din podea. Pentru moment, decise să încerce o nouă metodă de protecție împotriva zânelor, din cartea din bibliotecă: își puse șosetele pe dos, gândindu-se că oricum nimeni nu le-ar observa din teniși.

Când ajunse jos, bunica ei lua micul dejun, așezată vizavi de Warwick, bombănind legat de cât costa mâncarea pentru întreaga gospodărie. O oală uriașă de terci de ovăz scotea aburi pe aragaz.

În timp ce Tanya trecea, ignorând-o intenționat pentru a-i face în ciudă bunicii ei, zâna vetrei ieși de sub oală și se ascunse în spatele prăjitorului de pâine.

– Bună dimineața, spuse Florence.

– Este? spuse Tanya. Diminețile mele de obicei nu încep decât peste cel puțin o oră. Ar trebui să fiu încă în pat.

Warwick își ridică privirea, observându-i prezența pentru prima oară.

– Atunci, de ce nu ești?

– Nu am putut să dorm, replică tăios Tanya.

Florence își ridică de pe farfurie ceașca de ceai.

– Poate ar trebui să te mutăm în altă cameră dacă Amos te deranjează. Sunt sigur că Warwick ar putea să facă loc într-una dintre camerele din partea cealaltă a palierului.

– E în regulă, mormăi Tanya. Nu aș vrea să vă cauzez și alte *neplăceri*.

Puse intenționat accentul pe ultimul cuvânt, privind-o drept în ochi pe bunica ei. Se bucură văzând că ceașca din mâna lui Florence tremură un pic. Bunica ei își feri privirea.

– Nu e nici un deranj, spuse ea încet.

Mincinoaso, gândi Tanya. Nu spuse nimic cu voce tare. Își luă o felie de pâine prăjită ce se răcea pe grătar și începu să întindă pe ea Marmite[1].

– Avem terci de ovăz fierbinte, proaspăt făcut, începu Florence.

– Nu-mi place terciul de ovăz.

– Ciudat, spuse Warwick cu asprime. Parcă-mi amintesc că mâncai cu tona anul trecut.

– Ei bine, poate de aceea nu-l mai suport acum.

Tăcere.

– Deci ai vrea să faci asta, atunci? spuse Florence în cele din urmă. Mă refer, să schimbi camerele.

Tanya mestecă zgomotos și nu se grăbi să răspundă. Într-un fel ciudat, începuse să se distreze. Dacă bunica ei și Warwick o

[1] Produs englezesc, pastă de drojdie închisă la culoare (n.red.)

consideraseră o pacoste până acum, atunci îi aștepta o surpriză. Pentru că, în acel moment, Tanya se hotărî să fie cât mai dificilă cu putință. Cu un dram de noroc, ar fi putut fi chiar trimisă înapoi la Londra – atunci mama ei ar fi trebuit să se ocupe de ea. Se abținu cu greu să nu zâmbească la acest gând.

– Nu, nu te obosi, spuse ea într-un final.

Înghiți o îmbucătură de pâine prăjită și mai mușcă o dată. Oricât de satisfăcător ar fi fost să-l pună pe Warwick să curețe una dintre camerele vechi și prăfuite, decise să nu o facă de teamă că s-ar fi putut alege cu ceva chiar mai rău decât avea deja. Cu coada ochiului îl văzu pe Warwick relaxându-se vizibil și se luptă cu dorința crescândă de a chicoti.

Mai luă o a doua felie de pâine prăjită și se îndreptă spre ușa bucătăriei, neștiind dacă să se aștepte ca bunica ei să o cheme înapoi la micul dejun. Dar camera din spatele ei rămase tăcută.

Mai târziu, în acea după-amiază, Tanya observă pe fereastra bucătăriei o mișcare în grădina din spate. Se ridică de la masă și ieși pe ușa de serviciu, încercând să vadă ce se afla dincolo de tufișurile crescute peste măsură și arbuștii pitici.

Brunswick stătea de unul singur pe aranjamentul de pietre. Tanya se strecură până acolo și se așeză. Goblinul stătea pe jos și avea capul în mâini, uitându-se în pământ cu tristețe. Se apropie de el și îl atinse ușor pe braț.

Brunswick tresări. În mod evident, nu o auzise apropiindu-se. Se uită fugitiv la ea și apoi își lăsă din nou capul în mâini. Privindu-i fața, se putea observa că fusese din nou bătut, chiar mai rău decât ultima oară. Ochiul său drept era o vânătaie mov umflată și nu-l putea deschide. Unul din lobii urechii lui arăta ca și cum ar fi fost mușcat. Sub privirea fetei, o lacrimă îi alunecă pe nasul său borcănat.

Tanya își scoase carnețelul. Avuse inspirația de a nota câteva întrebări pe care voia să le adreseze goblinilor, dacă și când ar fi avut ocazia.

O altă lacrimă mare se rostogoli pe obrazul lui Brunswick. Bâigui ceva ce Tanya nu înțelese și ea își dădu atunci seama că îi lip-

câțiva dinți. Înainte de a apuca să repete, se năpusti la picioarele ei și captură ceva.

Tanya observă o omidă zvârcolindu-se frenetic între degetul lui mare și arătător înainte de a-i da drumul în gură. Se auzi un crănțănit vag în timp ce fălcile sale mestecau zdravăn, apoi goblinul înghiți zgomotos și tuși. Ea îl privi cu milă și repulsie cum își scotea perii omizii dintre dinții pe care îi mai avea, acum colorați în verde.

– Stai aici și ai răbdare, spuse Tanya. Mă duc să-ți aduc de mâncare. Fugi în bucătărie, dând iama prin dulapuri și frigider după orice ar fi putut să dispară fără să bage cineva de seamă. Bunica ei avuse dreptate: mai rămăsese foarte puțină mâncare. Trebui să se mulțumească cu puțină pâine, niște brânză și o mână de struguri. Închizând ușa frigiderului, auzi un plescăit și se întoarse pentru a surprinde o mișcare rapidă a zânei vetrei, care se furișa în spatele uneia din cizmele de cauciuc ale lui Warwick. Curioasă, se apropie de locul de unde țâșnise și văzu un castron mic pe podeaua din piatră. Conținea lapte în care pluteau cocoloașe încâlcite de blană roșcată și un păianjen ronțăit. Suprafața încă tremura ușor și câteva picături bătătoare la ochi care conduceau către cizma lui Warwick îl dădeau de gol pe vinovat.

Compătimind orice creatură îndeajuns de curajoasă să înfrunte mânia lui Scuipă-Foc pentru câteva picături de lapte – până și Oberon stătea departe –, Tanya luă o farfurie curată și turnă lapte proaspăt în ea înainte de a o așeza lângă găleata de cărbuni, locul favorit al zânei, apoi se furișă înapoi în grădină.

Brunswick arăta ca și cum nu știa dacă să râdă sau să plângă când tăbărî asupra mâncării. Tanya privi cum înfulecă până și ultima firimitură, apoi se lăsă pe spate și râgâi mulțumit. Era fără îndoială cea mai consistentă masă de care avusese parte de zile bune. Așteptă răbdătoare, întrebându-se cum sau dacă va răspunde la întrebări.

Goblinul o privi cu interes.

– Brunswick, să te-ntreb eu aș dori, ce m-amenința în codri? spuse ea, făcând semn în direcția pădurii.

Brunswick își târșâi picioarele.

– Cu regret, nu-ți pot indica decât să te aperi și să-ți vezi de treaba ta.

Sări de pe piatră și se îndreptă spre tufișuri.

– Unde te duci tu, frățioare? strigă Tanya. Nu mă lăsa neștiutoare.

Brunswick se întoarse spre ea, cu ochii în lacrimi.

– L-ai tratat pe Brunswick bine, dar nu mai are nimic de zis pentru tine.

Spunând aceasta, țâșni în tufișuri.

– De mine nu alerga! Tanya își croi drum printre urzici. Brunswick, stai așa!

Goblinul dispăruse. Tanya gemu de durere văzând inflamațiile roșiatice de pe glezne, acolo unde fusese pișcată de urzici. Privi mâhnită spre grădina stâncoasă, aplecându-se să ridice un dinte ciobit dintre firimiturile de pâine; aparținuse evident lui Brunswick. Îl băgă în buzunar și porni înapoi spre casă. Avertismentul goblinului era bun, dar nu îndeajuns, căci cum putea să se protejeze dacă nu știa împotriva cui?

– Cu cine vorbeai?

– Când?

– Vorbeai cu cineva mai devreme, pe lângă grădina stâncoasă.

Ca de obicei, Fabian o spionase când se aștepta mai puțin. Era după-amiază târziu și Tanya era afară, plimbându-l pe Oberon pe lângă pârâu. De data aceasta, îl luase în lesă și o scutura din când în când pentru a-l avertiza să nu fugă din nou. Nu voia să se piardă pentru a doua oară prin pădure și nici să-i ceară ajutorul lui Warwick.

– Nu vorbeam cu nimeni.

Se uită atent la cartea din piele maronie a lui Fabian, în care părea că el ar fi desenat ceva. El o surprinse și închise cartea brusc.

– Ba da. Te-am văzut.

Tanya ridică din umeri. Era deranjată de toată atitudinea lui: felul în care era atât de secretos în privința cărții sale stupide și faptul că părea mereu să o urmărească.

– Probabil, vorbeam singură.

Fabian ridică din sprâncene ca și cum ea ar fi fost vreun animal turbat, căruia trebuia să-i fie curmată suferința.

– Cum spui tu.

Plecă cu pași mari, ținând cartea în mână.

– Ei, e mai bine decât să vorbesc cu tine! țipă Tanya. Și apropo, dacă ții cu tot dinadinsul să te furișezi pe scara de serviciu în toiul nopții, atunci să ai măcar decența de a nu face zgomot. E deja destul de rău să fiu trezită în fiecare dimineață de Amos!

Porni după Oberon, încântată pe măsură ce-și imagina cum dispare zâmbetul îngâmfat de pe fața lui Fabian.

– Despre ce vorbești?

Tanya se opri și se întoarse roată.

– Știi exact despre ce vorbesc. Te-ai furișat pe scara de serviciu prin dreptul camerei mele noaptea trecută ca un șerpișor, făcând zgomote ciudate. Îți va trebui ceva mai multă imaginație decât atât ca să mă sperii!

Fabian clătină din cap.

– Orice ai fi auzit, nu am fost eu.

Tanya se uită atent la el pe măsură ce se îndepărta. Deși păruse sincer, nu avea altă variantă decât să nu-l creadă. Căci, dacă nu era Fabian, atunci cine altcineva ar fi putut fi?

Ziua se scurse lent, fără mari schimbări. Din pură plictiseală, Tanya se hotărî să-și vâre nasul pe la etajul al doilea. După ce se plimbă prin câteva camere goale, găsi până la urmă ceva interesant: o cutie cu fotografii într-un dulap plin cu vechituri. Transferă cutia la ea în cameră, cărând-o cu greu înainte de a-i vărsa conținutul pe jos.

Apucă o mână de fotografii și începu să se uite la ele pe rând. Erau foarte multe cu mama ei și cu ea, în diferite momente ale vieții lor. Zâmbi văzându-se un bebeluș durduliu, cu fața murdară de înghețată și apoi, câțiva ani mai târziu, făcând cu mâna către aparatul de fotografiat, dintr-un carusel de bâlci.

Se aflau și câteva fotografii de la nunta părinților. Tanya le puse pe toate deoparte. Se încruntă dând peste fotografii cu Fabian și

Warwick, imediat aruncându-le înapoi în cutie. Curând, începu să împartă automat fiecare poză pe categorii și abia atunci observă că exista o majoritate covârșitoare dintr-o anumită categorie: cele cu ea. Pentru prima oară, realiză că nu-și putea aminti să fi văzut o fotografie a ei expusă în casa bunicii. Nici una dintre ele nu fusese înrămată și agățată pe peretele din camera de zi, alături de cele ale lui Fabian sau ale mamei ei. Erau toate acolo, într-o cutie ascunsă într-un dulap vechi și plin de mucegai.

O oră mai târziu, covorul era acoperit cu fotografii. De fiecare dată când dădea peste una dintre multele fotografii cu bunicul ei, îi atrăgea atenția. Murise înainte de a se naște ea. Părea un bărbat vesel și fericit, având ochi strălucitori, iar Tanya își dorea din nou să fi avut șansa de a-l fi cunoscut.

Oftă și ridică următoarea fotografie îndoită la colțuri, fără prea mare interes, până când își dădu seama că era bunica ei, pe vremea când nu era cu mult mai în vârstă decât Tanya acum. Dar apoi Tanya începu să se încrunte. Fotografia sepia arăta două fete, umăr la umăr, în fața porții din grădina din spate. O Florence tânără zâmbea la aparatul de fotografiat, părând fericită și fără griji. Lângă ea se afla o fată incredibil de frumoasă, de aproape aceeași vârstă, cu părul negru și lung. Tanya se uită în ochii ei negri și o recunoscu imediat. Întoarse fotografia. Pe spate era ceva scris.

Florence și Morwenna la paisprezece ani.

Inima începu să-i bată puternic și respirația aproape i se tăie. Nu încăpea îndoială. Fata din fotografie era aceeași fată pe care ea și Fabian o văzuseră în Pădurea Spânzuratului în ziua în care se pierduseră. Nu avea logică.

Fata din pădure era Morwenna Bloom... prietena cea mai bună din copilărie a bunicii ei și care dispăruse cu mai bine de cincizeci de ani în urmă.

Tanya se repezi mai mult de-a bușilea până la ușă, alunecând peste grămezile de fotografii împrăștiate peste tot. Coborî și ieși în grădina din spate. Aerul nopții era cald și înmiresmat, dar cu toate acestea, dinții începuseră să-i clănțăne.

– Fabian? Ești acolo?

Pentru câteva secunde, nu auzi nimic, apoi se produse un foșnet slab din stejar.

– Fabian! strigă ea mai tare de data aceasta. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Deci *acum* vrei să vorbești! croncăni Fabian, scoțându-și capul dintre ramuri. Nu preferai să vorbești singură?

– Pe bune! Chestia asta e *serioasă!*

Felul ei precipitat de a vorbi îi dădu de înțeles lui Fabian că nu glumea. Coborî leneș și, până să ajungă, Tanya deja tremura fără să se mai stăpânească.

– Ce e? întrebă el.

Fără a vorbi, îi înmână fotografia.

– Și? E Florence... doar că fără riduri.

– Nu ea. Cealaltă, spuse Tanya.

Fabian se albi la față.

– Fata... fata aia... din pădure... dar am *vorbit* cu ea...

– Mai e ceva. Tanya întoarse fotografia și arătă cu degetul numele de pe spate. Ea e. Fata dispărută.

– Nu se poate, spuse Fabian. A fost acum *cincizeci de ani.* E imposibil. Trebuie să existe o explicație logică.

Se uită atent la fotografie. Nu era nici un dubiu în mintea Tanyei că fata de lângă bunica ei era aceeași fată pe care o văzuseră în pădure și expresia de pe fața lui Fabian îi dădea de înțeles că era la fel de convins ca și ea.

Fabian părea încurcat.

– Ar fi ceva... ceva ce trebuie să-ți spun.

– Ce? întrebă ea slab.

– *Fabian!* vocea lui Warwick răsună pe hol.

– Nu aici, spuse Fabian. Hai să ne întâlnim pe palierul de la etajul al doilea în jumătate de oră.

10

Următoarele treizeci de minute i-au părut Tanyei cele mai lungi din viața ei. După ce Fabian plecă să-și găsească tatăl, lăsă fotografia să-i alunece în buzunar și se îndreptă spre scări cu o atitudine detașată, ca într-o transă, simțindu-se prizoniera unui vis din care nu se putea trezi. Doar că nu era un vis. Era real și o speria.

Gândurile îi vuiau în minte. Cine era Morwenna Bloom? Ce i se întâmplase cu adevărat în acea noapte din pădure? Și ce altceva mai știa Fabian legat de dispariția ei?

În timp ce se strecura pe scări, o auzi pe bunica ei tușind pe fundalul televizorul din camera de zi. Se duse în camera ei și păstră tăcerea, timpul trecând teribil de greu. După douăzeci de minute, scândurile din dușumea scârțâiră sub pașii cuiva. Tanya se furișă până la ușă și ascultă. Nu se mai auzea nimic. Nici pași, nici voci. Crăpând ușa, se uită cu atenție spre palierul pustiu.

– Fabian?

Doar liniștea îi răspunse. Se strecură afară din cameră. Fabian trebuia să sosească dintr-o clipă în alta.

Etajul al doilea al casei era cufundat în tăcere, dar asta nu o ajuta să se liniștească deloc. Își croi drum către alcovul întunecat cu tapiseria care ascundea scara de serviciu și se așeză, așteptând.

Câteva secunde mai târziu după ce se așezase pe scaun, o ușă se deschise larg de partea cealaltă a palierului. Încet, pași nesiguri se apropiară de ea. Nu era nevoie să vadă persoana ca să-și dea seama că era Amos; respirația greoaie, care creștea în intensitate cu

fiecare pas, confirma că despre el era vorba. Privi din alcov cum umbra prelungă a bătrânului se întindea în fața ei, înaintând până când corpul lui încovoiat îi apăru în raza vizuală.

Nu era pregătită să-l vadă. Spre deosebire de ultima oară când îl întâlnise, părea să fi îmbătrânit cu un deceniu. Pielea îi era lăsată, obrajii supți, iar corpul pipernicit. Trecuseră zile bune de când nu-și mai bărbierise barba sură și ani buni de când nu își mai tunsese părul alb și încâlcit. Se mișca greoi, ochii tulburi părând a se holba în gol. Nu o văzu pe Tanya, aceasta stând nemișcată în întuneric, iar ea nu își dăduse seama că-și ținuse respirația până când bătrânul trecuse deja de ea, trântind ușa de la toaletă. Abia atunci îi trecu prin minte că era foarte ciudat că cineva care părea atât de fragil putea nutri atât de multă agresivitate reprimată.

– Tanya! Aici, se auzi vocea lui Fabian.

Tanya se ridică de pe scaun cu grijă, abia îndrăznind să se miște.

– Unde ești?

– Aici, repede!

Vocea venea dinspre un coridor întunecat, aflat un pic mai încolo de toaletă. Cu repeziciune, Tanya se strecură în vârful picioarelor, știind că în orice moment Amos ar putea să deschidă ușa și să o vadă. Îl găsi pe Fabian așteptând nerăbdător în spatele unei uși de lângă toaletă.

– Sunt aici, spuse el, deschizând ușa mai larg, pentru a putea intra.

O închise exact în momentul în care se auzi sunetul apei trase în baie.

– De ce stăm pe întuneric? întrebă Tanya, ochii mișcându-i-se agitați.

– Liniște, șopti Fabian. Ascultară scârțâitul dușumelei pe măsură ce Amos se îndrepta înapoi spre camera lui. Odată ce ochii Tanyei se obișnuiră cu întunericul, privi de jur-împrejurul camerei. Nu mai fusese folosită de multă vreme. Nu avea nici covor, nici draperii, în tavan era doar un bec rudimentar. Singurele piese de mobilier erau un pat șubred și un dulap vechi și strâmb, cu o singură ușă.

– De ce stăm pe întuneric? repetă Tanya, încă tremurând ușor.

Părea că nu poate să se încălzească.

– Pentru că nu ar trebui să fim aici sus, spuse Fabian. Dacă aprind lumina, ar putea fi văzută pe sub ușă sau pe fereastră. Se așeză pe podea, făcându-i semn Tanyei să facă la fel.

– Ce se întâmplă? spuse ea.

Fabian închise ochii strâns.

– Tăietura din ziar pe care ai găsit-o – ce scria exact?

– Ți-am zis, spuse Tanya.

– Zi-mi din nou.

– Scria că o fată de paisprezece ani, pe nume Morwenna Bloom, a fost dată dispărută în Pădurea Spânzuratului și toată lumea a crezut că a picat în catacombe. Ah, și că era fiica preotului.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot ce pot să-mi amintesc.

– Nu era menționat ceva despre un băiat... care a văzut-o?

Tanya tăcu pentru un moment.

– Da, recunoscu ea, într-un final. Îmi amintesc acum. *Era* ceva despre un băiat din zonă. Scria că a fost ultima persoană care a văzut-o undeva, lângă catacombe. Scria că el a fost cercetat de poliție, dar eliberat fără a fi pus sub acuzare. Se opri și îl privi pe Fabian în lumina tăcută a lunii care se revărsa înăuntru pe fereastră. Fața lui palidă părea îngândurată. Ce e cu asta, Fabian? Știi cine a fost?

Fabian încuviință aproape imperceptibil, plecându-și capul.

– Da. Numai că aș fi vrut să nu. E vorba de bunicul meu. A fost Amos.

O tăcere teribilă plutea în aer. Afară, o bufniță huhui. Jos, o ușă se trânti în hol.

– Fabian! zbieră Warwick.

Tanya îi aruncă o privire alarmată lui Fabian. El duse un deget la buze, ochii scânteindu-i în lumina slabă.

– Fabian!

Pași bubuiră pe scara primului etaj. O ușă fu trântită. Apoi alta.

– Ce vrea? spuse Tanya. Doar te-a văzut acum câteva minute!

– Nu-ți face griji, spuse Fabian. Nu va urca aici.

Scârțâitul scării de la al doilea etaj le demonstră că greșise. Se auzi un zornăit de chei și multe uși fură deschise și apoi închise cu

zgomot. Vocea lui Warwick venea tot mai aproape – și devenea tot mai nervoasă.

– FABIAN!

Amos începu să țipe în camera lui, deranjat de zarvă.

– Intră sub pat! şuieră Fabian.

Amândoi se târâră cu dificultate sub patul scund și se înghesuiră laolaltă. Scândurile din spațiul îngust erau acoperite cu un strat gros de praf și, spre groaza Tanyei, un imens păianjen negru pândea agățat de pânza sa chiar în nasul ei.

– Nu pot să stau aici!

– Nu avem altă soluție! spuse Fabian cu asprime.

– Dar...

– *Liniște!*

Tanya își mușcă buza și își mută cu greu privirea în altă parte. Un arc stricat o împungea în cap, prinzându-i-se în păr și putea simți mirosul de umezeală al saltelei de deasupra. Mirosea a urină, dar Tanya nu-și putea da seama dacă de om sau de animal. Fabian se încordă lângă ea, când Warwick intră în camera de lângă ei, ieșind câteva secunde mai târziu. Pașii lui se apropiau. Tanya își ținu răsuflarea, iar Warwick se opri încet, în mod intenționat în dreptul încăperii. Ușa fu deschisă violent și lumina de pe hol pătrunse înăuntru.

Warwick intră în cameră, respirând cu greutate și ajungând atât de aproape de ascunzișul lor, încât Tanya îi putea vedea bulgării de noroi de pe cizme. Apăsă în grabă pe întrerupător. Din fericire, era stricat. Ocărî și îl închise la loc, făcând încă un pas lent către pat. Abia atunci află Tanya ce însemna să fii paralizat de frică. Tot ce putea simți era inima bătându-i în piept, lovind neregulat până când fu convinsă că o putea auzi. Pentru o fracțiune de secundă avu impresia nebunească că până și Warwick îi putea auzi pulsul. Așteptă, fără a îndrăzni să respire, pregătindu-se din minut în minut ca el să îngenuncheze și să-i descopere. În schimb, el se întoarse brusc și plecă trântind ușa în urma lui.

Tanya eliberă aerul pe care-l ținuse în piept și îl simți pe Fabian încovoindu-se ușurat lângă ea. Ascultară cum Warwick traversă cu

pași mari palierul, din cameră în cameră, verificându-le pe fiecare. Într-un final, coborî, iar zgomotul pașilor lui dispăru complet. Tot ce se mai auzea acum era bombănitul lui Amos.

Tanya ieși ușurată de sub pat, fericită că, în acel moment, Warwick cu siguranță nu le mai stătea în cale. Fabian însă nu părea deloc ușurat. Își trecu agitat mâna prin părul de culoarea paielor.

– Nu avem prea mult timp. O să mă caute până când mă găsește.

– Atunci grăbește-te și spune-mi despre ce e vorba, inistă Tanya, dinții începând să-i clănțăne.

– Bine, zise Fabian, părând stânjenit. Uite. În... în seara în care Morwenna a dispărut, nu era nimeni îngrijorat dacă ea ajunge acasă un pic mai târziu decât în mod normal. Trăise prin părțile acestea toată viața ei și știa pădurea îndeajuns de bine, încât să nu se rătăcească, cel puțin așa credeau toți. Doar atunci când a început să se întunece, au început părinții ei să se îngrijoreze, căci Morwenna nu suporta întunericul și nu rămăsese niciodată afară după asfințit.

Când au aflat că nu era cu Florence, au intrat în panică. Au format o echipă de căutare împreună cu prieteni și vecini și au plecat în pădure după ea, gândindu-se că poate s-a lovit și nu era în stare să se întoarcă.

După ore bune, căutarea a fost abandonată. A doua zi, căutătorii au coborât în catacombe pentru a se uita după ea, dar nu era nici urmă. Apoi poliția a primit o informație. Un om care mergea la biserică o văzuse pe Morwenna intrând în pădure în seara dispariției, împreună cu un băiat cu câțiva ani mai mare.

Fabian se opri.

– Amos se potrivea exact descrierii. Ba chiar purta aceleași haine când au venit după el. Făcu o pauză și privi în jos spre mâinile sale. Tanya îi urmări privirea și observă pentru prima oară că avea unghiile roase. L-au interogat, reluă Fabian. Voiau să știe de ce nu a declarat nimic. Le-a spus că îi fusese frică de ce ar gândi sau de ce ar spune oamenii. Le-a mărturisit că trecuse prin pădure și o văzuze, dar nu mai mult. Nu știa nimic în plus față de ceilalți. Într-un final, au fost nevoiți să-i dea drumul; de altfel nu aveau nici o dovadă care să facă legătura între el și dispariția fetei.

Cât despre Morwenna, ei bine... știi restul. A fost ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului. Familia ei a plecat câțiva ani mai târziu, atunci când le-a fost clar că nu se mai întoarce. Și s-au schimbat lucrurile și pentru Amos după asta. Oamenii au început să-l evite.

– Dar de ce? întrebă Tanya. Spuneai că nu a existat nici o dovadă împotriva lui.

– Asta nu-i oprește pe oameni să vorbească, să facă insinuări sau să formuleze acuze. Au fost zvonuri, presupuneri că ar fi fost implicat cumva – că ar fi împins-o... sau ar fi omorât-o mai întâi și apoi ar fi aruncat cadavrul în catacombe.

– Dar de ce? întrebă Tanya. Care ar fi fost motivul crimei?

– Se știa că Amos avea... avea o pasiune pentru ea. Se pare că ieșiseră împreună timp de câteva săptămâni. Dar Morwenna pusese capăt legăturii – și îi frânsese inima. Fabian plecă trist capul. Oamenii au crezut că era furios și frustrat, că ar fi urmărit-o, că ar fi încercat să o facă să se răzgândească. Poate că se certaseră. Sau a vrut să... a încercat să... ah, nu știu. Nu *știu.*

Dar el știa și la fel știa și Tanya. Dar nici unul din ei nu voia să o spună.

– Pentru oamenii din Tickey End, o acuzație era la fel de bună ca o dovadă – pentru că o acuzație rămâne. Oamenii te vor privi mereu, întrebându-se dacă nu cumva chiar ai făcut ceva.

– De ce nu a plecat pur și simplu? spuse Tanya. Să fi plecat și să o fi luat de la capăt?

– Dar de ce? spuse Fabian. De ce să fi plecat când nu a greșit cu nimic? Vocea i se poticni. Plus că doar ar fi alimentat zvonurile. Nu voia să fie văzut ca un fugar. Se uită în ochii Tanyei, implorând înțelegere. Îți poți imagina cum trebuie să te simți să se uite oamenii la tine ca la un posibil criminal? Îți poți imagina cum trebuie să se fi simțit Warwick, fiind tratat ca fiul unui ucigaș? Am văzut ce priviri îi aruncă oamenii din Tickey End. Toată viața lui a avut de-a face cu privirile... și comentariile lor. Încă vorbesc despre asta, chiar și acum.

Era un gând groaznic. O mică parte din ființa Tanyei, brusc, îl compătimi pe Warwick. Nu era de mirare că era atât de tăios și neprietenos. Oamenii îl făcuseră așa. Și acum înțelegea de ce Fabian nu aducea niciodată prieteni la conac – nimeni nu voia să se împrietenească cu cei de acolo.

– După povestea asta, Amos nu și-a mai găsit vreo slujbă. Nimeni nu voia să-l angajeze. De aceea, a ajuns să rămână la Conacul Elvesden atâția ani. Până la urmă, s-a căsătorit cu o fată daneză pe nume Elsa, care nu prea vorbea limba engleză. Mariajul s-a destrămat la scurt timp după nașterea lui Warwick. Imediat ce a auzit zvonurile, a plecat, lăsându-l să-l crească pe tatăl meu de unul singur. Iar acum e tot mai bătrân și mai nebun pe zi ce trece.

Tanya simți deodată un nod în gât.

– Chestia e, continuă Fabian, că am fost întotdeauna convins de nevinovăția sa. Dar după ziua de azi, eu... eu nu mai știu ce să cred.

Tanya îl privi atent, îngrozită.

– Doar nu vorbești serios? Crezi... crezi că el a făcut-o? Că a omorât-o?

– Nu știu ce să cred, răspunse Fabian. De când am văzut acea fotografie, mi-au trecut tot felul de lucruri prin minte.

– Ce lucruri?

Fabian își mușcă buza.

– Lucruri oribile. Tu... tu crezi în... fantome?

– Crezi că fata aia din pădure era o fantomă?

– Tot ce știu e că fata din pădure e aceeași cu fata din fotografie – ceea ce nu prea are sens. Dacă Morwenna Bloom ar fi în viață, ar fi trecută de șaizeci de ani.

– Poate era o fată care semăna foarte bine cu ea, sugeră Tanya, nevrând să accepte explicația lui Fabian.

Deși era vădit îngrijorat, Fabian reuși să-i arunce Tanyei o privire plină de ironie, care o făcea mereu să se simtă ca și cum ar fi avut cinci ani.

– Ar trebui să-i fie soră *geamănă* ca să-i semene atât de mult. Ceea ce tot nu ar avea sens. Fruntea i se încreți. De dragul discuției, hai să zicem că *era* o fantomă.

– Bine, spuse Tanya ezitant.

– Ne ducea undeva. Poate încerca să ne arate ceva?

– Spunea că ne ajută să-l găsim pe Oberon.

– Imposibil, spuse Fabian. El era deja cu Warwick.

– Atunci trebuie să fi fost un alt câine – se înșelase...

Fabian nu asculta.

– Fantomele rămân pe pământ pentru că nu și-au încheiat socotelile, nu-i așa? Morwenna Bloom a dispărut în toți acești ani și nimeni nu știe încă ce s-a întâmplat cu ea. Dar dacă ea *chiar* a murit în pădurea aia? Dacă fata pe care am văzut-o *era* fantoma Morwennei? Poate încerca să ne spună ce s-a întâmplat cu ea... sau să ne conducă la... la... rămășițele ei.

– Nu arăta ca o fantomă, spuse Tanya. Părea la fel de reală ca noi doi. Și oricum, de ce acum? De ce *nouă?*

– M-am gândit și la asta, spuse Fabian fără vlagă. Și singurul motiv care îmi vine în minte e pentru că există o legătură de familie – eu sunt nepotul lui Amos. Poate zvonurile erau adevărate. Poate încerca să ne spună că el *chiar* a omorât-o, cu mulți ani în urmă. Probabil că nu poate să plece până când nu se face dreptate.

Tanya tăcu. Într-un fel îngrozitor, ceea ce spunea Fabian avea sens. În plus, nu se putea gândi la nimic altceva care să explice apariția fetei misterioase. Un fior îi trecu pe șira spinării.

– Ce vom face?

Fabian scrâșni din dinți.

– Trebuie să ne întoarcem în pădure. Dacă ne-a găsit o dată, ne poate găsi din nou.

Tanya păli.

– Nu putem. Vom intra în mare bucluc dacă suntem prinși – ai văzut cât de nervos era tatăl tău!

– Nu vom fi prinși, spuse Fabian. Vom întocmi mai întâi un plan.

– Nu știu ce să zic...

– Ai o idee mai bună?

Tanya clătină din cap.

– Nu am de gând să renunț până când nu aflu adevărul, spuse Fabian. Ne întoarcem în pădure cu prima ocazie. Și de data asta, vom afla ce i s-a întâmplat *cu adevărat.*

11

Lumina lunii se scurgea prin perdelele trase și se revărsa în încăpere, penetrând întunericul și scăldând totul în argint. Aerul nopții devenise mai cald în ultimele două ore și fereastra era deschisă larg într-o încercare de a atrage înăuntru orice adiere de vânt, dar nu se producea nici una. Parfumul trandafirilor din curtea de jos era puternic și dulce, înălțându-se dinspre grădini și persistând leneș în cameră.

Tanya zăcea în pat neînvelită, în pijamale subțiri, întoarse pe dos. Acestea i se lipeau de piele, incomod. Era trează de-a binelea, deși mai puțin din cauza căldurii și mai mult din cauza a ceea ce îi relatase Fabian mai devreme, în acea seară. În afară de asta, Warwick reparase din nou pendulul de pe palier, iar ticăitul batjocoritor o ținuse trează, amintindu-i în același timp cât de puțin timp îi rămânea să doarmă. Ultimul set de bătăi marcase ora două, iar ea știa că, dacă ar fi adormit acum oricum ar fi avut parte de doar patru ore până să se trezească Amos.

O trecură fiorii gândindu-se la el, mișunând pe podeaua de deasupra, mormăind de unul singur și Dumnezeu știe ce altceva. Trecuseră ani de când nu mai avusese nici un fel de contact real cu lumea de afară. Mai multe gânduri teribile îi încolțiră în minte. Dacă Amos *fusese* implicat în dispariția Morwennei Bloom? Dacă bătrânul de deasupra era un ucigaș? Iar apoi, o altă idee îi veni. Poate că ea și Fabian nu erau singurii care exploraseră scara

servitorilor recent. Poate că Amos își dăduse seama că Tanya venise în vizită și se hotărâse să facă o mică plimbare...

Dintr-odată, lumina lunii nu mai era suficientă. Tanya se luptă cu impulsul de a aprinde veioza... dar cedă totuși, mustrându-se pentru copilăria aceasta, însă becul era stricat. Bombănind și fără a-i mai păsa dacă cineva avea să vadă lumina pe sub ușă, se ridică și traversă camera, lovind întrerupătorul. Nimic.

Într-o clipă, își dădu seama că asta se mai întâmplase înainte și nu doar o dată. Căderile de tensiune erau foarte dese la conac și ea știa din experiență că, de obicei, treceau ore, nu minute, până revenea curentul. Bunica ei era, de regulă, bine pregatită cu o rezervă generoasă de lumânări în mai toate camerele frecvent folosite, dar Tanya avea deja o senzație neplăcută știind că în această cameră nu era nici una. Nu era folosită destul de des, iar ea nu văzuse nici o lumânare când își despachetase lucrurile.

Închise ochii strâns și încercă să gândească. Ar trebui sa fie lumânări jos, în bucătărie. Florence avea întotdeauna o rezervă sub chiuvetă, pe lângă niște cutii de chibrituri în plus. Ar putea coborî și înșfăca vreo câteva, și apoi s-ar întoarce în camera ei și ar citi până i s-ar face somn. Și nu s-ar ridica din pat decât atunci când va avea ea chef, chiar dacă bunicii ei nu-i convenea sau Amos ar țipa de s-ar cutremura pereții. Ar spune că nu se simte bine. În felul acesta, ar putea să se odihnească și i-ar evita pe toți: pe bunica ei, pe Warwick și Fabian.

Fiindu-i mai ușor să se concentreze acum că avea un plan, Tanya își localiză papucii de casă și se strecură afară din cameră. În tăcerea casei adormite, fiecare zgomot pe care ea îl făcea părea monumental. Fiecare pas, fiecare scârțâitură a dușumelei de sub picioare o speria și o făcea să se oprească.

În bucătărie, Oberon lovi tare din coadă în semn de salut și se ridică de pe pătura lui de lângă vatră. Tanya îngenunche lângă el și îl alintă, liniștită pentru moment. Mirosea a măduvă de os și în coș avea bucăți dintr-o cizmă roasă a lui Warwick. Îl mai mângâie o dată, hotărându-se să-l scape de dovezile incriminatoare, apoi începu să cotrobăie sub chiuvetă după lumânări și chibrituri. Adună

câteva și, după ce localiză un sfeșnic de alamă îndesat în fundul bufetului, înfipse ferm în el o lumânare și aprinse fitilul. Bucătăria fu luminată instantaneu de o strălucire aurie. Tanya făcu un pas către ușă, gata să se furișeze înapoi sus pe scări, dar ceva o făcu să se oprească. Încruntându-se, ridică lumânarea.

Pe masă erau patru bucăți de pâine, aranjate atent într-un pătrat pe tocător. Trei dintre ele fuseseră unse cu unt. Lângă ele se afla o cutie de cremă de brânză, cu un cuțit sprijinit de ea. Când Tanya făcu încă un pas, observă un pachețel învelit în staniol, parțial desfăcut pentru a dezvălui bucăți de vită rămase de la cină. O roșie coaptă zăcea pe fundul de lemn, așteptând să fie tăiată. Tanya puse mâna pe folia care acoperea carnea. Era rece, ca și cum n-ar fi fost scoasă de mult timp din frigider.

Inspiră brusc și scană bucătaria. Întrerupsese pe cineva, nu încăpea îndoială. Și oricine era nu avusese mult timp să se îndepărteze. Dar cine s-ar fi sinchisit să se ascundă pentru ceva atât de banal ca un sendviș?

– Cine e acolo? șopti ea. Fabian?

O siluetă întunecată țâșni din firida din dulapul scării de serviciu blocate și o zbughi afară din bucătărie. Fără a mai avea timp să gândească ce era pe cale să facă, Tanya o urmă. Trecând din bucătărie în holul negru ca smoala, lumânarea din mâna ei arunca umbre răzlețe pe pereți, flacăra pâlpâind sălbatic înainte să se stingă. În neașteptata întunecime, ea se opri, încercând să se orienteze. Pași ușori se îndepărtară cu viclenie de ea. O ușă din apropiere se deschise, apoi se închise domol. Biblioteca. Abia îndrăznind să respire, Tanya reaprinse lumânarea și deschise ușa împingând-o. De acum știa deja că nu era Fabian și știa că ar trebui să se ducă să trezească pe cineva. Știa și că nu mai avea timp. Precaută, păși în cameră, examinând atent rafturile acum goale ale bibliotecii și biroul de lângă fereastră. Ușa se închise în spatele ei și se auzi un hârșâit de gheare și un mic scâncet de afară. Oberon venise după ea. Ea se aplecă, uitându-se sub masă și tresări când un singur ochi galben îi răspunse cu o privire dușmănoasă. Scuipă-Foc. Pisica șuieră, apoi se încolăci într-un ghem roșcat și flocos. Tanya

păși înapoi, cercetând camera cu privirea. Era mare și goală. Nu mai era nici un loc în care să se ascundă cineva.

Așeză sfeșnicul pe cel mai apropiat raft. Poate că se înșelase. Mai mult ca sigur intrusul se ascunsese într-una dintre celelalte camere din apropiere. Știa că va trebui să se ducă să o trezească pe bunica ei și pe Warwick, dar dacă intrusul era pe undeva pe afară, așteptând-o? Rămase pe loc, contemplând următoarea sa mișcare.

Ceva licări în lumina pâlpâindă a lumânării. Tanya ridică sfeșnicul încă o dată. Pe marginea raftului, la nivelul ochiului, o dâră minusculă, palidă și lucioasă mânjise modelul complex al tâmplăriei. Trecu o clipă până când Tanya recunoscu ce era. Unt.

Degetele ei atinseră gravurile din lemnul vechi și închis la culoare. În mijlocul iederei cioplite meșteșugit se aflau câteva plăci mici, circulare. Una dintre acestea era murdară de unt. Trei adâncituri mici trasau o formă triunghiulară în cadrul modelului. Aproape ca într-o transă, ridică mâna și plasă degetul mare, arătătorul și cel mijlociu în adâncituri și, instinctiv, își suci încheietura mâinii în sensul acelor de ceasornic.

Silențios și cu ușurință, placa circulară se răsuci odată cu mâna ei. După ce roti placa pe jumătate către dreapta, își retrase degetele, apoi le repoziționă astfel încât încheietura ei să fie dreaptă și răsuci în sensul acelor de ceasornic din nou. După încă o jumătate de răsucire, placa opuse rezistență puțin înainte de a se reașeza cu un declic. Câteva secunde trecură până să se întâmple ceva. Apoi, încet, compartimentul din spatele bibliotecii începu să se rotească în perete.

Tanya își putea auzi propriul sânge pompându-i în urechi, în timp ce ochii ei se căzneau să înțeleagă ceea ce vedeau. Biblioteca se rotea mai departe, dezvăluind o gaură îngustă în perete. Cealaltă parte era complet întunecată. Ridică lumânarea. Deja știa că aceasta nu era scara de serviciu. Era altceva. Un set abrupt de trepte din piatră coborau în spirală. Aerul era rece, umed și mucegăit. Se aplecă, încercând să arunce o privire în josul scării. Arăta de-a dreptul înșelătoare.

Tanya făcu câțiva pași înăuntru, apropiindu-se de scară. Fabian avusese dreptate de la început. Conacul Elvesden ascundea secrete pe care ea nu și le închipuise niciodată posibile. *Existau* tunele tainice – și, evident, intrusul care fusese în casă știa de ele și le folosea. Dar de ce?

Auzi prea târziu hârşâitul ușor al raftului tras înapoi la locul lui de mecanismul care îl controla. Cu un declic slab, dar hotărât, tunelul fu închis ermetic ca un mormânt... cu Tanya încă înăuntru.

Îngrozită, începu să caute cu disperare, la lumina lumânării, orice fel de zăvor sau un mâner. Nu găsea nici unul. Cuprinsă de spaimă, își forță unghiile în spațiul dintre ușă și perete. Era strâmt, după cum își și imagina, masiv și de neclintit; într-adevăr, construit să reziste. Ghici atunci că tunelul fusese construit pentru a ieși din casă și că trebuiau să existe altele pentru a intra. Lumânarea ei continua să ardă, singura ei sursă de lumină și confort.

Nu exista nici o cale de întoarcere. Era blocată.

Inspiră, gata să țipe după bunica ei, după Warwick, după oricine. Dar judecata îi reveni, avertizând-o. Cea mai apropiată persoană – care îi va auzi plânsetele și va ajunge la ea prima – va fi intrusul. După cum stăteau lucrurile, oricine intrase în tunel probabil nu avea nici o idee că fusese urmărit prin intrarea secretă. Singura ei șansă era să încerce să îl urmărească de la distanță și să găsească o cale de ieșire.

Nu avea altă variantă decât să înainteze. Inima îi bătea nebunește și respirația îi răbufnea în gâfâituri scurte, pe care se zbătea să le controleze. Nu mai fusese niciodată atât de înspăimântată. Începu să coboare treptele, care se șerpuiau tot mai adânc și mai adânc sub casă. Pe măsură ce înainta, temperatura scădea tot mai mult. Tanya își putea simți pielea, acoperită doar de bumbacul pijamalelor ei, întărindu-se ca pielea de găină. Lumânarea începu să îi tremure puternic în mână.

Scara se termina cu o deschizătură. Se opri și, spre disperarea ei, numără patru posibile tuneluri pe care le putea urma. Fiecare ducea într-o altă direcție și toate păreau la fel de terifiante. Prin mucegaiul dens și verde, mici porțiuni de piatră cenușie se puteau

întrezări. Apoi, pe jos, Tanya zări ceva: o piatră mare și netedă, legată și înnodată cu sfoară murdară, care se pierdea într-unul dintre tuneluri. Scopul ei, își dădu ea seama, era să marcheze drumul în acest labirint subteran. Apoi se confruntă cu cea mai dificilă sarcină de până atunci. Știind că lumânarea era pe terminate și că lumina ei îl va alerta pe intrus, îngenunche și apucă sfoara rece și umedă care era legată de piatră și și-o petrecu printre degete. Adunându-și puterile, stinse lumânarea și începu să avanseze prin întunericul negru ca smoala, urmând singura cale posibilă în speranța că o va conduce spre ieșire. Ce îi spusese Fabian? Tunelele aveau ieșiri în câteva locuri: undeva în Tickey End, la o tavernă, și într-o mică biserică din apropiere.

„Sper să fie biserica, se rugă ea în tăcere."

Merse timp de câteva minute, imaginându-și cu ochiul minții tunelul devenit mai îngust, ca și cum întunericul ar fi încolțit-o din toate părțile. Umezeala mucegaiului îi pătrundea în gât și îi aluneca pe căile respiratorii. Propria suflare tremurătoare era tot ce putea auzi. Întunericul o înghițea.

Iar apoi, aerul se schimbă, deveni mai subțire și mai proaspăt – chiar mai rece. Ea intui că urma o deschidere a tunelului: un fel de cameră subterană – sau poate o ieșire. Scotoci după chibrituri, apoi tresări cu teroare când un declic distinctiv răsună în urechile ei. O lumină puternică îi străluci în ochi, orbind-o. Cu greu, ridică mâna la ochi, dându-și prea târziu seama de greșeala comisă.

– Frumos din partea ta să ni te alături, șuieră o voce îngrozitor de aproape.

Lanterna se stinse și pași ușori se îndepărtară de ea. Urmă sunetul unui chibrit aprins. Tanya clipi des, iar în fața ochilor ei începură să joace lumini albe. Din puținul pe care îl putea distinge, părea că se află într-un fel de cavernă subterană. În lumina unei lumânări, putea vedea conturul unei siluete la aproximativ cinci metri de ea. Închise ochii strâns, dorindu-și ca senzația de orbire să treacă. Vederea ei se limpezea. Silueta de lângă perete își schimbă un pic poziția, deși fața îi rămânea ascunsă în întuneric.

– Cine ești? spuse Tanya.

Ochii ei săgetau încolo și încoace. În cel mai îndepărtat colț se afla un pat demodat, încărcat cu pături și un mic morman de haine. O geantă de culoare închisă fusese golită pe jumătate pe el. O măsuță de lemn și un scaun se aflau lângă pat. Pâlpâind pe masă, flacăra unei singure lumânări era prinsă în curentul subteran. Intrusul se îndepărtă de perete, îndreptându-se spre Tanya. Pe măsură ce umbrele erau alungate de lumina lumânării, un chip se ivi în câmpul ei vizual.

Fata părea tânără, nu cu mult mai în vârstă decât Tanya. Era înaltă și atletică, cu pieptul plat și o alură băiețoasă, afișând o expresie simplă, indescifrabilă. Chiar și în lumina slabă, Tanya putea vedea coama de păr roșcat atârnându-i până la talie, ciufulită și neîngrijită. Strălucea în întuneric, mai puternic ca lumânările, de parcă ar fi fost cuprinsă de flăcări.

Aceasta mai făcu un pas în direcția ei, tăcută și la fel de sigură pe picioare ca o pisică. Purta o rochie neagră simplă și scurtă și niște ghete uzate, dar de calitate. Legat cu o curea de coapsa ei slabă și pistruiată, avea un cuțit. Tanya îi întâlni privirea și știu cu absolută certitudine că, dacă ar fi fost necesar, fata l-ar fi folosit.

– Cine ești? întrebă Tanya din nou. Și ce făceai în casa bunicii mele?

Fata se holbă pur și simplu la ea cu ochii verzi, fără să clipească.

– Am nevoie și eu de niște răspunsuri. În primul rând, numele tău.

– Cine te crezi? șopti Tanya. Crezi că poți pur și simplu să...

Fata traversase caverna și se năpustise asupra ei dintr-o singură mișcare rapidă, ajungând cu fața la câțiva centimetri de a Tanyei, cu buzele despărțite într-un mârâit. Tanya fu împinsă cu forța în peretele rece. Tot calmul acestei fete dispăruse. Părea turbată, dementă. Respirația ei era acră, iar hainele îi duhneau a transpirație. Era clar că nu se spălase de multă vreme.

– M-ai costat o grămadă în seara asta și mi-ai irosit timp prețios. Acum putem să facem asta cu forța, dar te-aș sfătui mai bine să nu. Pot să te mai întreb o dată, *frumos*. Numele tău.

– Tanya.

– Bine. Acum, Tanya. M-a mai auzit altcineva în seara asta?

Tanya ezită. Ceva din privirea prelungă și lipsită de șovăială a fetei îi spunea că ar fi o greșeală să mintă.

– Nu cred.

Fata se relaxă și se trase câțiva centimetri mai în spate.

– Cum de știai de pasajele secrete? Le-ai mai folosit până acum?

Tanya scutură din cap.

– Nu. Am... am mai auzit povești... dar nu am crezut niciodată că există cu adevărat.

– Și cum de l-ai găsit pe ăsta?

– Te-am urmărit. Ai lăsat o urmă de unt pe panoul care declanșează mecanismul. A fost din pură întâmplare...

Fata îi oferi un zâmbet rece.

– Deci m-ai urmărit și ai rămas blocată în tunel. Ca o mică detectivă, nu-i așa? Cine altcineva știe de pasajele astea? Ai spus că asta e casa bunicii tale.

Tanya simți că începe să i se învârtă capul, fiind izbită de o senzație de greață. Respirația fetei o îngrețoșa.

– Nu știu. Bunica mea nu a vorbit cu mine despre nimic de genul ăsta. Te rog, vreau doar să ies de aici. Spune-mi cum să mă întorc acasă – nu o să spun nimic despre tine.

Fata o ignoră.

– Cât de curând e probabil să observe bunica ta că lipsești?

– Când nu apar la micul dejun. În jur de opt.

Fata înjură.

– De ce ai nevoie? începu Tanya. Dacă vrei bani, poate că aș putea să...

– Bani? Tonul fetei era neîncrezător. Nu mă aflu aici pentru bani! Crezi că sunt o hoață?

– Ai luat mâncare.

– Am luat doar ce aveam nevoie. Și nu pentru că aș fi avut de ales.

– Te ascunzi aici, nu-i așa?

Fața fetei se contractă involuntar.

– Asta era, nu-i așa? Folosești locul ăsta drept ascunzătoare. Tanya cercetă caverna cu privirea, tremurând. Și nu ești singură.

– Ce?

Tanya înfruntă privirea de smarald a fetei.

– Frumos din partea ta să ni te alături. *Ni*. Asta ai spus când te-am găsit. Mai e cineva cu tine.

Înainte să termine de vorbit, un zgomot îngrozitor, înspăimântător umplu caverna. Tanya îngheță pe măsură ce zgomotul se amplifica. Era ceva îngrozitor de cunoscut în legătură cu acel sunet... îl mai auzise până atunci.

Ceva se mișca pe pat sub mormanul de haine. Nu. *În* mormanul de haine. Spatele Tanyei se lovi de peretele rece de piatră, iar fata cu părul roșcat se întoarse silențios către pat și luă micul ghemotoc în brațe. Tanya privi, încremenită de spaimă, cum o mână minusculă se ivi întinzându-se către fața fetei; un pumn mic încleștat, desfăcându-se încet, în timp ce zgomotul continua.

– Un copil? Te ascunzi aici cu... cu un *copil?*

Fata nu răspunse. Tanya se întrebă dacă o auzise măcar. În schimb, fata se afundă în pat șoptindu-i copilului, care nu părea să se liniștească deloc.

– De ce plânge așa? întrebă Tanya, înfiorându-se din cauza zgomotului îngrozitor.

Plânsetele se întețiseră acum, ajungând la nivelul unor țipete stridente, străpungătoare, care răsunau prin cavernă și îi umpleau inima de groază.

– Plânge pentru că e bolnav, îi răspunse fata pe neașteptate. Are nevoie de medicamente. Iar eu nu am nimic să-i dau.

Sprijinindu-se cu o mână de peretele înghețat, frica Tanyei fu temporar înlocuită de dorința de a vedea copilul. Făcu un pas lent, silențios către pat. Fata nu observă. Încurajată, mai făcu unul.

– Dacă e bolnav, de ce nu e la spital?

– A fost, spuse fata șoptit. Dar nu era în siguranță.

– E al tău?

Fata nu răspunse. Tanya mai făcu un pas. Copilul continua să se zvârcolească în brațele fetei, mâinile și picioarele micuțe zbătându-se sub materialul în care era învelit. Tot nu putea vedea nimic din el, cu excepția unei mânuțe slabe.

– Cum adică „nu era în siguranță“? Cum poate un spital să nu fie sigur în comparație cu asta... o... o *temniță* subterană fără căldură, fără lumină, fără aer curat...

– Taci, șopti fata. Și întoarce-te unde erai.

Tanya se retrase. Dar nu putea să tacă. Ceva era în neregulă aici, ceva nu îi dădea pace.

– De ce ai scoate un copil bolnav dintr-un spital?

– Am spus să taci! *Taci!*

Fața fetei se boți și pentru o clipă păru cât pe ce să plângă, dar apoi se reculese.

Din străfundurile memoriei Tanyei, ceva începea să iasă la suprafață, planând chiar pe punctul de a fi recunoscut. Străduindu-se în acest sens, amintirea începu să se materializeze, mai lent la început, iar apoi fără avertisment, revărsându-se asupra ei cu o asemenea forță, încât Tanya se simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Îmi amintesc. Am auzit la radio. Un copil furat din spital... Vocea ei tremura. Tu ai fost. *Tu* ai făcut-o.

Ochii fetei păreau sălbatici, cuprinși de mânie.

– Tu ai luat copilul acela, șopti Tanya îngrozită. Iar acum îl ții aici când el e bolnav și are nevoie de îngrijire medicală...

Greața care o amenințase mai devreme puse cu totul stăpânire pe ea. Tanya se aplecă, cuprinsă de durere, și vomită.. Dar chiar și când stomacul i se goli, ea încă mai vomita din pură teamă. Știu atunci că va trebui să o păcălească sau să se lupte cu acea fată ca să scape. Iar în acea clipă, nici una din posibilități nu părea realizabilă.

Se scurseră câteva minute și odată cu ele și greața Tanyei. Totuși, rămăsese aplecată, prefăcându-se că se îneacă, și scuipă. Încerca să câștige timp pe când în minte îi vuiau tot felul de idei de evadare. Aruncă o privire spre fată cu coada ochiului. Ea se ridicase de pe pat și acum îndesa haine în geantă. Copilul era deja epuizat și zăcea tăcut în păturile sale. Tanya privi cum fata trase fermoarul la geantă și scoase o sticlă de plastic plină pe sfert cu apă. Desfăcând capacul, veni lângă Tanya și i-o oferi. Tanya o ochi cu precauție.

– Ia-o, spuse fata cu nerăbdare. Asta dacă nu cumva îți place gustul de vomă.

Tanya luă sticla și își clăti bine gura cu multă apă, după care scuipă. Apoi mai luă o gură mică și înghiți.

– Știu ce crezi, spuse fata deodată.

Tanya puse sticla jos și o privi.

– Ce cred?

– Că sunt o persoană rea. Și, probabil, încerci să te gândești la o cale de scăpare. Nu-i așa?

Tanya încuviință din cap.

Fata rămase tăcută pentru o clipă.

– Dacă ți-aș spune că nu sunt un om rău? Că pur și simplu am făcut niște lucruri rele în scopul unui alt lucru, în scopul a ceva bun. Ar schimba asta ceva?

– Nu știu, răspunse Tanya. De ce nu-mi spui tu mie? Spune-mi de ce ai furat copilul. Apoi, poate că voi înțelege.

– Nu ai înțelege. Pur și simplu ai crede că sunt mai nebună decât crezi deja. Îi oferi Tanyei o privire lungă și dură. Pur și simplu, încerci să mă ții de vorbă ca să-mi distragi atenția și să încerci să fugi. Nu te învinovățesc. Eu o să fac orice va fi nevoie ca să pot scăpa de aici cu copilul ăla – și nici tu, nici nimeni altcineva nu mă va opri. Așa că dă-i drumul. Crezi ce vrei.

– Dacă ești atât de convinsă că ceea ce faci este bine, atunci de ce nu îmi spui?

– Pentru că nu m-ai crede, îi răspunse fata simplu. Și pentru că trebuie să plec, acum. Înainte să se lumineze.

– Și eu unde intru în toate astea?

– Nicăieri. Când voi fi la o distanță sigură, o să le trimit un mesaj celor din casă spunându-le unde te afli.

– Nu mă poți lăsa aici jos! spuse Tanya gâfâit. De unde știu că o să te ții de cuvânt? Sau că nu o să fii prinsă de poliție? Sau... că nu o să mori călcată de o mașină? Orice e posibil! Și atunci nimeni nu m-ar găsi!

– Nu, spuse fata. Presupun că nu te-ar mai găsi. Dar poate că asta îți va da o lecție prețioasă ca pe viitor să-ți vezi de treaba ta. La

urma urmei, știi ce se spune despre curiozitate. Și dacă te gândești să mă urmărești sau dacă încerci să-ți găsești singură calea de ieșire din tunelurile astea, mai bine nu. Dacă mă urmărești, te voi auzi și voi avea grijă să nu mă poți urmări mai departe. Cât despre a găsi singură calea, n-ai nici o șansă. Tunelurile astea sunt un labirint încâlcit și părți din ele s-au prăbușit. Din cele rămase, numai câteva chiar duc undeva. Se opri și o privi pe Tanya drept în ochi. Celelalte te duc de unde ai venit, pentru a împiedica urmăritorii. Pentru asta au fost proiectate când a fost construită proprietatea. Destul de ingenios, pe bune.

Tanya își înăbuși lacrimile și un șuvoi de imprecații.

– Ce ai de gând să faci cu copilul... să îl vinzi? Să îl ții pentru răscumpărare?

– Nici una, nici alta. Oricum a fost abandonat, așa că cine ar plăti răscumpărarea? Și a-l vinde ar fi practic imposibil ținând cont că a fost dat peste tot la știri.

Copilul începu să urle din nou. Tanya tresări la zgomotul brusc. Era un plânset îngrozitor, gâlgâit.

– Nu poți să îl liniștești?

– O să plecăm imediat.

Copilul țipă și mai tare. De data aceasta, până și fata cu părul roșcat se clinti. Pentru o clipă, ea șovăi, după care se opri cu reticență din ceea ce făcea și privi în sus. Tresări și se năpusti către pat. Dintre cutele păturii, mâna copilului era vizibilă. Mici firicele de sânge curgeau din palma copilului: își străpunsese propria piele cu unghiile. La atingerea fetei, țipetele se domoliră pe măsură ce se liniștea. Fata îl înveli bine și îl strânse în îndoitura brațului său. Pe celălalt umăr își atârnă geanta. Păși către Tanya.

– Voi avea nevoie de un avans de vreo două ore înainte să pot anunța pe cineva unde te afli. Te avertizez din nou – nu încerca să mă urmărești. Dacă te rătăcești aici jos, vei muri. Aruncă o pătură pe jos. Uite. Vei avea nevoie de asta să-ți țină de cald.

Tanya nu îi răspunse. Se uita lung la copil, cum zăcea liniștit în brațele fetei. Acea clipă fu cea care a schimbat totul – clipa în care a văzut ce era copilul cu adevărat.

Copilul se uita cu ochii mari înapoi la ea, fără a clipi. Ce s-a întâmplat apoi i-a întors stomacul de frică. În timp ce copilul o privea, trăsăturile i s-au schimonosit și apoi s-au preschimbat. Vârfurile urechilor s-au întins și ascuțit și pielea a căpătat o nuanță verzuie. Ochii i s-au înecat în negru, sclipind straniu ca și cum ar fi fost de cerneală. Nu dură decât o clipă pentru ca viziunea fantomatică să dispară, dar Tanya știa ce văzuse.

La fel și intrusa cu părul roșcat.

– Ai văzut.

Vocea ei era o șoaptă răgușită.

Tanya își coborî ochii spre creatura din brațele fetei și își înăbuși un țipăt.

– Nu pot să cred, murmură fata, cu ochii fixați asupra Tanyei. Ai *văzut.* Poți și tu să îi vezi.

Tanya se uită lung înapoi. Împărtășiră o clipă de liniște și de înțelegere tăcută, iar fata șopti ușor ceva:

– Ești clarvăzătoare.

Tanya se retrase speriată.

– *Cine* ești?

Urmă o scurtă tăcere.

– Îmi poți spune Red.

Tanya dădu din cap către copilul-zână.

– Ce faci cu copilul ăla?

– Bună întrebare, răspunse Red. Stai jos. Îți voi spune povestea mea. Sunt sigură că o vei găsi interesantă.

PARTEA A DOUA

12

Red se aplecă peste masă, cu ochii fixați pe lumânare. Lumini și umbre îi jucau pe față în timp ce-și încălzea mâinile la flacără. Înghețată de frică, Tanya îi urmărea degetele palide și subțiri mișcându-se în sus și în jos, absorbind căldura la fel de grațios ca dansul unui fluture în lumina soarelui. Arătau ca și cum ar fi fost mâini de pianist. Sau de artist ori muzician. Realitatea părea destul de diferită.

Nu avea deloc încredere în fată.

– Cum ai trecut de Oberon? șopti Tanya ezitând. Nu... nu înțeleg. Ar fi lătrat.

– Câinele? Asta a fost ușor. A început să mârâie în clipa în care am intrat în bucătărie, dar după ce i-am dat câteva resturi de mâncare, am devenit practic cei mai buni prieteni.

Ochii Tanyei se măriră înfricoșați.

– Sper că nu l-ai...

– Ce? Să-l droghez? Să-l otrăvesc? completă Red fraza. Nu. Nu mint. L-am momit cu mâncare. Simplu. Și oricum, întâmplător îmi plac animalele. Mult mai mult decât oamenii, categoric.

Tanya nu reacționă.

– Deci, spuse Red. N-ai mai întâlnit pe nimeni cu darul clarviziunii până acum. Asta e evident.

Tanya îndrăzni să-și ridice privirea. Nu părea că ceea ce se întâmpla era aievea.

– Întotdeauna am crezut... am sperat că trebuie să fie și alții, spuse ea într-un sfârșit. Dar nu cred că am îndrăznit vreodată să cred, nu în totalitate.

– Mai sunt o grămadă, spuse Red. Exact cum eram eu. Exact ca *tine.* Toți crezând că sunt singuri, anormali. O ciudățenie. E nevoie de timp ca să recunoști semnele, dar le înveți până la urmă.

– Dar de ce? întrebă Tanya cu voce tremurătoare.

Ochii lui Red se îngustară.

– De ce ce?

– De ce îi putem vedea? Cine sunt ei? *Ce* sunt ei?

– Știi ce e un copil schimbat?

Tanya fu cuprinsă de frică amintindu-și pasajul din cartea din bibliotecă.

– E un copil care a fost furat de zâne.

Red încuviință din cap.

– Un copil de om furat e înlocuit de un copil de zână, de cele mai multe ori cu trăsături similare. De obicei, copiii sunt mult prea mici pentru a fi deosebiți. Probabil, nu ar fi recunoscuți de nimeni altcineva decât de mamă și chiar și atunci nu sunt întotdeauna descoperiți. Red aruncă o privire asupra copilului care dormea liniștit acum. Le place să-i ia pe aceia cărora nu li se va duce dorul prea ușor. Orfani sau copii abandonați, exact ca el. Când a fost descoperit, probabil schimbarea avusese loc deja. Red se ridică și începu să se plimbe prin cavernă, în mod clar agitată. Copilul uman va fi de multă vreme plecat pe tărâmul zânelor. Uneori sunt aduși înapoi; alteori nu. Totul depinde de motivul pentru care au fost luați de la bun început. Uneori înlocuiesc copiii de zâne care s-au născut bolnavi sau urâți. Un copil sănătos de zână poate fi schimbat cu un copil de om excepțional; unul care va deveni frumos sau care va avea o calitate rară sau un talent. Uneori sunt luați doar de dragul de a provoca haos și tristețe. Scuipă ultimele trei cuvinte și Tanya tresări. Oricare ar fi motivul, pe măsură ce trece timpul, e tot mai puțin probabil ca vreunul dintre copii să se întoarcă. Încă de la început va fi evident dacă se vor putea adapta sau nu.

– Ce se întâmplă dacă nu se pot adapta?

– Copilul de om va fi probabil returnat, de obicei în același loc de unde a fost luat. Dar cu un copil de zână nu e chiar la fel de simplu. Red închise ochii strâns pentru câteva momente. Din nou, depinde de circumstanțe. În general, dacă vraja ține sau nu. În cazul acesta, bănuiesc că nu va ține. Se opri din nou. Știi ce e vraja zânelor, sau trebuie să-ți explic și asta? întrebă sarcastic.

– Nu... adică da, se bâlbâi Tanya. Știu ce e vraja zânelor.

Red dădu din cap spre copil.

– Ceea ce vezi acolo e ceea ce pare a fi o odraslă omenească. Cu toate acestea, ai observat – la fel ca mine – ce e cu adevărat în interior. Și singurul motiv pentru care amândouă putem vedea ce e de fapt se datorează faptului că avem darul clarviziunii și pentru că vraja nu e una dintre cele create de copil. O persoană obișnuită nu și-ar da seama atâta timp cât vraja nu se destramă. Atunci ar vedea exact ceea ce am văzut și noi. Copilul ar fi demascat drept ceea ce este el cu adevărat, căci nu are cunoștințele sau puterea de a se proteja. Și nu pot să las să se întâmple asta.

– Ce... ce i s-ar întâmpla?

– Ce crezi? șuieră Red. Dacă oamenii l-ar vedea drept ceea ce e el cu adevărat? Ar fi închis! Pus sub observație într-un laborator pe undeva – analizat, pipăit, înțepat și ar face experimente pe el. Așa cum fac cu toți. Vocea îi slăbi. Asta fac oamenii. Dacă ceva e diferit. Dacă nu-l înțeleg. Odată ajunși în acele laboratoare... Ei bine, nu ar mai ieși niciodată de acolo. Și totul e mușamalizat de oamenii aflați în poziții înalte.

– Vrei să spui... vrei să spui că probabil va muri experimentându-se pe el într-un laborator pe undeva? deduse Tanya, sufocându-se.

– Mai mult ca sigur. Expresia de pe chipul lui Red era la fel de dură ca și vocea ei. Deci acum știi de ce am făcut ce am făcut. De ce fac ceea ce fac.

Tanya închise ochii.

– Nu e prima oară când faci asta.

Red clătină încet din cap, fără a clipi din ochii-i ca de pisică, în timp ce o studia pe Tanya.

– Nu va fi nici ultima oară.

– Ți s-a... ți s-a întâmplat și ție, nu-i așa? spuse Tanya încet. Au schimbat pe cineva apropiat ție. Pe cineva drag.

Red încuviință din cap.

– James, șopti ea. Fratele meu mai mic.

Tanya își feri privirea, iar ochii lui Red se întunecară.

– Și ce se întâmplă acum?

– Eu voi aștepta.

– Ce anume?

– Să văd dacă vraja de pe acest copil va dura.

– Cât de repede vei afla? întrebă Tanya.

– Dacă e vrajă de suprafață – care nu e menită să dureze – va slăbi și va dezvălui foarte repede natura adevărată a copilului. S-ar putea întâmpla oricând, în următoarele câteva ore sau în următoarele câteva zile. O săptămână cel mult.

– Ce fel de semne?

– Ochii vor fi primii care se vor schimba, spuse Red. Încep prin a se întuneca și sfârșesc prin a fi complet negri. Apoi urechile se lungesc și devin ascuțite. La urmă, pielea va căpăta o tentă verzuie. Acestea sunt schimbările principale. Este esențial să fie trimiși înapoi pe tărâmul zânelor cât de repede posibil.

– Și dacă vraja nu e de suprafață?

– Atunci iluzia va dura toată viața. Deși copilul de zână va arăta uman din toate punctele de vedere, vor fi anumite... calități neobișnuite pe care le va avea. Chiar dacă ar face tot ce i-ar sta în putință să imite comportamentul uman, tot va fi considerat diferit. Pe lângă asta, durata de viață a copiilor schimbați diferă mult față de a unui om normal. Un om care trăiește pe tărâmul zânelor va depăși cu mulți ani speranța medie de viață, pe când o zână care trăiește printre muritori va avea o viață mult mai scurtă.

– Cât de scurtă?

Red schiță un mic zâmbet crispat.

– Sunt norocoși dacă trăiesc mai mult de treizeci de ani. Destul cât să se așeze la casa lor, să-și întemeieze o familie poate. Se opri înainte de a adăuga: O familie cu o *ființă umană*. Și ne întoarcem la întrebarea ta: *ce suntem noi?*

Inima Tanyei începu să bată tare.

– Începi să înțelegi?

Tanya înghiți în sec.

– Cred că da. Vrei să spui că noi suntem... că oamenii ca noi, am...

– Cândva, de-a lungul timpul, cineva din familia ta – și a mea – a fost înlocuit. Cineva a fost un copil schimbat. Ar putea fi din partea oricui: a mamei sau a tatălui. Clarviziunea apare pentru că ai sânge de zână. La fel ca o genă, nu va apărea la toți descendenții copilului schimbat. De fapt, e chiar invers. E ceva rar. E ca și cum ai avea ochi albaștri, de exemplu. Nu vor fi transmiși la fiecare membru al familiei, ci doar câtorva. La fel e și cu darul clarviziunii.

– Sânge de zână, repetă Tanya buimăcită.

Sânge de zână. Înțelese instinctiv că era adevărat, împreună cu tot ce-i spusese Red. Prin vene îi curgea sânge de zână.

– Deci... acum știi ce e cu tine, spuse Red. Se uită la ceasul de la încheietură și își strânse geanta încă o dată. Soarele va răsări în curând. Trebuie să plec.

Tanya o privi, încercând să asimileze adevărul sordid pe care tocmai îl aflase. Îi persista în sinea ei într-un mod neplăcut, ca uleiul pe apă. De multă vreme tânjise ca cineva să o creadă; ca cineva să o înțeleagă. De și mai mult timp, râvnise informații. Cunoașterea, știa ea, însemna putere. Și această fată – această fată ciudată și tulburată, a cărei obsesie pentru pierderea fratelui ei o împinsese la aceste gesturi disperate – le oferise pe ambele. Și Tanya știa că nu-și putea permite să o lase să plece.

– Așteaptă, spuse Tanya. Eu...

Tanyei îi pieri vocea.

Red se opri.

– Mai ai ceva să-mi spui?

– Te cred, se învoi Tanya încet. Tot ce mi-ai spus. Te cred.

– Ce te face să crezi că-mi pasă?

– Faptul că te cred înseamnă că nu trebuie să fugi – nu încă, spuse Tanya, o idee conturându-i-se în minte.

Ceva se aprinse în spatele ochilor lui Red: o scânteie mică de interes. Și o altfel de flacără; ceva ca o speranță.

– Continuă, spuse ea, încet.

– Trebuie să te ascunzi. Oamenii te caută... poliția. S-a dat peste tot la știri. Eu sunt singura care știe că ești aici. Și dacă eu nu spun nimic, atunci nimeni altcineva nu va afla. Pot să te ajut.

– De ce ai vrea să mă ajuți? întrebă Red, cu o privire neîncrezătoare.

Tanya se uită la copilul schimbat.

– Pentru că știu că nu vrei să-i faci rău. Și pentru că ai ceva ce vreau.

Red o privi cu suspiciune.

– Ce ai putea să vrei de la mine?

– Informații, spuse Tanya. Tu știi lucruri... lucruri despre zâne. Vreau să mi le împărtășești. Dacă faci asta, atunci nu voi spune nimănui că te-am văzut. Voi păstra secretul. Și pot să-ți aduc mâncare și apă – nu va trebui să riști să fii văzută în casă. Cu un pic de planificare, s-ar putea chiar să poți să te strecori și să faci un duș.

La simpla menționare a dușului, privirea lui Red căpătă o expresie flămândă.

– Un duș fierbinte, șopti ea. Sună grozav. Își coborî capul spre axilă și mirosi bănuitoare. A trecut multă vreme. Își îndreptă ochii brusc spre Tanya: Dacă accept, atunci mai e ceva. Dacă vrei informații, o să te coste. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Ce anume?

Din buzunar, Red scoase o foiță de hârtie.

– Am nevoie de cele de pe lista asta. Cât mai multe lucruri de care poți face rost. Când aduci mâncare și lucrurile astea, lasă-le în spatele intrării din pasaj, pe unde ai venit. *Nu* intra în tuneluri. Dacă aud pe cineva aici jos, voi presupune că m-ai turnat – și voi pleca. Odată ce-mi vei da lucrurile, eu îți voi da informații. Și apoi voi pleca.

– Bine, spuse Tanya cu precauție. Dar, în schimb, nu vei intra în casă până nu zic eu. Stai aici jos, nevăzută, până când te anunț eu

că e liber să poți urca. Îți voi pune mâncare în pasaj, dar poți urca când voi avea lucrurile de pe listă.

Red încuviință din cap și îi întinse lista. Tanya o luă din mâna ei soioasă și lipicioasă.

– Am să te conduc înapoi, spuse Red. E mult de mers – și nici nu e drumul pe care am venit.

– Cum de ai aflat de pasajele secrete din casa asta? întrebă Tanya. Din întâmplare?

– Nu. Cineva mi-a spus despre ele, cineva în care am încredere. Am câteva cunoștințe – oameni care fac același lucru ca și mine. Schimbăm informații despre ascunzători de genul ăsta. Sunt destule, împrăștiate în toată țara. Case, biserici, hanuri. Unele dintre ele, cum e casa asta, sunt conectate cu altele pe distanțe scurte.

– Am auzit că e un tunel ce face legătura dintre casă și un local din Tickey End și mai e unul care duce spre biserică, spuse Tanya. Așa e?

– Da. Am intrat prin cel dinspre biserică. Intrarea e printr-un mormânt.

– Un *mormânt?*

– Unul fals. Nimeni nu a fost îngropat acolo. A fost construit doar pentru a servi ca intrare în tuneluri.

Tanya se ridică.

– Toate tunelurile merg într-un singur sens? Ori spre casă, ori afară?

– Nu. Doar unul. Celelalte merg în ambele sensuri. Singurul motiv pentru care cel de sub bibliotecă nu e așa e din cauza unei erori. Intenția a fost să fie permis accesul spre casă și din tuneluri.

– Deci există o cale de intrare? întrebă Tanya, frecându-și mâinile pentru a se încălzi.

– Cea mai scurtă cale de aici duce într-o cameră de la primul etaj: o cameră de oaspeți care nu a fost dată în folosință vreodată. Din cauza asta, ușa nu are încuietoare. Intrarea se face printr-un spațiu minuscul, cât să te târăști prin el, dintr-o secțiune a lambriului de lemn de pe perete. Mergem pe acolo.

Red se îndreptă spre deschizătura din cavernă care dădea spre tunel. În timp ce se apropiau, se opri busc și se întoarse cu fața către Tanya.

– E ceva ce am uitat să menționez. Ceva ce ar putea să te facă să te răzgândești.

– Ce? întrebă Tanya.

– Faptul că mă ajuți, spuse Red. Zânelor nu le va plăcea asta. Nu le va plăcea deloc.

– Cum vor afla?

– Doar nu ești chiar așa naivă? șușoti Red. Făcu un gest sălbatic către întunericul care le înconjura. Sunt probabil aici, chiar acum. *Privindu-ne.*

– Pot să-mi port de grijă, spuse Tanya. Nu mi-e frică.

Red o privi atent, cu o expresie pe jumătate admirativă, pe jumătate ironică. Fără alte cuvinte, se întoarse cu spatele către Tanya și își dădu părul des și încâlcit la o parte, apoi întinzându-și mâna, își coborî gulerul rochiei, astfel încât partea de sus a spatelui să rămână descoperită.

Chiar dacă lumina era slabă, forma coloanei vertebrale a fetei ieșindu-i în evidență prin carne, era ușor de distins. Pe piele, în dreptul omoplaților ei, Tanya putu observa un semn ca o arsură, care era de aproximativ mărimea unui pumn. Nu era chiar un semn oarecare. Cicatricea argintie avea o formă ciudat de familiară; o pereche de aripi. *Aripi de zână.* Îi fuseseră înfierate în piele.

La icnetul de groază al Tanyei, Red își trase rochia la loc și se întoarse cu fața la ea.

– *Asta* s-a întâmplat când am făcut greșeala de a-i subestima, spuse ea cu amărăciune. Cred că sunt norocoasă că am scăpat doar cu cicatricea asta.

– C-cum... ai pățit asta? întrebă Tanya, simțind pierindu-i și ultima urmă de curaj.

– Sper, pentru binele tău, să nu afli niciodată, spuse Red cu asprime în glas. Dacă nu ți-e frică de ei, atunci ar trebui să-ți fie.

13

În ziua următoare, încercarea de a-l evita pe Fabian se dovedi mai dificilă decât anticipase Tanya. De la descoperirea lui Red și aflarea adevărului despre abilitățile sale, Tanya își urmărea acum propriul interes care nu îl includea pe Fabian cu planurile lui de a umbla haihui prin pădure. Când, într-un final, ieși din camera ei, puțin după prânz, înțepenită și epuizată, primul lucru care îi trecu prin minte fu să afle cine ar fi putut fi copilul schimbat din familie – și pentru asta nu avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă. Se întreba cine fusese înlocuit; cineva din partea mamei sau a tatălui; și dacă trăise cu mulți ani în urmă... sau dacă era cineva care era încă în viață, cineva pe care îl cunoștea. Posibilitatea aceasta o tulbura profund.

A doua sa grijă era lista cu lucrurile cerute de Red. Știa că aceasta va fi o chestiune dificilă, căci îi mai rămăseseră doar câteva lire după ceea ce cheltuise în Tickey End. Dacă nu găsea o cale de a face rost de mai mulți bani, atunci trebuia să încerce să șterpelească majoritatea lucrurilor solicitate de prin jurul casei – și pentru asta era nevoie de timp și planificare. Până când nu parcurgea lista, Tanya nu putea face altceva decât să o aprovizioneze pe Red cu mâncare și apă, prin pasajul din spatele bibliotecii.

Când coborî, bunica ei nu era prin preajmă, deși îi lăsase un bilet pe frigider cu mesajul că mama ei telefonase mai devreme, în acea dimineață. Tanya îl mototoli și îl aruncă la coșul de gunoi. În primul rând, încă era necăjită de faptul că fusese abandonată la

conac. Dacă mama ei avea remușcări pentru că o lăsase la țară, atunci Tanya nu avea nici o intenție să-i ușureze situația.

Își umplu castronul cu cereale și se așeză la masa din bucătărie. Florence nu fusese deloc încântată când Tanya refuzase să coboare pentru micul dejun. Își petrecuse minute bune bătând la ușa dormitorului înainte de a renunța și a se întoarce jos cu pași apăsați.

În timpul micului dejun, Tanya se ridică și porni radioul de pe pervaz, sperând să prindă știrile. Copilul furat fu menționat în treacăt, împreună cu o descriere a lui Red. Când buletinul de știri luă sfârșit, Tanya era tensionată. Gândul că Red se afla în tunelurile de sub casă o neliniștea și, nu pentru prima oară, se întrebă dacă păstrarea tăcerii nu era o greșeală pe care avea să o regrete. Un torent de gânduri contradictorii îi învăluia mintea. Red era instabilă emoțional și disperată. Oamenii disperați fac gesturi disperate. Gesturi *periculoase.* Nu exista nici o garanție că avea să se țină de cuvânt și să nu intre în casă. Cu toate acestea, era și singura persoană despre care Tanya știa că-i împărtășește abilitatea și acesta era un liant pe care nu putea să-l ignore. Amândouă suferiseră de pe urma zânelor, dar acum era evident că ceea ce experimentase Tanya până atunci fuseseră doar șicane. Red, se părea, îndurase ceva asemănător cu tortura.

Închise radioul în mijlocul rubricii meteo, care prezicea furtuni de vară, și privi posomorâtă la cerealele îmbibate de lapte când Fabian intră în bucătărie, cu umerii pleoștiți. Fără să spună nimic, apucă cutia de cereale din locul unde o lăsase Tanya, își vârî mâna în ea, apoi și-o retrase și își îndesă cereale în gură.

– Ești dezgustător, izbucni Tanya. Ce-ai zice de un castron, de ceva lapte și de o lingură?

– Au gust mai bun așa, rosti Fabian nedeslușit, printre plescăituri.

Când se întoarse să plece, Tanya zări o vânătaie urâtă pe tâmpla lui, făcând contrast cu pielea lui palidă.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea imediat. Cum te-ai lovit la față?

– Nu-i nimic. Tonul vocii lui Fabian era posac, iar ochii lui albaștri plecați. Am căzut.

– Ai *căzut?*

– Da. Am căzut, bine?

Ochii Tanyei se îngustară, dar nu mai spuse nimic.

– Ah, și mulțumesc pentru că mi-ai cârpit tricoul, spuse el dintr-odată, iar Tanya sesiză nerăbdarea de a schimba subiectul. Cusăturile sunt perfecte. Nu spuneai că ești nepricepută la cusut?

– Chiar sunt, spuse ea nedumerită. Nu l-am cârpit eu.

Fabian clipi, făcând ochii mari ca de bufniță în spatele ochelarilor.

– Atunci, cine a făcut-o? Florence spune că nici ea nu a făcut-o. Iar Warwick nici atât.

Cu coada ochiului, Tanya observă degetele lungi și ciudate ale zânei vetrei înfășurându-se în jurul găleții de cărbuni. Mișcarea fu urmată de un ușor suspin prostesc. Îi aruncă o privire bănuitoare. Imediat se făcu nevăzută și un mosor verde de bumbac se desfășură puțin pe lângă vatră, înainte de a fi tras înapoi cu repeziciune.

Tanya se întoarse spre Fabian și ridică din umeri. Era îndeajuns de înțeleaptă să nu facă greșeala de a-și asuma roadele muncii zânei – chiar dacă o lăsa fără replică.

– Oricum, trebuie să vorbim, spuse el.

Tanya se holbă la vânătaia de la tâmpla lui, uitând de zână.

– Despre ce?

– Despre ce am discutat azi-noapte – mersul înapoi în pădure.

– Ah. Asta, răspunse Tanya, nefiind capabilă să-și ascundă lipsa de entuziasm.

– Trebuie să ne organizăm, spuse Fabian. Vom avea nevoie de câteva lucruri cu noi. Haine călduroase, o hartă, o lanternă, o busolă, mâncare și apă...

– Mâncare și apă? Nu pun la cale un picnic!

– Nici eu, spuse Fabian. E doar o măsură de precauție, în caz că ne rătăcim din nou. Acum, am deja un termos, o hartă și o lanternă, așa că...

– Stai un pic, îl întrerupse Tanya. De ce avem nevoie de o lanternă? Doar nu sugerezi ce cred eu că sugerezi?

Absența răspunsului îi confirmă bănuielile.

– Glumești, nu? Nu intru noaptea în pădurea aia!

– Vorbește mai încet!

– Ei bine, nu voi merge!

Nările lui Fabian se umflară de îmbufnare.

– Uite, nici eu nu sunt înnebunit după ideea asta. Dar în caz că nu ai observat, Warwick abia m-a scăpat din ochi ieri – e ca și cum ar ști că plănuim ceva. Singura șansă pe care o avem e atunci când nu e atent. Și singurul moment când nu e atent e atunci când doarme. Se uită urât la ea, dar ascundea o oarecare disperare. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Trebuie să *știu*. Dacă nu mai vrei să iei parte la asta, spune-mi. Altfel, nu mă face să-mi pierd timpul.

– Dacă aflăm că bunicul tău *chiar* i-a făcut... i-a făcut ceva Morwennei Bloom? spuse Tanya încet. Te-ai gândit la cum te vei simți? Ar putea schimba totul. Ai trăit fără să știi până acum. Poate ți-e mai bine așa.

Își regretă spusele imediat ce văzu privirea din ochii lui Fabian. Era tulburătoare.

– Probabil că aș fi fost de acord dacă nu aș fi văzut-o... sau orice ar fi fost chestia aia care semăna cu ea în pădure, șopti el. Dar acum... lucrurile deja s-au schimbat. Nu *pot* să uit pur și simplu. Și orice s-ar fi întâmplat nu poate fi mai rău decât mi-am imaginat. Orice s-ar fi întâmplat nu poate fi mai rău decât să nu știu.

Tanya își mușcă buza. Și deși mintea ei îi striga contrariul, se auzi rostind:

– Am să... am să o fac. Am să vin cu tine.

Privirea de pe fața lui Fabian îi confirma inimii ei că făcuse alegerea corectă. Rațional însă, nu era convinsă.

– Deci... când? întrebă ea.

Fabian o privi solemn.

– La noapte.

Pentru prima oară, Tanya îi vedea camera lui Fabian. Era foarte secretos în privința asta și acum era evident de ce. Cea mai bună modalitate în care putea fi descrisă era ca un hibrid între un laborator de știință și un mic muzeu. Pe biroul de lângă șemineu se afla un glob pământesc enorm, împreună cu diverse hârtii cu scrisul necaligrafic al lui Fabian. Pe rafturi zăceau cranii și dinți de animale,

și cărți voluminoase despre orice subiect științific și istoric la care se putea gândi Tanya, plus multe despre care nici măcar nu auzise.

Avea desene detaliate, diagrame și observații despre forme naturale și altele de acest gen, plus ciudatul dispozitiv de amplificare pe care îl folosise Fabian în prima zi a Tanyei la conac. De asemenea, fata observă cu dezgust un pahar de lapte care era atât de vechi, încât se brânzise și nu era sigură dacă era vorba de un experiment sau doar rezultatul neglijenței generale a băiatului.

În colțul camerei, era așezat un schelet de om în mărime naturală, care probabil ar fi arătat sinistru dacă nu ar fi purtat cravata de școală și sacoul lui Fabian.

– Ăla nu e real, nu-i așa? întrebă ea.

– E din plastic.

– De unde l-ai luat? întrebă Tanya.

– De la școală, răspunse Fabian. Acum, referitor la hartă...

– Nu l-ai furat, nu-i așa? spuse Tanya, reținându-și un hohot de râs și imaginându-și-l pe Fabian scoțând pe furiș un schelet complet îmbrăcat, sub pretextul că e un om în carne și oase.

Nările lui Fabian începură să se umfle în felul în care o făceau mereu când se enerva în legătură cu ceva.

– E pentru un proiect. Acum taci un pic și ascultă. Luă harta și o desfășură. Dând la o parte o șosetă murdară, Tanya se așeză în capătul patului.

– Harta asta reprezintă toată Pădurea Spânzuratului și împrejurimile, spuse Fabian, arătând spre biserica din Tickey End. Toate catacombele sunt marcate clar. Pe aici am intrat în pădure. Puse degetul pe spațiul gol de lângă pârâu. Asta e prima catacombă, vezi? Cea mare. Asta mai mică de aici e locul unde am văzut-o pe fată. De fapt, nu e chiar așa de departe de prima, dar rătăcisem atât de mult în ziua aia, încât probabil că ne învârtiserăm în cerc, așa că ni s-a părut mult mai departe. Ar trebui să urmăm aceeași cale – va fi mai ușor cu harta. Am tot ce ne trebuie în afară de o busolă, dar Warwick are una, așa că trebuie doar să mă gândesc la o cale...

– Am eu o busolă, spuse Tanya, gândindu-se la cea pe care i-o dăduse bătrâna țigancă.

Se simți cel puțin ciudat în timp ce îi trecu prin minte gândul că era mare coincidența că acum avea nevoie să o folosească.

– Doar nu te referi la vechitura aia pe care ți-a dat-o Morag Nebuna? Fabian își dădu ochii peste cap. Bine. S-ar putea să se dovedească folositoare dacă nu pot face rost de cea a lui Warwick. Am să-mi ascund, în câteva minute, rucsacul cu toate lucrurile în grădină, cât nu e nimeni prin zonă. Ne vedem acolo și adu și busola. S-ar putea să o pot repara.

– Poate nu e chiar o idee bună...

Fabian o privi aspru.

– Nu te dai bătută, nu-i așa?

Tanya se agită.

– Nu... doar că, ei bine, am auzit buletinul meteo pentru seara asta. Nu e promițător. Va fi o furtună. Poate, ar trebui să o lăsăm pentru o altă noapte.

Fabian clătină din cap.

– Nu. Buletinul meteo nu e întotdeauna corect. În plus, dacă e furtună, s-ar putea să fie un avantaj pentru noi.

– Cum așa?

– Pentru că nimeni – nici măcar Warwick – nu se va aștepta să ne furișăm în mijlocul furtunii. Dacă bănuiește că punem ceva la cale, va crede că furtuna ne va împiedica.

Tanya tăcu, gândindu-se la vorbele lui. Pe de o parte, avea sens, deși asta nu o încălzea cu nimic.

– S-ar putea ca nici măcar să nu găsim nimic, spuse ea cu o voce timidă. Poate fata pe care am văzut-o nu era ea...

Fabian se încruntă.

– Fata aia era Morwenna Bloom. O știi la fel de bine ca mine.

Împături harta, o îndesă nervos în rucsac și apoi porni cu pași apăsați spre fereastră. Pe pervazul geamului – Tanya observă pentru prima oară – se afla o fotografie înrămată a lui Warwick, cu brațele în jurul unei femei care ținea un copil mic în brațe. Cel puțin acolo, părea fericit.

– Aceea e mama ta?

Fabian nu voia să se uite la ea.

– Ai face bine să iei busola, spuse el tăios. Ne vedem în grădină în cinci minute.

Tanya plecă în tăcere, simţindu-se prost pentru că o menţionase pe mama lui. Subiectul era evident încă dureros – şi mereu avea să fie. Luă busola de sub scândura din podeaua camerei ei şi se duse în grădina din spate. Trebui să îşi croiască drum prin ceva buruieni înainte de a-l găsi pe Fabian stând pe o buturugă cu capul în mâini. Pe genunchi balansa cartea învelită în piele maro, pe care o citea cu atâta seriozitate, încât nu observase că ochelarii aproape îi cădeau de pe vârful nasului. Sări în sus când o văzu pe Tanya apropiindu-se şi o închise brusc.

– Ai adus-o?

Tanya îşi băgă mâna în buzunar şi pescui busola, recunoscătoare că dispoziţia lui părea să se fi îmbunătăţit.

– Poftim. Nu cred totuşi că ne va fi de prea mare ajutor.

Fabian luă busola şi o examină.

– Pare în regulă, spuse el, uitându-se ciudat la Tanya. Poate era doar umezeală în ziua aia sau ceva. Noroc că nu ai vândut-o până la urmă tipului ăluia dubios.

– Dar acul nu funcţionează, îl contrazise ea, luându-i-o înapoi. E – ah... ciudat.

Fără îndoială, acul ponosit al vechii busole era îndreptat în partea de jos, înapoi, în direcţia de unde tocmai venise.

– Până la urmă ce ai făcut cu bancnota pe care a scăpat-o?

– Nimic, răspunse Tanya. De fapt uitase complet de banii pe care îi pusese în buzunar în ziua aceea – dar ar fi dorit să-l îmbrăţişeze pe Fabian pentru că îi reamintise. Acum putea pur şi simplu să folosească banii pe care vânzătorul de antichităţi îi scăpase, pentru a cumpăra lucrurile de pe lista lui Red. Îşi dădu seama brusc că începea să zâmbească de una singură, aşa că îşi veni în fire, concentrându-se la ceea ce avea de făcut înainte ca Fabian să surprindă expresia de pe faţa ei. N-am mai văzut niciodată o busolă ca asta,

spuse ea. De la ce vine „A“? Și unde sunt toate celelalte direcții, nord, est, sud, vest?

Fabian i-o luă din mână și o examină cu atenție.

– E ciudat. E un „A“ unde ar trebui să fie „N“ pentru nord – dacă mergem pe aici, pe lângă casă, acul indică nordul.

– Și? spuse Tanya.

– E greșit, spuse Fabian. Știu sigur că dinspre casă spre pădure e nord-estul. Așa că, uitându-te în direcția opusă, busola ar trebui să indice sud-vestul, dar nu o face. Arată nordul. Îi împinse busola înapoi în mâna Tanyei. Ai dreptate, chiar *e* nefolositoare. Și având în vedere că ți-a dat-o Morag Nebuna, probabil e și blestemată. Eu aș scăpa de ea.

– Ah, nu fi atât de ignorant! Lucrurile pe care le spun oamenii despre ea – că e o vrăjitoare – sunt probabil inventate pentru a-i ține pe copii departe de pădure.

– Mă îndoiesc, spuse hotărât Fabian.

Tanya se uită atent la el.

– E un *zvon*. Și tu ești ultima persoană la care m-aș fi așteptat să creadă în zvonuri, mai ales după ce mi-ai povestit despre Amos.

– Amos e nevinovat, atunci a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Dar bătrâna țigancă... oamenii povestesc diverse lucruri despre ea de ani de zile.

– Cred că încerca să mă ajute, spuse Tanya.

Fabian o ignoră.

– Nu mai devreme de săptămâna trecută, Rosie Beak, care are o ceainărie, i-a spus tatălui meu că Morag a scăpat-o de negi iarna trecută, de toți trei pe care îi avea. Două săptămâni mai târziu, Ned Baker a zis despre Morag că e o babă escroacă, pentru că a refuzat să-i prezică viitorul. Și știi ce s-a întâmplat? La câteva zile, s-a trezit cu trei negi. Niciodată nu mai avusese un neg până atunci, spuse el.

– Taci, spuse Tanya exasperată. Îndreptă busola în direcția casei și rămase pe gânduri când acul se roti spre „A“, înțepenindu-se în acea poziție. Știa, șopti Tanya.

– Ce să știe?

– Știa că voi avea nevoie de asta.
În sfârșit, înțelesese de la ce venea acel „A“.
Acasă.

14

Mai erau zece minute până la miezul nopții. Afară sufla un vânt sălbatic și ploaia torențială bătea în geamuri. Tanya devenea tot mai agitată. Se îmbrăcase călduros, cu un pulover de lână, blugi, două perechi de șosete, adidași și un impermeabil pe care îl lăsase la conac cu două ierni în urmă. Culmea norocului, se întâmpla să fie și roșu. Asta, spera ea, împreună cu un piron de fier pe care îl scosese din tocul ușii, avea să o protejeze de orice acțiune a zânelor. Totuși, nu era suficient pentru a nu se uda leoarcă. În buzunare găsise un biscuit vechi pentru câini, o bucată turtită și topită de ciocolată și o bancnotă de zece lire de care uitase complet. O puse imediat în geantă pentru lucrurile de care avea nevoie Red.

În ultimele două ore se tot întrebase ce anume se aștepta să găsească în pădure, în afară de șapte catacombe și o vrăjitoare bătrână, care oferea busole magice. Posibilitatea de a găsi un schelet de cincizeci de ani era tot ce-i trecea prin minte – pentru că, dacă Morwenna Bloom încă *era* acolo, atunci sigur doar oasele mai rămăseseră din ea.

Pipăi busola din buzunar. De când îi descoperise adevăratul ei scop, Fabian rămăsese ciudat de tăcut, murmurând din când în când despre anomaliile din câmpul magnetic al pământului. Tanya, în schimb, se simțea din ce în ce mai tulburată de implicarea bătrânei țigănci și de natura intențiilor ei.

Minutele se scurseră până când nu mai avu răbdare. Inima începu să-i bată mai repede când păși afară din camera ei, pe hol.

Dacă era prinsă acum, timpul petrecut la conac avea să devină cu siguranță foarte neplăcut. Se strecură pe scări, ghidată doar de mica veioză de pe măsuța telefonului.

– Ci-ne-va-a-dat-de-bucluc! cântă o voce glumeață din pendulă.

– Taci! șopti Tanya.

Avea să regrete imediat că a vorbit, pentru că de sus se aprinse o lumină. Cineva își croia drum dintr-un capăt în altul al palierului celui de-al doilea etaj, cu pași leneși și târșâiți.

Amos.

Instinctiv, se lăsă la podea și începu să meargă târâș prin întuneric. Mersul lent al bătrânului se apropia de scară. Păru să se oprească un moment în capul scărilor, înainte de a-și continua târșâiala. Ea așteptă până auzi ușa de la toaletă închizându-se, apoi coborî în grabă restul treptelor.

Își șterse fruntea cu dosul palmei. Era rece și umedă. În bucătărie, ușa din spate pârâia din cauza vântului vijelios. Tanya se uită cu jind la umbrela sprijinită de perete. Nu avea sens să o ia. Furtuna ar fi stricat-o.

Oberon se ridică din patul său și veni tiptil la ea, ghearele păcănindu-i ușor pe gresie.

– Hai, băiete, spuse ea. Ce zici de o plimbărică?

Câinele ciuli urechile la îndemnul ei și își plecă apoi capul, lăsând-o să-i pună lesa.

Ușa din spate nu fusese încuiată exact cum plănuise Fabian.

– Așa, șopti ea ca pentru sine, și apoi păși afară.

Deși încerca să se țină tare, vântul și ploaia îi dădeau bătăi de cap. Forța dezlănțuită aproape că o dobora. Dacă nu ar fi purtat impermeabilul, s-ar fi udat până la piele în câteva secunde. Așa cum era îmbrăcată, picioarele îi erau ude până la genunchi, acolo unde haina de ploaie nu o acoperea. Cu toate acestea, Oberon nu părea deloc deranjat de toată fleșcăiala. Părea doar bucuros de plimbarea în plus.

Traversă cu greu grădina, întunecimea totală, cauzată de vreme și de copacii înalți, nelăsând-o să vadă mai departe de câțiva metri în față. Trecu de băltoacele de noroi, udându-și complet picioarele.

Când ajunse în sfârșit în dreptul porții, era pe jumătate udă leoarcă, înghețată și tristă. Știa deja că decizia de a veni fusese o greșeală.

– Ce a durat atât de mult? întrebă Fabian cu buzele vinete de frig.

– Amos, spuse Tanya, clănțănind din dinți. S-a hotarât să facă o mică plimbare pe palier exact când eu coboram scările. A trebuit să aștept în caz că m-ar fi văzut.

– Și de ce l-ai adus pe el? întrebă, uitându-se la Oberon dezgustat.

– Pentru protecție. Întotdeauna mă simt mai în siguranță când e lângă mine.

– Când se ascunde în spatele tău, mai degrabă. E un laș.

– M-ar apăra dacă ar fi nevoie!

Fabian o privi neîncrezător, apoi se uită către pădure cu ochii mijiți printre picăturile de ploaie.

– Hai să mergem. Mai bine nu mai pierdem vremea. Va fi mai uscat în pădure, odată ce vom fi sub copaci.

Porniră într-acolo, nesiguri, pe pământul îmbibat de apă. Lipăitul pașilor lor și ploaia torențială erau tot ce auzeau. Apoi bubuitul slab al tunetelor răsună în depărtare. Nu se vedeau nici luna, nici stelele ca să-i ghideze și nu existau lumini stradale ca în oraș. Întunericul era un gol greoi și sufocant. Doar conturul pădurii li se dezvăluia în față, o nuanță de negru mai întunecată decât cerul.

Curajul Tanyei începea să o părăsească.

– E o prostie, spuse ea, oprindu-se deodată. S-ar putea întâmpla orice într-o seară ca asta. Dacă o să fim prinși? Sau dacă unul din noi se rănește? Am putea să facem hipotermie până vine cineva după noi! Și dacă pământul se va surpa cum s-a întâmplat în Tickey End...

– Pământul n-o să se surpe, idioato! răbufni Fabian.

– S-ar putea, s-a mai întâmplat până acum! Chiar tu mi-ai spus!

Fabian își pierdu cumpătul.

– Dacă ai de gând să te smiorcăi ca un copil mic, atunci nu știu de ce te-ai mai obosit să vii. Mai bine te-ai întoarce. Altfel, ciocul mic! Aproape că am ajuns.

Tanya deschise gura pentru a-i răspunde, dar rămase mută când o siluetă mare, neagră se năpusti fără sunet prin aer asupra

lor. Cu un mic țipăt, Tanya se feri din cale, abia evitând să fie lovită de obiectul zburător – dar Fabian nu fu la fel de norocos. Îl auzi icnind când creatura îi zgârie creștetul înainte să dispară în noapte.

– Ce a fost aia? exclamă el, frecându-și creștetul.

– Nu știu! rosti Tanya pe nerăsuflate, cercetând cerul întunecat. Masa învolburată de ploaie pe care vântul i-o arunca în ochi o orbea. Părul i se zbătea peste față. Un liliac, cred!

Înainte să fi apucat să termine propoziția, văzu o altă nălucă întunecată – și de data aceasta Fabian țipă, acoperindu-și disperat capul.

– Ce? strigă Tanya.

Fabian își desprinse degetele de creștet. Erau pătate de sânge. Amândoi priviră cum ploaia biciuitoare le spălă în câteva secunde.

– Mă atacă! reuși să spună Fabian. Orice ar fi... mă *atacă!*

– Ai grijă! strigă Tanya, iar creatura se năpusti silențios încă o dată, aparent de nicăieri.

Oberon făcu un salt în aer vrând să o înșface, dar creatura fusese de mult dispărută înainte să apuce să închidă gura. Fabian se feri, apoi se împiedică și își pierdu echilibrul, căzând pe pământul îmbibat cu apă. Se ridică învelit într-un strat de noroi, tremurând puternic. Nu mai avu timp să vorbească sau să se gândească măcar la ce se întâmplase, întrucât creatura se lansă într-un nou asalt și de data aceasta nu se mai îndepărtă zburând. În schimb, se agăță cu ghearele lungi și negre de spatele hainelor înnoroite ale lui Fabian și dezlănțui un atac turbat asupra cefei lui. Deodată, Tanya putu distinge exact ce era acea ființă: nu un liliac, ci o pasăre. O pasăre mare și neagră. Un *corb*. Sfâșiind și ciocănind în părul și scalpul lui Fabian din răsputeri – pentru că, își dădu fata seama, nu putea ajunge la *ea*. Vorbind, ea renunțase la protecția hainei roșii de ploaie, dar încă era protejată de cuiul de fier din buzunar.

– Ia-o *de pe mine!* zbieră Fabian, zbătând din mâini zadarnic deasupra capului. Fă-o să se oprească!

Oberon mârâi, sărind în sus către Fabian într-o încercare de a ajunge la pasăre. În cele din urmă, nu reuși decât să înrăutățească lucrurile. Corpul său masiv se ciocni puternic de trupul lung și subțire al lui Fabian, iar băiatul se prăbuși pentru a doua oară, cu

răsuflarea tăiată. Corbul, intuindu-și poziția vulnerabilă, îi dădu drumul lui Fabian și se ridică deasupra lor. Tanya îl târî pe Fabian din noroi. Tremura de furie sau de frig, sau de teamă – sau poate toate trei la un loc. O dâră subțire de sânge i se prelingea pe frunte. Privind în sus speriată, Tanya își scoase rapid mâna stângă din haina de ploaie și o înfășură în jurul umerilor plini de noroi ai lui Fabian, făcând singurul lucru la care se putea gândi pentru a extinde protecția impermeabilului atât asupra lui Fabian, cât și asupra ei. În tot acest timp, se chinuia să scornească o minciună care, spera ea, să îl convingă pe Fabian să facă așa cum îi spunea.

– Ce faci? zise Fabian slăbit.

– Pune asta pe tine, zise Tanya. Bagă-ți mâna stângă prin ea – așa – și acum pune-ți cealaltă mână în jurul meu.

– La ce ajută asta? bolborosi Fabian. Nu e tocmai cel mai potrivit moment pentru o îmbrățișare!

– Ca să păcălim pasărea, idiotule! Nu înțelegi? A luat-o razna din cauza furtunii și din vreun motiv anume te atacă pe tine! Dacă va crede că tu și cu mine suntem aceeași persoană, poate că vom reuși să ne întoarcem înapoi acasă cu capul tău intact!

Spera că fusese destul de convingătoare. Pentru o clipă, expresia lui Fabian o făcu să creadă contrariul.

– Înapoi acasă? spuse el, uitându-se către pădure.

Tanya îi urmări privirea. Apa i se prelingea de-a lungul șirei spinării, iar părul îi era lipit de o parte și de alta a feței.

– Nu putem face asta, Fabian. Nu în seara asta, nu e în regulă. Trebuie să ne întoarcem.

Priviră de-a lungul pădurii și Tanya simți cum voința lui Fabian se prăbuși învinsă. Făceau cale întoarsă spre casă, când un fulger lumină cerul. În acea clipă, amândoi văzură ceva. O siluetă umbrită stătea perfect nemișcată lângă pârâu. Deși nu durase mai mult de o fracțiune de secundă, conturul siluetei era inconfundabil.

– Warwick, șopti Tanya.

Rămaseră în picioare, țintuiți locului de frică.

– Ce facem?

– Fugi, spuse Fabian, cu un glas aproape înecat. Și roagă-te să nu ne fi văzut!

Se întoarseră și fugiră cât de repede putură înapoi spre casă, înghiontindu-se și ciocnindu-se unul de altul în haina de ploaie, ca un fel de monstru mitic cu patru picioare și două mâini. Oberon galopa vesel înainte alături de ei, cu limba atârnându-i ca o felie de șuncă. Pentru el, totul era un joc.

Tanya se întoarse să se uite peste umăr. Corbul dispăruse; izbutise în încercările sale de a-i împiedica să se aventureze mai departe. Acum singurul pericol iminent era Warwick. Tot ce putea vedea prin ropotul de ploaie era conturul pădurii pe fundalul cerului.

– Crezi că ne-a văzut?

– Nu știu, rosti Fabian pe nerăsuflate. Dar dacă noi l-am văzut pe el, atunci există o șansă bună să ne fi văzut și el pe noi!

– Ți-am zis eu că e o idee proastă! țipă Tanya. Nu ar fi trebuit să ieșim din casă!

Se apropiară de poartă, respirând greu. Fabian ieși din haina de ploaie și bâjbâi după zăvor. Bubuitul unui tunet îi făcu să tresară.

– Repede! spuse Tanya. Înainte să lovească fulgerul din nou!

Zăvorul se deblocă și Fabian deschise brusc poarta și se strecură înăuntru cu Oberon, apoi Tanya păși pe jumătate înăuntru, oprindu-se pentru a se uita înapoi către pădure.

– Hai odată! Fabian o trase înăuntru. Grăbește-te!

– Așteaptă. Tanya cercetă cu privirea în jurul porții. Fulgerul lovi pentru a doua oară, luminând cerul. Suficient cât să vadă că nu era nici urmă de Warwick prin apropiere. Nu îl pot vedea, spuse ea, închizând poarta. Hai să intrăm înapoi în casă.

Fața ei era deja amorțită, înghețată de ploaia necruțătoare.

Înaintară rapid prin grădină, alunecând periculos prin noroi. Fabian îngenunche lângă ușa din spate și extrase cheia, ascunsă sub un ghiveci de flori așezat cu gura în jos. Abia când intrară în bucătărie și Oberon se repezi către coșul său, Tanya își dădu seama că nu era posibil să se năpustească la etaj.

– Oh, nu... podeaua... uită-te la podea!

Fabian se uită îngrozit în jos la dâra formată de urmele de lăbuțe noroioase de la ușă până la culcușul câinelui, apoi la propriile haine și încălțări înnămolite. Puțina culoare care-i mai rămăsese în obraji se scurse pe loc.

Tanya gândi rapid.

– Scoate-ți pantofii și cară-i sus. Ascunde-i până apuci să îi cureți. Scană bucătăria până ce ochii îi căzură pe o cârpă umedă. Curăț eu mizeria asta și stropii de apă care s-ar putea să rămână pe hol în urma ta.

– Dar cum rămâne cu Warwick? spuse Fabian. Ar putea să apară în orice clipă!

Stomacul Tanyei se strânse.

– Încă există o șansă să nu ne fi văzut. Dacă facem asta cum trebuie, s-ar putea să scăpăm. Dacă într-adevăr ne-a văzut, atunci nimic nu se va schimba dacă mă prinde – va ști că noi am fost oricum.

– Pur și simplu nu înțeleg, spuse Fabian. Cum ar fi putut să știe?

– Probabil, ne-a auzit vorbind cumva și s-a decis să ne aștepte, zise Tanya, scoțându-și tenișii plini de apă. Dar nu avem timp de asta acum – du-te și ne vedem dimineață. Ochind o rolă de hârtie de bucătărie, rupse o bucată generoasă și i-o aruncă lui Fabian. Să te ștergi pe cap. Acum du-te.

Fabian își scoase ghetele noroioase și se furișă sus la etaj. Imediat, Tanya se apucă să curețe podeaua, ștergând frenetic urmele de noroi. După ce termină, începu să îi curețe lăbuțele murdare lui Oberon. Câinele zăcea acolo fără să se opună, privind-o leneș. Inima îi bufnea în piept, pe măsură ce ușa păcănea din cauza vântului. La fiecare rafală, i se părea că intrase Warwick și totul era pierdut.

Când fu, în sfârșit, convinsă că nu exista nici o dovadă că cineva ar fi fost afară, luă un prosop din suportul de vase și se urcă la etaj, ștergând stropii lăsați de Fabian. Din fericire, palierul de la primul cat era acoperit de un covor, așa că nu era mai nimic de făcut în afară de a spera că orice pete de umezeală ar fi rămas se vor fi uscat până dimineață. Până să ajungă înapoi în camera ei, Tanya era epuizată, dar și cuprinsă de o energie neliniștitoare care, știa, nu îi

va permite să doarmă. N-avea nici cea mai vagă idee dacă Warwick îi văzuse sau nu, deși faptul că reușiseră să ajungă înapoi fără a fi luați la întrebări îi dădea speranță. Și corbul... Tanya se cutremură. Zânele o trimiseseră pe Corb sub formă de pasăre pentru a-i speria atât pe Fabian, cât și pe Tanya. Îi avertizase. Dar în legătură cu ce? Cu Warwick sau cu pădurea?

Îndesă cârpa murdară și prosopul sub pat, împreună cu hainele ei ude și pantofii, înainte de a-și trage pijamaua pe ea și de a sări pe saltea, încolăcindu-se între așternuturi și încercând cu disperare să își încălzească mâinile și picioarele înghețate.

Un singur gând îi răsuna în minte.

Cum putea Warwick să fi știut?

Nu își amintea să fi adormit în acea noapte, dar când o luă somnul într-un final, nu fu câtuși de puțin odihnitor. Țipetele care începură cu puțin timp înainte de ora șase în următoarea dimineață nu o treziră la fel de repede ca de obicei. După ce, în sfârșit, deschise ochii, trecură câteva secunde până să își dea seama că zgomotul nu venea de fapt de la Amos, ci din aceeași cameră în care se afla ea.

Persoana care striga era ea.

15

La început, Tanya avu impresia că încă mai visa atunci când i se limpezi vederea asupra camerei, căci ceea ce vedea era parcă rupt dintr-un coșmar.

În timpul nopții, părul îi crescuse – mult. Îi crescuse cel puțin de patru ori mai lung decât era Tanya de înaltă. Camera era plină de păr. Bucle castanii, dese și strălucitoare, se revărsau peste lenjeria de pat, întinse peste covor și acoperind zidurile și ușa ca o mare de un brun-închis. Era peste tot și era atât de mult, încât începuse chiar să se urce pe pereți, să se înfășoare pe mânerul de la ușă și să se cațăre ca un șarpe prin horn, în același fel în care iedera se cățăra pe pereții conacului. Văzând un lujer gros apropiindu-se cu viclenie de pervaz, Tanya conștientiză ce era mai rău.

Părul încă îi creștea.

O cuprinse spaima. Nu putea să gândească. Nu putea să se miște. Încremenise de frică și era neputincioasă. Aceasta era pedeapsa pentru că încercase să intre în pădure noaptea trecută.

Abia avu timp să observe scârțâiturile prevestitoare ale podelei de pe palier, înainte de a auzi o bătaie în ușă.

– Ce se întâmplă acolo?

Vocea bunicii ei era dură și insistentă.

Gura Tanyei se deschise și se închise fără a scoate o vorbă.

– Ni-nimic, reuși să spună ea, într-un final. Sunt bine.

– Am auzit strigăte. E totul în ordine?

Ochii Tanyei se dilatară îngroziți când mânerul sferic al ușii începu să se rotească. Auzi exclamația exasperată a bunicii ei când ușa rămase închisă ferm și închise ochii, calmându-se pentru moment. Nici măcar nu-și amintea să o fi încuiat.

– Am avut un coșmar, spuse ea, cu o voce răgușită. Dar acum sunt bine.

– Nu-mi plac ușile încuiate în casa asta, spuse Florence. Nu atunci când sunt oameni în spatele lor.

Tanya se uită înspăimântată la ușă. Nu-și putea permite sub nici o formă să-i deschidă ușa bunicii ei, dar dacă Florence ar fi vrut cu adevărat să intre, atunci nimic nu ar fi putut să o oprească. Dacă Warwick avea un șperaclu, atunci cu siguranță și bunica ei avea unul.

– Nu mi-am dat seama că am încuiat-o, spuse Tanya încet. Nu se va mai întâmpla.

O altă minciună.

– Nu mă supăr dacă ai udat patul. Vocea lui Florence era fermă, dar nu răutăcioasă. Putem să curățăm cearșafurile acum și nimeni nu trebuie să afle. Dar dacă le lași...

– Nu, *nu* am udat patul! Tanya aproape că țipă. Doar am avut un coșmar, asta-i tot!

Panica ce clocotea înăuntrul ei amenința să se transforme în isterie. Își învinse dorința de a țipa.

– Foarte bine. Tonul bunicii ei redevenise distant, ca de obicei. Micul dejun e la opt. Aștept să cobori la timp pentru masă.

Pleacă, pleacă, pleacă! strigă Tanya în sinea ei – dar tot ce putea să facă era să asculte cum Florence se retrăgea de-a lungul palierului, spre propria cameră.

Amenințarea bunicii sale nemaifiind iminentă, Tanya intră în priză. Dădu cu dificultate la o parte lenjeria de pat, mișcarea fiindu-i stânjenită de greutatea părului care cădea în valuri peste așternuturi. Pășind afară din pat, picioarele i se afundară într-un maldăr de păr. Cu fiecare pas, simțea că înaintează printr-o melasă densă, brună. Părul îi era vrăjit, despre asta nu avea nici o îndoială. Greutatea lui, ca și felul în care i se lipea de membre nu erau normale; era ca și cum părul însuși încerca să nu o lase să scape. Cu grijă, își

croi drum către toaleta camerei și răscoli într-un sertar, căutând forfecuța de unghii.

Nu era acolo.

Ceva gâlgâi în spatele ei. Tanya se întoarse încet și, cu un sentiment de dezgust, simți că înțelege și privi cu atenție prin gura de scurgere a căzii. Văzu niște ochi mari și strălucitori. Mirosul de ou stricat al țevilor se împrăștie, pe măsură ce locatarul acestora își întinse mâna prin gura de scurgere și mimă o tăietură de foarfecă cu degetele sale ca de broască.

– *Țac, țac,* gâlgâi el. *O, țac, țac!*

– Dă-mi-o înapoi! șopti Tanya înfuriată. Se năpusti după mâna creaturii, dar aceasta îi scăpă din strânsoare. Te rog, implоră ea. Dă-mi-o doar un minut... poți s-o iei înapoi după aceea, promit! Poți s-o păstrezi.

Creatura râgâi și dansă plină de voioșie în țeavă, împroșcând cu apă murdară prin gura de scurgere. Era clar că se distra.

– Țac, țac! Găsiți, păstrați! Păcăliți și agonisiți! Lucitori, sclipitori, țăcăici, țăcănici... ah, țac, țac! *Țăcăici* ȚAC!

Tanya i-ar fi tăiat bucuroasă degețelele creaturii hoațe dacă ar fi putut să ia foarfeca, dar aceasta era, fără îndoială împreună cu ceasul, înfundată adânc în vizuina creaturii.

– *Păroasa, păroasa, le-a supărat pe zâne. Cum îți crește podoaba?* trăncănea zâna. *Cu păduchi, mătreață, e foarte măreață... o, da.*

– *Nu am* păduchi, spuse Tanya nervoasă, scărpinându-și capul care începuse să o mănânce brusc. Nici mătreață! Numeroși fulgi îi plutiră prin față. Se opri din scărpinat alarmată. Tu! Tocmai tu ai făcut asta, tu... tu...

Se opri când își dădu seama că făptura nu o mai tachina, acum uitându-se lung și fiind complet fermecată de un anumit lucru. Ochii creaturii, ca două mărgele, urmăreau brățara argintie pe care i-o dăduse bunica ei. Sclipea chiar și în lumina obscură a băii. În minte i se contură un plan, unul în care până la urmă brățara putea juca un rol în protecția ei.

– Îți place asta? întrebă ea. Îți place, nu-i așa?

Creatura dădu din cap viguros, mișcându-și chelia în sus și în jos în interiorul țevii.

– Strălucitoare. *Sclipitoare!*

– Hai să facem o înțelegere, spuse Tanya. Își coborî vocea. Talismanele astea sunt magice, minți ea. Fiecare dintre ele are o putere specială.

Creatura căscă entuziasmată ochii. Cercetând talismanele, Tanya îl alese pe cel pe care îl prefera cel mai puțin, cazanul, și trase de el până când lănțișorul slăbi și cedă într-un final. Îl ținu ridicat. Cazanul ăsta se va umple cu tot ce-ți dorești. Ai putea umple toată țeava cu obiecte neprețuite, strălucitoare și sclipitoare. Îl poți avea în schimbul forfecuței.

– Da, da, gâlgâi creatura, întinzându-și încă o dată mâna prin gura de scurgere. Al meu acum, al meu!

Tanya clătină din cap.

– Mai întâi, forfecuța.

Creatura se bosumflă și se supără, dar Tanya își menținu poziția, ridicând talismanul mai sus pentru a-l ține în lumină. Ochii zânei din țevi se făcură mari și acesta se linse pe buze, anticipând momentul. Până la urmă se dădu bătut și lipăi până în adâncurile conductei. Un moment mai târziu, apăru cu o forfecuță slinoasă și i-o înmână Tanyei înainte de a șterpeli din cealaltă mână talismanul pe care ea i-l oferise și de a aluneca înapoi pe țeavă, acolo unde se simțea în siguranță.

Tanya se prăbuși pe podeaua băii în timp ce zâna gângurea bucuroasă de noua achiziție. Sentimentul ei de ușurare avea să fie de scurtă durată. Când își ridică forfecuța la nivelul părului și începu să taie, deveni evident că nu se întâmpla nimic. Încercă mai tare, cu șuvițe mai subțiri, dar nici măcar un singur fir nu putea fi tăiat. Frustrată, o azvârli cât colo. Își dădea deja seama că nu era forfecuța de vină, știa că e destul de ascuțită. Era părul ei sau, mai bine-zis, *vraja* din părul ei. Nu putea fi tăiată doar cu foarfeca.

Stătea pe plăcile reci de faianță, părul ondulându-i-se în jur. Nu știa cum să scape din asta. Singura ei speranță era Red. De-ar găsi o cale de a ajunge la ea fără să fie văzută! Simțea că ochii i se

umpleau de lacrimi gândindu-se la asta. Ea trebuia să fie cea care să o ajute pe Red, nu invers. Era clar că își supraestimase capacitățile. Se schimonosi, încercând să se motiveze. Ce ar fi făcut Red?

– Sare, murmură. Culoarea roșie. Apă curgătoare. Fier. Haine întoarse pe dos.

Repetă la nesfârșit lista de lucruri care țineau zânele la distanță, sperând că va găsi o soluție, dar nu găsi nici una. Singurul lucru care îi trecu prin minte fu să-și spele părul sub duș... dar să aducă tot părul acela în baie s-ar fi dovedit dificil, dacă nu imposibil. În afară de asta, avea senzația că apa curgătoare la care se referise cartea cea veche era mai degrabă un pârâu sau un râu, nu un robinet.

Tanya își lăsă capul în mâini, simțindu-se învinsă.

– Știai că forfecuța nu va funcționa, nu-i așa? șopti ea, știind că făptura din țeavă era încă acolo, ascultând. M-ai păcălit.

– *Păcălici, păcălici.* Păcălici căpcănici!

– Îți mai dau talismane... îți dau toată brățara doar să rupi vraja!

– Nu e vraja mea, o nu. Nu-i a mea ca să o rup.

Cumva, Tanya știa că era adevărat. Vraja asta era mult prea sofisticată și locatarul din țeavă nu o deranjase până atunci în felul acesta, chiar dacă își vârâse nasul dându-i păduchi și mătreață. Pur și simplu, se mulțumea să-i fure orice îi sclipea în ochi.

Zâna din țevi ieși din scurgere, arătându-i talismanul.

– Nu e magică, spuse aceasta supărată. Fată păcălici!

Tanya ridică din umeri, având grijă să nu recunoască defel că nu spusese adevărul. Deși creatura o mințise, ar fi fost lipsit de înțelepciune să-și recunoască propria înșelătorie, căci ar fi putut să o enerveze pe zână și ar fi atras noi pedepse.

– Poate că vraja nu funcționează când talismanele sunt separate, spuse ea într-un final. Poate că puterea talismanelor e legată – trebuie să fie împreună pentru a funcționa.

Zâna din țevi se încruntă.

– Păcălici, bombăni pentru ultima oară, înainte de a se strecura înapoi în chiuvetă cu talismanul.

Neștiind ce altceva să mai facă, Tanya părăsi baia, târându-și părul după ea. Se așeză pe pat. Red era singura ei speranță. Trebuia să ajungă la ea cumva, dar în sinea ei știa că nu are nici o șansă.

Era doar o chestiune de timp până când bunica ei avea să forţeze uşa şi să intre. Nu voia să se gândească deloc la ce se va întâmpla cu ea.

Ora micului dejun se apropia. Tanya îşi simţea stomacul întors pe dos pe măsură ce aştepta chemarea inevitabilă din partea bunicii. Nu trebui să aştepte mult înainte ca Florence să înceapă să strige dinspre scări, iar a patra oară păru chiar foarte nervoasă. Tanya îşi imagina gura ei subţire schimonosindu-se de nervi şi, deodată, în mod ciudat, se simţi detaşată. Va fi luată pe sus când vor deschide uşa şi o vor vedea, de asta era sigură. Dusă undeva departe... şi interogată, şi oameni în halate albe vor face experimente pe ea. Exact ca un copil schimbat.

Se auziră paşi tropăind pe scări. Tanya începu să respire adânc şi încet. Cineva bătu la uşă.

– Tanya? Îţi arde de joacă? Florence te vrea jos acum – s-a supărat rău! Şi eu la fel. Mi se răceşte micul dejun!

– Fabian? şopti Tanya.

– Da, veni replica exasperată. Ce faci acolo? Deschide uşa.

– Nu pot. Nu cobor.

– Trebuie. Florence ştie că e ceva în neregulă. A zis că, dacă nu cobori acum, urcă ea şi va deschide uşa cu şperaclul. Fabian îşi coborî vocea: E ceva legat de noaptea trecută? Warwick nu a spus nimic – cred că am scăpat.

– Nu... nu e asta. Tanya se ridică din pat şi îşi târî picioarele până la uşă. Nu pot să-ţi spun. Mai bine du-te jos.

– Spune-mi odată. Poate pot să te ajut.

– Crede-mă, nu poţi.

– Nu mă duc nicăieri până când nu deschizi uşa şi văd că eşti bine.

– Nu!

– Bine.

Se auzi o râcâitură de partea cealaltă a uşii.

– Sper că eşti îmbrăcată, spuse Fabian. Dacă nu, atunci acum ar fi momentul să te urci înapoi în pat!

– Ce? Fabian...

Se auzi zgomotul distinctiv al unei chei introduse în broască, iar cheia din interior căzu pe podea.

– Fabian, cum ai putut! țipă ea. Se aruncă spre ușă în timp ce încuietoarea scoase un păcănit. Cum ai îndrăznit să faci asta? Îi voi... îi voi spune lui Warwick că i-ai folosit șperaclul pentru a cotrobăi prin toată casa.

– Nu-i al lui Warwick. Mânerul ușii începu să se rotească. E al meu. L-am găsit în una dintre camerele vechi ale slujitorilor.

Fabian începu să împingă ușa din partea cealaltă. Tanya împinse la rândul ei cu toată puterea, dar știa deja că nu era îndeajuns de voinică pentru a-i ține piept prea mult timp. Călca peste părul de pe podea și nu se putea ține bine pe picioare.

– Serios, Fabian! strigă Tanya. Nu o să te iert niciodată dacă faci asta.

Ușa începea să se deschidă treptat. Se trase înapoi, panica alimentându-i rezerva de putere.

– E... pentru binele... tău, spuse Fabian gâfâind. Odată ce văd că... ești bine... voi pleca. Florence... va... urca sus... oricum!

– Nu-mi pasă! izbucni Tanya. Nu o să intri!

Dar fie că-i plăcea sau nu, Fabian *intra*. Mai câștigase încă doi centimetri în ultimele câteva secunde și rezistența Tanyei scădea. Deja era clar că putea vedea ceva în neregulă.

– Ce e aia? Pe podea... Ce e? Arată ca... ca...

Tanya aproape că-și epuizase energia. Reuși să mai reziste câteva secunde înainte de a aluneca înapoi, iar Fabian căzu în viteză și cu stângăcie în cameră, patinând pe grămezile de păr, ca un mânz nou-născut. Se prăvăli grămadă lângă pat. Tanya sări în față, luă șperaclul din exterior și apoi închise ușa și o încuie pe interior. Se întoarse cu fața la Fabian, simțind că fusese redus la tăcere.

Stătea rigid pe podea, cu o gleznă într-un unghi ce părea incomod, acolo de unde căzuse. Se uită atent la claia de păr din palmă, apoi își încordă încet degetele și urmări cu ochi neîncrezători șuvița până când privirea lui i se intersectă cu a Tanyei.

În mod straniu, ea se simțea ceva mai calmă acum că Fabian era în cameră, decât atunci când se gândise cum ar fi să fie în cameră. Simțea în mod ciudat că pierde controlul, ca și cum viața nu-i mai aparținea și, cu toate acestea, cumva, accepta faptul că orice i s-ar întâmpla în continuare depindea doar de reacția lui Fabian. Era prea obosită pentru a mai lupta, prea obosită pentru a mai

minți. În mod bizar, tot ce voia acum era să spună adevărul – și acum că o văzuse, Fabian *trebuia* să o asculte.

– Trebuie să-ți spun ceva, Fabian. Vocea ei era mai calmă și mai liniștită decât anticipase. Aveai dreptate în legătură cu mine. *Chiar* ascundeam ceva. Toate lucrurile acelea pe care le-ai observat la mine, lucrurile acelea ciudate care se întâmplă când sunt eu prin preajmă... ei bine, se întâmplă dintr-un motiv. S-ar putea să-ți fie greu să crezi la început...

Se opri când observă că Fabian nu auzise nici un cuvânt. Gura lui se mișca încet, deși nu părea să rostească vreun cuvânt. Ochii lui erau larg deschiși și încă fixați asupra ei, înspăimântați și total confuzi.

– Vrăjitoarea, spuse el încet, dar suficient de clar ca ea să audă de data asta.

– Ce? Nu, Fabian, ascultă-mă...

– Țiganca vrăjitoare, spuse Fabian. Ochii lui i se desprinseră de chipul ei, urmărindu-i pentru a nu știu câta oară părul împrăștiat prin cameră. Ea a făcut asta. Te-a blestemat! Te-a blestemat atunci când ți-a dat busola.

Tanya era șocată de cuvintele lui. Timp de o fracțiune de secundă, luă în calcul teoria lui Fabian. Era una la care nu se gândise vreodată – ca aceasta să fie opera bătrânei țigănci. Cu siguranță părea capabilă de asta. Totuși, Tanya se cam îndoia că bătrâna s-ar fi obosit să se prefacă a o ajuta doar pentru a-i face una ca asta. Părea improbabil... și totuși era posibil. Convingerea lui Fabian că așa se desfășuraseră lucrurile îi oferi o cale ușoară de ieșire. Nu mai trebuia să se umilească încercând să-i explice existența zânelor dacă asta era ceea ce credea.

– Cred că... cred că ai dreptate, spuse ea încet.

– Normal că am dreptate! îngăimă Fabian. Bătrâna cotoroanță a deochiat până acum aproape pe toată lumea din Tickey End și tu ești următoarea pe listă! Trebuia să fi vândut omului din autobuz busola!

– Ce mă fac? gesticulă Tanya, neputincioasă. Nu pot să las pe nimeni altcineva să mă vadă!

– Nu știu... nu știu, murmură Fabian. Dar ai dreptate. Nu putem să-i lăsăm să te vadă așa. Trebuia să găsim ceva cu care să-l tăiem. Nu ai nici o foarfecă?

Tanya clătină din cap.

– Am doar forfecuța de unghii. Nu am reușit cu ea.

– Dar dacă luăm foarfeca din bucătărie... sau poate foarfeca de grădină al lui Warwick... sau poate un topor?

– Nu e vorba doar de un obiect ascuțit, spuse Tanya. Trebuie să facem ceva care să rupă vraja.

– Ah, spuse Fabian posomorât. Vreo sugestie?

– Am citit odată... undeva... despre o listă de obiecte ce ar trebui să... dezlege vrăjile sau blestemele, spuse Tanya, cu grijă. Lista era următoarea: să fii lângă o apă curgătoare, de exemplu un râu sau un pârâu, culoarea roșie, sarea, întorsul hainelor pe dos și fierul. Așa că, dacă ne vine vreo idee ce am putea folosi care să se lege de lucrurile astea, atunci poate ar fi o șansă să meargă. Își ridică inconștient mâna la păr. Mișcarea cauză o lumină orbitoare reflectată dintr-unul din talismane. Pumnalul. Îți vine în minte vreun obiect, să zicem un cuțit cu un mâner roșu? spuse ea.

Fabian se lumină la față.

– Florence are un *coupe-papier* cu un mâner oarecum portocaliu. E aproape roșu. Și e ascuțit. Ar putea să meargă.

Tanya clătină din cap.

– Trebuie să fie *roșu.* Roșu-aprins.

Se priviră reciproc în tăcere, expresiile mohorâte de pe fețele lor oglindindu-se una în alta.

– Un cuțit, repetă încet Fabian.

Florence țipă strident de jos, făcându-i pe amândoi să tresară.

– Coborâți amândoi chiar acum! E ultima oară când vă spun înainte să vin sus și să vă aduc jos pe după ceafă!

– Ei bine, asta e, atunci, spuse Tanya. A început distracția.

Dar Fabian se încruntă; afișa genul de privire încruntată ca atunci când îi venea o idee... sau când era pe punctul de a face o ștrengărie.

– Stai un pic. Se ridică în picioare, tresărind ușor din cauza gleznei luxate. Tocmai mi-am amintit de ceva ce ar putea sau nu să meargă, depinde dacă pot sau nu să pun mâna pe el.

– Ce anume? întrebă Tanya, fața ei aprinzându-se cu speranță.

– Ceva la care va fi dificil de ajuns, spuse Fabian. Descuie ușa și se strecură pe hol. Așa că nu-ți pune mari speranțe. Și orice ai face, să nu deschizi ușa altcuiva decât mie.

– N-ai uitat ceva? Bunica mea sigur are un șperaclu!

Fabian rânji cu viclenie.

– Are. Doar că încă nu și-a dat seama că l-a *rătăcit.*

Își îndreptă mâna spre ușă și dădu un ușor bobârnac cheiii din încuietoare.

– Ai spus că l-ai găsit pe acela în vechile camere ale slujitorilor.

Zâmbetul lui Fabian se lărgi.

– Știu ce am *spus*. Dar am mințit.

În bucătărie, Warwick îngenunchease lângă sobă, curățându-și noroiul de pe cizme. Fabian îl privea cu atenție. Tatăl îi părea cam tras la față astăzi: bătrân și obosit. Pielea îi era cenușie, iar părul îi atârna încâlcit, dovadă a faptului că fusese plouat și se uscase înainte de a apuca să-l pieptene. Ochii îi erau injectați și parcă înfundați de cearcănele întunecate de sub ei. Nu se mai bărbierise de câteva zile.

Florence spăla vase, stând cu spatele la ei. După zgomotul pe care îl făcea, era clar că era nervoasă. Două porții de mic dejun zăceau neatinse pe masă, împrăștiind mirosuri îmbietoare prin aer. Oberon stătea sub masă, vârful nasului său se ivea de sub cârpa în carouri, părând a se simți vinovat. Două bale identice i se scurgeau din gură. Lui Fabian îi chiorăiau mațele. Înțelegea perfect ce simțea câinele, dar își alungă foamea și păși relaxat spre chiuvetă până în dreptul lui Florence.

– Ce e? izbucni ea.

– Pot să iau un pahar cu apă? întrebă el sfios.

Warwick își ridică privirea și se uită aspru la el.

– E o carafă pe masă. Mănâncă-ți micul dejun.

– Imediat, spuse Fabian. Umplu un pahar mare cu apă și îl așeză deoparte. E pentru Tanya. S-a îmbolnăvit. Cred că are un fel de... viroză.

– Atunci, de ce nu a zis așa? spuse Florence, ochii ei îngustându-se.

Fabian ridică din umeri și se îndreptă spre ușa din spate. Ochise ce căuta. Haina tatălui său atârna în cuiul din mijloc: pleoștită și udă fleașcă.

– Haide băiete, îl chemă pe Oberon și fluieră. Câinele se strecură neîncrezător de sub masă și ieși greoi când Fabian îi deschise ușa.

– Câinele a fost deja afară, spuse Florence exasperată.

– Ah, scuze, răspunse Fabian. Mâna lui atinse ușor cuțitul de vânătoare de la cingătoarea hainei. Era bunul cel mai de preț al lui Warwick – și era făcut special din fier. Îl văzuse pe tatăl lui folosindu-l pentru a curăța iepurii pe care îi prindea în pădure de mai multe ori decât ar fi vrut să-și amintească. În timp ce ușa se deschidea, ascunzând mâna lui Fabian, acesta își strecură degetele cu vioiciune pe sub cingătoare și scoase cuțitul din teacă. Era rece, greoi și amenințător; cu siguranță avea să taie părul. Îl vârî cu dexteritate în mânecă și îl ținu acolo, degetele sale tremurânde curbându-se la extremități, apoi închise ușa din spate. Mâna cealaltă aproape că răsturnă paharul de apă pe care îl umpluse în timp ce îl apucă în grabă și ieși din bucătărie.

– Mă întorc într-un minut, murmură el.

– Încearcă să te grăbești, spuse Florence, răsucind ștergarul de vase cu o fervoare care îi sugera lui Fabian că își imagina că e vorba de gâtul lui.

Până să ajungă în dormitor, Fabian își pierduse răsuflarea. Puse paharul cu apă pe polița de pe cămin fără să-i pese și scoase cuțitul din mânecă.

– Asta ar trebui să meargă, spuse el.

Tanya privi cuțitul neliniștită.

– Ce e chestia aia?

– E din fier, spuse Fabian. Ar trebui să dezlege vraja. Îngenunche lângă ea și începu să taie părul. Haina lui Warwick era lângă ușă, continuă el. Cizmele lui sunt pline de noroi, iar haina udă. Sigur pe el l-am văzut azi-noapte.

– Sigur ne-a văzut, spuse Tanya.

– Nu cred, o contrazise Fabian. Dacă ar fi fost așa, ar fi înnebunit. Aș vrea să știu ce pândea acolo în mijlocul furtunii.

Continuă să taie părul, lucru care acum era mult mai ușor.

– Merge. Cu siguranță Warwick are grijă să-și ascută uneltele.

– E *al lui Warwick?* I-ai furat cuțitul? Chiar ești un pungaș!

– Chiar asta sunt, de dragul tău!

Câteva minute mai târziu, părul îi ajungea Tanyei până în talie și era doar cu puțin mai lung decât înainte de incidentul din timpul nopții.

– Va trebui să-l mai scurtezi, spuse Fabian, încercând să se scuze. E cât se poate de inegal.

– Voi face asta, spuse Tanya. Dar mai târziu. Își trase la o parte părul de pe față și îl prinse în coadă. Uite! Nimeni nu va putea să-și dea seama așa. Ar trebui să coborâm înainte să o ia razna bunica.

– Și înainte ca Warwick să observe că i-a dispărut cuțitul, completă Fabian, nemaipărând atât de curajos. Cercetă cuțitul, asigurându-se că nu rămăseseră fire incriminatoare pe lamă.

– Dar cu părul ce facem? întrebă Tanya, gesticulând către podeaua complet acoperită.

– Bagă-l sub pat pentru moment, spuse Fabian. Va trebui să-l punem în niște saci menajeri după micul dejun și să ne gândim la o cale de a scăpa de el.

Lăsându-se în genunchi, cei doi începură să mișune pe podea, îngrămădind cu greutate părul sub pat. Era foarte moale și alunecos și tot ieșea la iveală.

– E prea mult! spuse Tanya.

– Mă face să mă scarpin, spuse Fabian. Măcar împinge-l înăuntru și trage așternuturile peste marginile patului, ca să nu se vadă. Va fi de ajuns pentru moment. Hai!

Se năpustiră jos, coborând câte două trepte deodată și intrară furtunos în bucătărie exact când Florence, spumegând de furie, era pe punctul de a le arunca porțiile de mâncare la gunoi.

– Nu! icni Fabian.

Florence înghețá și se uită de două ori când o văzu pe Tanya.

– Nu ți-era rău?

– Ba da, răspunse ea, fără a îndrăzni să-și privească bunica în ochi. Dar sunt mai bine acum.

Se așeză la masă și Fabian îi urmă exemplul. Florence le puse farfuriile în față.

– Probabil, s-a răcit acum, spuse ea.

– Asta a fost cea mai rapidă însănătoșire din câte am văzut până acum, remarcă sec Warwick.

Își lustruia viguros cizmele pentru a le face să strălucească.

Tanya nu răspunse și nici nu se uită la el. Știa că ochii lui de un albastru glacial erau fixați asupra ei, acuzatori și fără să clipească. Gândul acela îi făcu pielea ca de găină. Se aruncă asupra micului dejun, care încă era bun – chiar călduț. Îl văzu pe Fabian agitându-se de partea cealaltă a mesei și intui că încerca să-și scoată discret cuțitul din mânecă și să-l ascundă sub masă, în timp ce mânca.

– Și încă e cald, spuse el fericit, printre înghițituri.

– Al meu s-a răcit, zise Tanya, dar se opri când zâna vetrei ieși de sub farfuria lui Fabian. Îi încălzise mâncarea și, pentru prima dată, stătuse locului pentru câteva secunde, pentru a-și zgâi în batjocură ochii săi mici și urâți la el, înainte de a o lua la sănătoasa din nou pentru a se ascunde. Fabian rupse o bucată de pâine și o scufundă în oul fiert, fără a observa atențiile zânei. Tanya se uită după ea, indignată la maximum. Și după ce că *ea* fusese cea care îi dăduse ticăloasei mici și nerecunoscătoare un castron cu lapte! L-ai lăsat pe *al meu* să se răcească deci? mormăi ea pe sub barbă, uitând de sine. Neserioaso!

– Poftim? izbucni Florence, iar Tanya își ridică alarmată privirea.

Și Fabian se uita ciudat la ea.

– Am spus... că nu mă deranjează că al meu e rece, spuse ea, gândind rapid. Nu sunt pretențioasă.

– Hmm, spuse Florence. Își strânse buzele subțiri, apoi începu să bage rufe în mașina de spălat. Warwick, ai putea să te uiți la un moment dat, astăzi, la ulucul de lângă camera lui Amos? spuse ea. Cred că se desprinde.

Warwick mormăi ceva în semn de aprobare.

Tanya se întrebă din nou cum doi oameni atât de nefericiți, precum bunica ei și Warwick, reușiseră să trăiască atât de multă vreme sub același acoperiș fără a se omorî unul pe celălalt.

– Casa asta e în paragină, zise Florence, trântind ușa mașinii de spălat.

– Atunci mută-te într-un loc mai mic, spuse Fabian, îndopându-se cu șuncă cu o viteză impresionantă.

Florence părea stânjenită.

– Casa asta e de zeci de ani în familie.

Își turnă ceai din ibric și se așeză la masă.

– Cred că ți s-ar potrivi o căsuță drăguță, continuă Fabian cu un zâmbet exagerat. Una făcută din turtă dulce.

Primi imediat de la Florence privirea cea mai nimicitoare de care era ea în stare, în timp ce Tanya aproape că se înecă cu o înghițitură de pâine cu ou.

– Nu fi impertinent, mormăi Warwick.

Tanya se simți brusc deranjată. Se părea că singurele momente în care Warwick îi acorda atenție lui Fabian erau atunci când îl dojenea. Pentru prima oară se întreba dacă, în mare parte, comportamentul lui Fabian putea fi doar o metodă de a câștiga atenția tatălui său. Insistența lui de a-i spune pe nume lui Warwick cu siguranță o cerea și era un mijloc de a-l provoca.

Un scheunat slab se auzi de sub masă, iar Tanya ridică fața de masă și se uită dedesubt.

Oberon stătea în dreptul lui Florence și își sprijinea capul pe genunchii ei.

– Îți place aici, nu-i așa? murmură bunica ei, mângâind urechile mătăsoase ale câinelui. Oberon scoase un mic mârâit de mulțumire. Florence zâmbi ușor și întinse mâna către unul dintre dulapuri pentru a scoate un biscuit pentru câini dintr-un pachet pe care îl cumpărase special pentru el. Oberon îl luă cu blândețe și se apucă să-l roadă sub masă fericit. Tanya îl privi cu gelozie. Dintr-un motiv sau altul, Oberon pur și simplu o adora pe Florence.

– Terminat, anunță Fabian.

Își lăsă tacâmurile să cadă în farfurie cu un zăngănit și se ridică de la masă cu gura încă plină.

– O, ba nu, spuse Florence. Pentru numele lui Dumnezeu, Fabian! Arăți ca un hamster. Stai jos până când termini cum se cuvine.

– Am terminat, insistă Fabian, ochii bulbucându-i-se în timp ce înghițea cu greutate. Vezi?

Se îndreptă spre ușa din spate, iar Tanyei înseși i se opri mâncarea în gât când înțelese ce avea de gând să facă. De față cu toată lumea, Fabian începu să răscolească prin hainele agățate de ușa de

la bucătărie. Se încruntă în timp ce luă haina tatălui său dintr-un cui și o atârnă în altul, dar în toată operațiunea scăpă câteva haine inclusiv pe cea a lui Warwick – pe podea.

– Ce mai faci acum? izbucni Florence.

– Nu-mi găsesc jacheta, spuse Fabian. Cea gri. Am crezut că poate e aici.

– E în debaraua de sub scări, acolo unde o lași mereu, spuse Florence în mod evident contrariată. Am văzut-o ieri. Oricum, de ce ai nevoie de jachetă pe o vreme ca asta? Serios, Fabian. Nu știu ce-ai pățit în dimineața asta.

– Nici eu.

Warwick se ridică cu cizmele în mână. Expresia feței lui era cât se poate de bănuitoare.

– Nimic.

Fabian agăță la loc în cuier hainele și zburdă înapoi la masă. Tanya îi cercetă chipul și se relaxă. Băiatul reușise. Îi surprinse privirea și se uitară unul la altul; era genul de schimb de priviri pe care îl au copiii când știu că nu au fost prinși.

În același moment, Warwick și Florence schimbară și ei o privire. A lor era genul de privire pe care o au adulții când știu că într-un anume fel au fost trași pe sfoară strașnic, dar nu știu cum sau de ce, știu doar că nu pot face absolut nimic în privința asta.

Furtuna de vară împrospătase aerul și ziua era caldă și luminoasă, dar încă impregnată de mirosul specific ploii torențiale din noaptea trecută. Imediat după micul dejun, Tanya și Fabian umplură șase saci de gunoi cu păr și îi ascunseră încă o dată sub pat. Tanya era deja îngrijorată referitor la felul în care va proceda pentru a scăpa de ei fără a fi descoperită. Instinctul îi spunea să-l ardă în șemineul din camera ei, în timp ce Fabian sugerase să-l arunce în una dintre catacombe, acolo unde nu ar fi fost găsit niciodată. Ambele variante aveau dezavantaje. Arderea părului ar fi durat mult timp și era riscant. Dacă se vedea fum ieșind din coș în mijlocul verii, fără îndoială ar fi stârnit bănuieli din partea lui Florence și a lui Warwick. Și întoarcerea în pădure se dovedise și așa dificilă chiar și fără noua problemă, care presupunea căratul a șase saci

grei, plini cu păr. Până la urmă se deciseră că arderea părului era cea mai bună variantă – și, din nou, aveau nevoie de protecția nopții pentru o astfel de treabă.

Era după-amiază devreme când Tanya rămase în sfârșit singură. După ce vorbise mult timp despre blestemele lui Morag Nebuna asupra mai multor oameni din oraș, Fabian se retrase în camera lui, cu muzica duduind zgomotos de cealaltă parte a ușii. După ce plecă, Tanya schiță un plan detaliat al casei pe o bucată de hârtie. Sub diagramă, scrijeli un scurt mesaj: *Camera mea, oricând după miezul nopții. Voi avea toate lucrurile pe care le-ai cerut și vreau ce mi-ai promis referitor la partea ta din înțelegere.*

Împături foița de două ori și o puse în buzunar. Avea să o strecoare prin ușa secretă din spatele bibliotecii, alături de o porție de mâncare și apă pentru Red, înainte de a pleca spre Tickey End pentru a cumpăra lucrurile de pe listă.

Ridică scândura desprinsă de sub covor și scoase lista pe care i-o dăduse Red. O parcurse, calculând mental costul fiecărui lucru. Din păcate, avea doar o idee vagă sau nu știa deloc prețul multora dintre ele.

Ochii ei zăboviră asupra unei cutii mici de lemn de pe măsuța de toaletă. Conținea bancnota de douăzeci de lire scăpată de omul din autobuz care încercase să cumpere busola. O vârâse în cutie în acea zi, imediat după ce ajunsese acasă, și rămăsese acolo neatinsă încă de atunci.

Îi trebuiră trei încercări Tanyei până reuși să ridice capacul cutiuței de lemn pentru a recupera banii. Când reuși, în loc de o bancnotă nouă-nouță de douăzeci de lire cu fața reginei pe ea, descoperi o frunză mare și maro, răsucită strâns într-un sul, așa cum se întâmplă cu banii când sunt îndesați în buzunarul cuiva. În afară de asta însă, cutia era goală.

16

Un miros amețitor de șampon umplu aerul când Red ieși din baie, cu un prosop înfășurat pe cap. Cu fața proaspăt spălată și cu ai săi ochi verzi strălucitori, părea o cu totul altă persoană în comparație cu tâlharul soios pe care-l întâlnise Tanya cu doar câteva nopți în urmă. Acum, în căldura camerei slab luminate, părea integră și decentă, drăguță și mai apropiată de vârsta ei decât crezuse inițial Tanya.

– Bebelușul e bine? spuse ea, uitându-se agitată la copilul care dormea liniștit în patul Tanyei. Nu s-a trezit, nu-i așa?

Tanya aruncă o privire la copilul schimbat, urmărind cum pieptul său micuț se ridica și cădea de fiecare dată când respira. Obrajii lui erau doar vag îmbujorați, lucru vizibil de îndată ce a fost îmbăiat repede, cu grijă de către cele două fete, curățând straturile de mizerie care se acumulaseră de zile bune. Le lăsase să-l spele fără a plânge, tot timpul uitându-se la ele solemn cu ai săi ochi mari și negri. După aceea, băuse cu poftă din laptele cald pe care Tanya îl șterpelise de jos și îl adusese într-o sticlă, apoi se cufundase într-un somn adânc aproape imediat, rămânând nemișcat.

– Doarme, spuse ea.

Red se așeză pe pat, strângând halatul Tanyei în jurul ei.

– Aproape că uitasem cum te simți după un duș fierbinte.

Tanya îi înmână o geantă de voiaj plină cu diverse. Își petrecuse majoritatea după-amiezii cumpărându-le din Tickey End, folosindu-se de banii pe care îi găsise în buzunarul hainei de ploaie.

– Aici sunt chestiile pe care mi le-ai cerut... ei bine, majoritatea dintre ele. Nu am avut bani pentru tot ce era pe listă.

Red cotrobăi prin geantă cu degetele sale lungi și delicate.

– Nu contează. Văd că ai luat ce era mai important.

Scoase din geantă două lucruri: o periuță de dinți ieftină și o cutie cu vopsea de păr. Citi rapid instrucțiunile și apoi aruncă o privire nuanței pe care Tanya o alesese. Era banală, ștearsă, undeva între blond-închis și șaten-deschis.

– Previzibilă, obișnuită și ușor de uitat. Perfect.

Desfăcu apoi cutia și scoase conținutul, după care își puse o pereche de mănuși subțiri de plastic. Adăugă colorantul la sticla cu soluția pe cale să se formeze și o agită până când lichidele se amestecară, culoarea devenind treptat gri.

– Văd că ai reușit să faci rost de ceva ziare, spuse ea, uitându-se la grămada de pe masa de toaletă. Cât de vechi sunt?

Tanya le luă în brațe și le așeză lângă Red.

– Cele mai vechi sunt din ziua în care l-ai luat. Bunica mea adună ziare ca să aprindă focul cu ele și am și cumpărat câteva din Tickey End. E unul local acolo, pe lângă cele naționale.

– E ceva în ele?

Tanya încuviință din cap și coborî ochii.

– Am îndoit colțul paginilor pe care le-am găsit. Sunt șase articole în total, toate în ziare naționale... în afară de ăsta. Din maldărul de ziare, scoase un exemplar vechi de trei zile al *Gazetei de Tickey End,* care părea să aibă o pată de sos pe prima pagină. Nu e de bine. Răsfoi câteva pagini, apoi îi pasă ziarul lui Red, care se opri din a agita sticla de plastic și începu să citească. Buzele i se mișcau fără sunet pe măsură ce urmărea cuvintele de pagină. Articolul era scurt, dar de departe cel mai incriminator dintre toate cele pe care le citise Tanya. Pe lângă faptul că o cataloga pe Red drept o răpitoare crudă și nemiloasă, publicase și o descriere detaliată a ei făcută de un martor ocular, Rosie Beak, în vârstă de șaizeci și șase de ani, patroana celei mai de succes ceainării din Tickey End, dar și cea mai mare bârfitoare din oraș.

Red termină de citit și dădu din cap gânditoare.

– Deci știu că sunt în zonă. Cum arăt. Cu ce mă îmbrac. Babornița aia. Părea genul băgăreț, tot întreba despre tot și toate. Bârfind cu fiecare persoană care-i trecea pragul. Bine că am plecat atunci.

Se ridică din pat, dându-și prosopul jos din cap. Tanya o urmă în toaletă, oprindu-se în dreptul ușii. Red se lăsă deasupra chiuvetei și începu să-și frece vopseaua în păr. Tanya o privea, vorbind distrată despre ce se întâmplase dimineață fără a scăpa ușa din ochi. Era conștientă de riscul teribil la care se expunea pentru că o adusese pe Red în cameră, și de consecințe, dacă ar fi aflat cineva.

– Și cum au obținut zânele părul? întrebă Red.

– Ce vrei să spui?

Red stătea dreaptă, prinzându-și părul deasupra capului și scoțându-și mănușile.

– Ca să facă ceva de o asemenea amploare – să-ți vrăjească părul în felul acela –, trebuie să fi avut câteva fire din el. Se opri și îi aruncă Tanyei o privire bănuitoare. Când te piepteni, ce faci cu firele desprinse care rămân pe perie sau pieptene?

Tanya se rușină. Nu voia să admită că avea prostul obicei să nu-și curețe peria.

– Arată-mi, izbucni Red. O luă pe Tanya de braț și se întoarse cu ea în dormitor, unde Tanya îi arătă peria de pe măsuța de toaletă.

Red se uită la ea neîncrezătoare.

– Dezgustător. Puteai foarte bine să le trimiți o invitație scrisă. Luă peria în mână și începu să smulgă smocurile de păr ale Tanyei. Nu-ți lași părul la întâmplare ca ei să-l găsească. Scapi de el imediat.

– Bine, spuse Tanya, zăpăcită. Am să... Am să le arunc.

Red clătină din cap.

– Greșit. Nu le arunci. Le *distrugi.* Le arzi. Același lucru e valabil și pentru orice altceva pe care l-ar putea folosi pentru a te manipula.

– Ca de exemplu?

– Sânge. Salivă. Unghii tăiate de la mână sau de la picior. Dinți. Toate poveștile despre vrăjitorie, cu oameni controlați de vrăjitoare, care au un smoc de păr tăiat sau un dinte – toate conțin o sămânță de adevăr. Nu trebuie să lași nimic la voia întâmplării. Din buzunar

scoase o cutie de chibrituri, aprinse unul și îl așeză cu grijă pe grătarul gol al șemineului. Apoi, cu o mișcare iute a mâinii, aruncă în flăcară mingea de păr încâlcit din peria Tanyei. Fu absorbită imediat cu un fâsâit flămând, lăsând chibritul să ardă până la capăt.

– Cred că mama mai are câțiva dintre dinții mei de lapte, spuse Tanya încetișor. Dar nu poți arde dinții, nu-i așa?

– Tot ce nu poți arde, îngropi, spuse Red. Ori într-o pungă cu sare ori în pământ sfințit. Dacă te tai, arzi orice șervețel ai fi folosit pentru a şterge sângele împreună cu orice pansament sau plasture. Să nu lingi plicurile. Folosește apa. Taie-ți unghiile direct în foc. Fă tot ce poți pentru a te proteja. Se opri. Ce ai făcut cu părul pe care l-ai tăiat?

Tanya arătă către pat.

– E dedesubt, în saci menajeri. M-am gândit că a-l arde e cea mai bună cale de a scăpa de el – așteptam o șansă de a o face fără a fi descoperită.

Red se aplecă și începu să scoată sacii de sub pat.

– Nu se pune problema că ar fi cea mai bună cale, spuse ea cu asprime. E singura cale. Își folosi cuțitul pentru a face o gaură într-una dintre pungi și luă o mână de păr, pe care i-o întinse Tanyei, dându-i și chibriturile. Arde-o. Acum.

Tanya aruncă părul în șemineu și îi dădu foc. Acesta şuieră, înghițit de flacără, în câteva secunde. Băgă mâna în sac și mai scoase un morman, repetând procesul, apoi se uită posomorâtă în timp ce Red scotea al șaselea și ultimul sac de sub pat. Tanya gesticulă neputincioasă.

– Îmi va lua ore întregi să îl ard pe tot.

– Atunci îți sugerez să te ții de treabă.

Tanya mai aruncă o grămăjoară de păr în șemineu.

– Cum... cum de știi toate lucrurile astea, Red? Cum de tu știi atât de multe, iar eu atât de puține?

Red ridică din umeri.

– Majoritatea le-am învățat de la alții – alții ca tine și ca mine. Restul le-am învățat mai greu – din experiență.

– Vreau să mă înveți ce știi, spuse ea. Arătă către geanta de voiaj plină cu obiecte. Eu am făcut ce ne-am înțeles. Acum e rândul tău. Vreau informații – vreau să știu ce știi *tu.*

– Nu pot să te învăț tot în timpul pe care-l avem, spuse Red. Dar te pot învăța ceva. Partea bună e că deja știi multe din lucrurile cele mai importante. Știi despre copiii schimbați și despre legătura cu clarviziunea. Știi puțin și despre magie. Și știi metode de a te proteja. Dar ca să înțelegi cu adevărat legătura zânelor cu noi, trebuie să ne întoarcem la începuturi. Și asta voi face eu acum.

Tărâmul zânelor e condus de două curți vrăjmașe: Seelie și Unseelie. Tradus grosolan, „seelie“ înseamnă „binecuvântat“ și „unseelie“ înseamnă „damnat“. Curtea Seelie e cunoscută ca fiind cea bună sau cea binefăcătoare, atât pentru semenii lor cât și pentru oameni, pe când curtea Unseelie e cunoscută ca fiind răutăcioasă și crudă. Se detestă între ele, cu toate că sunt nevoite să se tolereze reciproc.

– Dar cum poate tărâmul să fie condus de două curți în conflict? întrebă Tanya, oprindu-se pentru a tresări după ce lăsă un chibrit să ardă până când îi ajunse la degete. Nu are sens.

– Conduc pe rând, răspunse Red. Sunt nevoite să respecte o înțelegere veche care dictează asta. Înțelegerea se leagă de o legendă mai puțin cunoscută, conform căreia, la început, cele două curți alcătuiau împreună o curte mare, formată din treisprezece cele mai înțelepte și puternice zâne de pe tărâm. După înființarea ei, fiecare conducător a oferit un dar deosebit, reprezentând o mare putere care avea să fie conferită în special umanității oricând – și asupra oricui – considera curtea că merită. Aceste daruri erau cunoscute drept cele Treisprezece Comori.

Tanya se încruntă. Cuvintele păreau familiare... apoi își aminti de cartea din bibliotecă. Erau menționate cele Treisprezece Comori, dar goblinii amestecaseră conținutul înainte ca ea să aibă șansa să o citească precum se cuvenea.

– Acestea erau Căpăstrul, un inel care îl face pe purtător invizibil, continuă Red. Fascinația, o mască iluzorie pentru a-l păcăli pe cel care privește, oricât ai dori. Lumina, un candelabru magic ce nu

se stinge niciodată. Apoi, Sabia, făcută pentru a învinge întotdeauna. Cartea Cunoașterii deschisă pentru a răspunde oricărei întrebări la care cititorul ar fi căutat un răspuns. Cheia care descuia orice ușă, chiar și cele spre alte lumi. Pocalul, care să ofere viață eternă oricui ar bea din el. Platoul mereu plin pentru ca deținătorul să nu fie niciodată flămând. Mantaua, un toiag ce te face puternic. Apoi Cupa, care prezice viitorul. O Inimă pentru curaj. Și, în sfârșit, Cazanul, care poate readuce morții la viață.

– Puterea fiecărui dar nu putea fi conferită oricui de cel care îl crease decât dacă întreaga curte era de acord că beneficiarul merita. Încă de la început, una dintre comori cauza neliniște și entuziasm în egală măsură: Cazanul. Șase dintre membrii familiei erau de părere că moartea ar trebui respectată și că nimeni nu trebuia să se joace cu ea, amintind de haosul care se putea isca dacă procesul era inversat. Ceilalți șapte membri, inclusiv cel care crease Cazanul, erau de părere că, dacă o viață se încheia prematur – viața unui copil, de exemplu –, atunci Cazanul era o cale de a-i da celui decedat o altă șansă, pe lângă faptul că alina durerea celor care îl plângeau.

Red se opri puțin pentru a se uita la ceas.

– Încă zece minute și apoi trebuie să-mi spăl vopseaua din păr. Nu mă lăsa să uit.

– Nici o grijă, spuse Tanya, nerăbdătoare să audă restul poveștii. Continuă.

– Împărțirea curților a devenit inevitabilă, continuă Red. Și s-a întâmplat atunci când creatorul Cazanului a fost rănit mortal de o săgeată trasă de un om. Familia s-a împărțit în două. Șase membri au cerut să fie readus la viață, declarând război și ură rasei omenești. Ceilalți șase s-au opus. Fără o decizie unanimă din partea familiei, Cazanul, ca și celelalte douăsprezece comori, nu a putut fi folosit.

Nici una din părți nu a cedat, fiecare crezând că poziția ei era cea corectă. Pe măsură ce ruptura s-a accentuat și șansele de reconciliere au scăzut, au avut loc negocieri dure. Până la urmă, s-a ajuns la un compromis. Aveau să fie două familii, fiecare conducând pentru jumătate de an așa cum își dorea, fără a exista o intervenție din cealaltă tabără. Cele Treisprezece Comori au rămas parte din

marea curte, pe veci nefolosite, căci nici una din familii nu voia să apeleze la cealaltă pentru a cădea la o înțelegere comună, atât de intensă fiind ura dintre ele.

Și astfel, timp de șase luni pe an, o curte – curtea care s-a opus învierii mortului – guvernează tărâmul și locuitorii, menținând ordinea, pacea și buna dispoziție. Ființele de pe tărâmul zânelor i-au numit Curtea Seelie, căci, sub conducerea lor, pământul e roditor și productiv așa cum este și astăzi.

– Astăzi? întrerupse Tanya. Vrei să spui...

– Anotimpurile de primăvară și vară.

– Deci toamna și iarna e perioada când guvernează Curtea Unseelie?

Red încuviință din cap.

– Pământul se veștejește și moare. Urmează haosul. Se țin petreceri în care sunt luați prizonieri, chinuiți și făcuți să sufere pentru a distra curtea. De obicei, aceşti prizonieri sunt oameni care s-au rătăcit sau au fost păcăliți să ajungă pe tărâmul celălalt. Majoritatea nu se mai întorc niciodată. Dintre cei care o fac, puțini rămân întregi la minte.

Tanya se înfioră.

– Multe zâne pleacă de pe tărâm când e vremea Curții Unseelie, continuă Red. Le e frică pentru siguranța lor și a odraslelor lor. Curtea Unseelie consideră amuzant schimbul de copii. Să schimbe copiii dușmanilor – adepții Curții Seelie și oamenii – e ceva la ordinea zilei. Se distrează copios când provoacă necazuri și supărare.

– Majoritatea celor care pleacă se întorc atunci când sunt în siguranță. Unii nu se mai întorc niciodată, preferând să evite complet tărâmul.

– Unde se duc? întrebă Tanya.

– Vin aici. În lumea noastră. Unde pot trăi așa cum doresc, după propriile reguli.

– Deci... deci cei pe care îi vedem aici sunt cei care au părăsit propriul tărâm?

– Da. Ori asta, ori au fost izgoniți de către familii.

– Surghiuniți?

– Pentru că au făcut rele, spuse Red. Aceia sunt cei de care trebuie să te păzești. De obicei, sunt cei mai periculoși. Din fericire, sunt și ușor de observat. O metodă uzuală, folosită pentru a-i pedepsi, e să fie blestemați cu abilitatea de a vorbi – și de a le vorbi – doar în rime. Descurajează contactul cu oamenii și cu alte zâne. Alternativa e de a le tăia limba.

Tanya se strâmbă, gândindu-se la goblini. Acum avea sens felul lor ciudat de a vorbi.

Red mai aruncă o privire la ceas și se ridică, întinzându-se.

– E momentul.

Tanya încuviință din cap și nu scoase nici un cuvânt când Red se închise în toaletă. Auzi zgomotul slab al apei curgând în timp ce Red începu să-și clătească părul. Zgomotul continuă pentru câteva minute, fiind apoi înlocuit de un sunet distinctiv de tăieturi de foarfecă. În afară de acesta, se mai auzea doar respirația copilului adormit.

Așa cum prevăzuse Red, vraja începea să se destrame. Una dintre urechile copilului se alungise, iar vârful era acum ascuțit. Părul îi crescuse într-un ritm alarmant de când îl văzuse, iar pielea începea să capete o nuanță palidă, verzuie. Era și mai slab. Era clar că avea nevoie de medicamente, dar de medicamente din lumea lui, nu din cea a oamenilor.

Abandonând sacul cu păr, Tanya se ridică și se duse la el, întinzând mâna pentru a-i mângâia ușor obrazul. Mirosea a șampon de bebeluș și a lapte. Pielea lui era moale și rece. Instinctiv, copilul se foi un pic, frecându-și nasul de mâna ei în timp ce dormea, și ea simți lacrimi umplându-i ochii din senin. Ce avea să se întâmple cu el depindea în totalitate de Red – și de ea. Cu toate acestea, el nu bănuia și nici nu-și dădea seama că era un simplu pion într-un conflict crud între semenii lui.

– Am să am mare grijă de el, spuse încet Red din spatele ei.

Tanya își șterse ochii.

– Nu te-am auzit ieșind din baie, murmură ea.

Ridică privirea și tresări. Red nu mai arăta ca înainte.

Ochii Tanyei zăboviră asupra pantalonilor și a cămășii bărbătești, scămoșate. Le cumpărase ieftin, chiar în acea după-amiază,

dintr-un magazin de caritate. Se potriveau perfect siluetei băiețoase a lui Red, la fel și bocancii maronii, uzați din picioarele ei mari. Părul ei lung fusese tăiat foarte scurt. Avea acum culoarea paielor.

– Cum arăt? întrebă Red.

– Ca un... băiat.

Red aprobă:

– Foarte bine. Își ridică privirea și observă că Tanya încă se uita la capul ei. Va crește la loc, spuse ea detașat. Caută o fată roșcată cu un băiețel. Deci trebuie să fiu opusul. Aruncă o mână din propriile cosițe în șemineu și le arse, apoi cotrobăi prin geanta de voiaj și scoase un maldăr de haine roz pentru bebeluși: Și la fel și el.

Împreună începură să îmbrace copilul schimbat, cât de încet și cât de grijuliu puteau pentru a nu-l trezi. Partea de jos se dovedi a fi cea mai ușoară, dar când au trebuit să-i scoată brațele prin mâneci, copilul protestă scoțând un strigăt supărat. Tanya se trase înapoi alarmată, dar îi îndesă repede brațul prin restul mânecii pe care o ținea. Red bâjbâi pe măsură ce închidea nasturii de la haina tricotată mică și roz. Ochii copilului se deschiseră pentru puțină vreme și părea că se pregătea să urle, dar apoi adormi din nou fără să mai facă nimic.

– Cât ai de gând să mai faci asta Red? șopti Tanya.

– Vom pleca în maximum o oră. Apoi nu vei mai avea grija noastră.

– Nu mă refer doar la acesta. Mă refer la toți. De ce faci asta? De ce îți iei asupra ta asta? Nu ai o familie la care să te întorci?

– Nu, răspunse Red. Nu mai am.

– De ce nu?

– Părinții mei au murit într-un accident de mașină acum optsprezece luni. Cei de la descarcerare au reușit să taie mașina și să-l salveze pe fratele meu mai mic dintre fiare... eu am avut o mână ruptă, dar James a scăpat fără nici o zgârietură.

– A fost norocos, comentă Tanya.

Red clătină din cap.

– Norocul nu a avut nimic de-a face cu asta. A scăpat nevătămat datorită unei zâne.

– L-a salvat o zână?

– Era o creatură mică și nostimă, arăta destul de ciudat – ca un fel de rozătoare. Mă urmărea peste tot... nu am știut niciodată de ce. Și chestia ciudată e că nu m-a deranjat niciodată – nu ca altele. Era într-un fel ca și cum... avea grijă de mine. Când a avut loc accidentul, tot la ce m-am putut gândi a fost să-l protejez pe James și se pare că ea și-a dat seama de asta. A fost ca și cum s-ar fi umflat la momentul impactului și s-a interpus între el și tot ce era în jur.

– Unde e acum? întrebă Tanya.

– A murit în accident, răspunse Red și vocea ei era tristă. Și-a dat viața pentru a-l salva pe fratele meu mai mic. După aceea, am fost plasați în orfelinatul din Tickey End. Am stat acolo timp de vreo lună până când mi-am dat seama ce se întâmpla. Copiii erau schimbați – cei mici, bebelușii și cei de-o șchioapă – și în locul lor erau lăsați copii de pe tărâmul zânelor. Am încercat să le spun, dar nu voiau să asculte. Apoi zânele au devenit și mai îndrăznețe. Au luat câțiva copii fără a se mai obosi să lase un copil de zână în loc. E de la sine înțeles că a urmat un mare scandal și o investigație amplă. S-au luat repede măsuri pentru a închide căminul și a-i transfera pe ceilalți copii la alte orfelinate. Dar în ultima noapte petrecută acolo, a mai fost luat un copil. James.

– Ce ai făcut? întrebă Tanya.

– Ce puteam face? Nimeni nu voia să mă asculte. Am fost transferată la Londra. Am fugit imediat ce mi-am scos ghipsul de pe braț. Era ușor să dispari. Nu au încercat prea tare să mă găsească. Și de atunci, tot asta fac, sperând că poate într-o zi îmi voi recupera fratele.

Tanya clătină din cap.

– Nu înțeleg. Cum îți va aduce asta fratele înapoi?

– Pentru că e un *schimb*. Nu doar le dau copiii schimbați înapoi. Zânele trebuie să-mi dea ceva în schimb.

– Te referi la copiii de oameni care au fost furați?

– Exact.

– Dar dacă zânele nu-și vor lua copiii schimbați înapoi? întrebă Tanya. Dacă au fost schimbați pentru că erau nedoriți de la început, atunci cu siguranță zânele vor ezita să dea înapoi înlocuitorii umani.

Red încuviință din cap.

– Sunt dispuși să returneze copiii care au fost schimbați din răutate sau de ciudă. Dacă au fost luați din orice alt motiv, atunci e mai complicat.

– Cum adică? întrebă Tanya.

– Adică nu toți pot fi returnați ușor... dar există variante. Întotdeauna există variante.

Tanya amuți. Deodată totul avea sens.

– Speri că într-o zi te va conduce la fratele tău, nu-i așa? Că poți schimba unul de-al lor pentru el.

Ochii lui Red deveniră sticloși. Părea pierdută într-un vis aievea.

– Dacă aș găsi cumva o cale de a intra... spuse ea cu moliciune.

– O cale de a intra? întrebă Tanya. Unde?

– În lumea zânelor, spuse Red tot cu aceeași expresie visătoare pe chip. Sunt sigură că... sunt sigură că l-aș putea găsi.

– Stai... vrei să spui că tu chiar *vrei* să intri pe tărâmul zânelor, știind ce se petrece acolo? întrebă Tanya, nevenindu-i să creadă. Chiar dacă ai da de el, probabil că nu vei găsi niciodată o cale de întoarcere.

Red nu spuse nimic, dar tristețea din ochii ei servea drept răspuns. Nu-i păsa, iar Tanya își dădu seama. Tot ce conta pentru ea era să-și găsească fratele.

– Ai încercat să găsești o cale de a intra?

– Da. Dar e complicat. Cu cât o cauți mai mult, cu atât se îndepărtează. Condițiile trebuie să fie perfecte pentru a putea intra.

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu ești păcălit să intri, trebuie să fii invitat. Sau să faci o înțelegere. Sau să răspunzi la ghicitori. Nu e niciodată simplu. Ei știu că îl caut. E motiv suficient ca ei să nu mă lase să intru. James ar trebui să aibă trei ani acum.

Tonul lui Red căpătase o notă rigidă. Tanya știu atunci că nu era cazul să insiste. Pentru că ceea ce rămânea nerostit era ceva ce amândouă știau: șansele ca Red să-și găsească vreodată fratele erau într-adevăr foarte mici.

– Și ce o să faci după noaptea asta? spuse Tanya. Unde o să te duci?

Red începu să-și împacheteze lucrurile metodic.

– E un circ care va trece mâine-noapte printr-un sat la câțiva kilometri de aici. Am o cunoștință care călătorește cu ei, un bărbat de pe tărâmul zânelor care aranjează schimbul. Anul trecut, după ce m-am chinuit să-i conving, circarii mi-au dat voie să merg și eu cu ei. După ce voi schimba copilul, îmi vor da de mâncare și un loc în care să dorm, iar în schimb eu trebuie să lucrez cu ei, să am grijă de animalele lor și chestii de genul ăsta. Ei nu pun întrebări și nici eu nu o fac. E perfect.

– Perfect pentru ce? întrebă Tanya.

Red își înghesui ultimele lucruri în geantă.

– Pentru a dispărea, răspunse ea încet.

17

În următoarele două zile a plouat. Zorii celei de-a treia zile au venit împreună cu o burniță gri, care a dispărut cu greu în jurul prânzului și după-amiază târziu un soare cețos își făcuse apariția printre nori. Tanya stătea la fereastra din bucătărie, uitându-se la câmpurile umflate și mocirloase care se întindeau spre pădurea de sub cerul plumburiu. O imagine a lui Red, ținând copilul schimbat în brațe, înfrigurați și înfometați, îi persista în minte. Red promisese să dea de veste imediat ce era în siguranță alături de circari. Tanya verificase cutia poștală cu regularitate în fiecare zi de când plecaseră. Până acum nu apăruse nimic.

Se așeză la masă și schimbă din nou postul de radio, jucându-se cu acordul până când găsi un alt buletin de știri. Sub masă, Oberon se foi și mârâi înainte de a se așeza pe picioarele ei. Ascultă agitată, dar nu fu menționat nimic legat de Red sau de copilul schimbat. Nu mai apăruse nimic nici în vreunul dintre ziare. Își permise să se relaxeze un pic. Se pare că-i pierduseră urma.

Fabian intră în bucătărie căscând larg. De când plecase Red, Tanya îl văzuse foarte rar. Warwick era prezent aproape constant, fiindu-le imposibil să vorbească cum se cuvine, cu excepția câtorva momente în care ea a putut să-i spună lui Fabian că reușise să distrugă părul.

Se așeză și își turnă niște ceai din ceainic.

– E rece, spuse el surprins.

– Atunci mai fă unul, zise Tanya, întrebându-se vag unde era zâna vetrei.

Era un lucru neobişnuit ca un ceainic să se răcească.

– Nu ştiu cum, mărturisi el. N-am mai făcut ceai până acum.

– Începi prin a pune pe foc un ibric, spuse Tanya sarcastic. Sunt convinsă că poţi ghici restul. Ai în cameră cărţi despre teoria relativităţii a lui Einstein, pentru numele lui Dumnezeu.

Fabian ridică din umeri.

– Am s-o aştept pe Florence să se întoarcă.

– Atunci va trebui să aştepţi o vreme, spuse Tanya. O doare capul şi s-a întins. L-a trimis pe Warwick la Tickey End după cumpărături.

– Ah, bine, spuse Fabian, frecându-şi mâinile. Mă refer la mâncare. Nu la durerea de cap. Warwick aduce întotdeauna mâncare mai bună decât Florence.

– Chiar aşa? spuse Tanya, neavând chef să recunoască deloc că Warwick ar fi avut vreo calitate. Nu cred.

– Ei bine, trebuie să fi cumpărat ceai mai bun data trecută, spuse Fabian. De obicei, miroase a şosete fierte. Cred că Florence cumpără pliculeţe din alea ieftine şi crede că nimeni nu observă.

Tanya dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic. În schimb, se ridică, luă capacul ceainicului şi scormoni în el cu degetele. Ceea ce descrisese Fabian nu era nici pe departe din cauza ceaiului – de asta era sigură. Avea mai degrabă legătură cu bătrânul spiriduş care locuia acolo. Degetele ei atinseră fundul ceainicului, dar nu o muşcă nici un dinte şi nu o lovi nici un baston peste unghii. Nu erau decât plicuri de ceai. Spiriduşul dispăruse. Puse înapoi capacul şi se încruntă. Nu-şi mai putea aminti ultima oară când îl văzuse. Poate se mutase... sau murise.

– Sunt bune sau nu? întrebă Fabian. Pliculeţele?

Tanya se aşeză înapoi la masă.

– Nu-mi dau seama.

Fabian puse mâna pe ceainic şi îi scoase capacul, adulmecând.

– Poţi să-l miroşi. I-l puse sub nas. Haide, miroase-l!

Tanya inspiră fără entuziasm de vreo câteva ori.

– Dacă spui tu.

Se duse până la fereastră şi privi spre Pădurea Spânzuratului.

– Warwick merge la vânătoare mâine, spuse el încet. Probabil, va fi plecat până pe după-amiază.

Tanya se uită atent la masă. Deja știa unde ducea conversația și era una pe care ar fi vrut s-o evite.

– Mă gândesc că ar trebui să profităm de ocazie și să ne întoarcem în pădure, așa cum am plănuit. Își drese glasul cu subînțeles: Asta în caz că nu te-ai răzgândit.

– Nu am spus asta.

– Nici nu trebuie. Scrie pe fața ta.

– Nu m-am răzgândit. Doar că... nu văd ce am putea câștiga din asta. Atât. Amos e bătrân. Orice a făcut sau nu a făcut, cu siguranță a plătit pentru asta. Poate ar trebui să uităm.

– Cum aș putea să uit? Numai la asta mă pot gândi! Știi la fel de bine ca mine că e ceva ciudat în povestea asta – vreau să aflu adevărul. Credeam că și tu.

– Am vrut... adică, *vreau*...

Fabian se îndrepta deja spre ușă.

– Nu pot să cred. Nu pot să cred că dai înapoi.

– Ba nu! insistă Tanya.

– Am crezut că eram prieteni, spuse el.

– *Suntem,* îl asigură Tanya. De aceea ar trebui să ne gândim mai mult la asta – era cât pe ce să fim prinși data trecută. Tatăl tău nu are nevoie de mai multe motive ca să mă urască.

– Ei bine, nu trebuie să-ți faci griji, spuse Fabian cu răceală. Mă duc singur. Oricum am șanse mai mici să fiu prins fără tine, ești doar o... o proastă... o *fată* proastă.

Tanya înlemni auzindu-l. Rămăsese fără grai. Tot ce putea să facă era să-i asculte pașii îndepărtându-se. Când holul rămase tăcut și gol, plecă și ea întristată în camera ei. Trecând pe lângă ceasul cu pendulă de pe palier, ticăitul lui încet și constant fu tot ce avea nevoie pentru a-și da seama că, la fel ca și ceainicul, ceasul era gol.

Urcă restul treptelor și se duse în camera ei, tulburată. Absența zânelor o deranja; se pornise ceva ciudat. Abia după ce se întinse în pat, observă plicul de pe pernă. Nu avea nimic scris pe el, nici măcar un nume. Tanya îl înșfăcă, inima bătându-i tare. Trebuia să

fie din partea lui Red. Rupse sigiliul de ceară cu repezeciune și scoase o singură foaie albă, împăturită în două.

Era o poezie, scrisă îngrijit cu cerneală. Pentru o secundă, Tanya se întrebă dacă poemul era un fel de cod secret – metoda lui Red de a-și ascunde urmele, dar ideea pieri înainte de a se contura pe deplin. Red vorbea direct și fără ocolișuri, aproape impulsiv. Pur și simplu, nu era genul care să scrie poezii.

Tanya începu să citească.

În codrul tainelor șoptite doar de semeții arbori odinioară,
Al dispărutei fete basm începe-ntr-un amurg de miez de vară.
Cu ochi asemeni cerului de noapte, și piele palidă ca luna-n al ei drum,
cu păru-i negru ca a corbului aripă – și se numea Morwenna Bloom.

Fusese prevenită, dar în nesăbuința-i, în codru ea se-ncumetase
Așa că pe-nserat ea dispăru; nicicând acasă nu se mai întoarse.
Răspunsuri în pădure, puține se aflară, căci tot ce-au mai găsit
Fu o cosiță a Morwennei, de-un negru fără de sfârșit.

De zece ani și încă patru era în vremea când a dispărut,
Cum zilele și lunile trecură, uitat fu chipul ei, de mult.
Unii spuneau că a pierit, că și-a găsit sfârșitul crunt
Acolo unde-atâți nesăbuiți ajuns-au sub pământ.

Alții ziceau că a fugit, să caute o mai bună viață,
sau că a fost ucisă de cel ce și-o dorea ca soață.
Ce s-a-ntâmplat cu ea, în basme urma şi-a pierdut
Morwenna, fata popii, uitată fu, și n-a mai apărut.

Acum, nu mulți o mai țin minte, dar voi, cei luminați,
Pe calea fetei din cel miez de noapte nicicum să n-apucați.
Că-n codrul cu purpurii petale și umbre ce se furișează
Pe-al zânelor cânt, se zice, că duhul Morwennei dansează.

Poezia nu era semnată. Instinctul îi spuse Tanyei că exista o fărâmă de adevăr în ea. Vârî bucata de hârtie înapoi în plic, pe care îl băgă sub eșarfa roșie de sub scândura desprinsă, capul vuindu-i de gânduri în urma descoperirii tulburătoare.

Morwenna fusese luată de zâne.

De cincizeci de ani era captivă pe tărâmul lor, fără a putea să fugă și nici să spună cuiva ce i se întâmplase cu adevărat.

„Asta e ceea ce încerca să ne spună, îi încolți dintr-odată în minte Tanyei. Și ar fi reușit dacă Warwick nu ne-ar fi găsit în acea zi în pădure.“

De jumătate de secol Amos trăia sub semnul crimei pe care nu a comis-o, ajungând să înnebunească.

Amos era nevinovat.

În mintea Tanyei existau acum două întrebări care aveau nevoie de răspunsuri. În primul rând, cine lăsase plicul în camera ei? În doilea rând, în cine putea avea încredere? Strânse în pumn marginea așternuturilor și le răsuci frustrată. Măcar dacă ar fi fost Red acolo. Măcar dacă i-ar fi spus despre Morwenna Bloom. Red ar fi știut ce să facă. Dar acest „măcar dacă“ nu o ajuta cu nimic și Tanya știa asta.

Coborând din pat pentru a pune scândura la loc, strălucirea busolei îi sări în ochi. Și în momentul acela îi veni o idee.

Pădurea era tăcută, în afară de șoaptele brizei dintre copaci și susurul pârâului. Tanya stătea la marginea pădurii cu busola în mână, cu pironul în buzunar și cu toate hainele îmbrăcate pe dos. De data asta nu mai risca. Oberon era lângă ea și o privea nedumerit, ca și cum nu înțelegea ce anume așteaptă.

Expiră tremurat. Cu mai puțin de o oră în urmă fusese sigură că nu mai voia niciodată să pună piciorul în pădure, dar poezia schimbase totul. Știa că ajunsese la ea dintr-un singur motiv: era singura persoană care o putea ajuta acum pe Morwenna. Luându-și inima în dinți, sări peste pârâu și pătrunse între copaci, fără să știe pe unde mergea. Singurul lucru care o făcea să rămână calmă era siguranța că busola o va conduce teafără înapoi acasă.

– Nu mă voi rătăci, își spunea, dându-și seama cât de încet se auzea vocea ei. *Nu mă voi rătăci.*

Continuă să meargă prin pădure. Crenguțe și mușchi îi trosneau și foșneau ușor sub picioare, iar la un moment dat, trebui să pășească într-o parte pentru a nu călca pe un șoarece descompus.

Se opri de câteva ori și se uită în jur, incapabilă să-și alunge senzația ciudată că ar fi fost urmărită. A doua oară strigă numele lui Fabian, bănuind că ar putea să o spioneze din nou, dar nimeni nu răspunse. Își continuă drumul, ciulindu-și urechile după orice sunet denunțător, dar nu auzi nimic. Începuse să se simtă mai relaxată atunci când prima catacombă i se ivi în fața ochilor.

Tanya privi bucata lipsă din grilaj, amintindu-și de disperarea pe care o simțise în ziua în care Oberon se rătăcise. Își feri ochii și trecu în grabă pe alături.

Curând ajunseră într-o poieniță cu un trunchi gros de copac doborât în mijloc. Oberon adulmecă iarba înaltă, strănutând repetat când deranjă puful unei păpădii. Tanya se decise să se așeze pentru o vreme, să se adune și să ia o gură de apă din sticla pe care o adusese cu ea. Când verifică busola, avu un șoc, dându-și seama că arăta casa în total altă direcție decât cea în care crezuse ea că este.

Se ridică într-un final. Știa că nu avea prea mult timp dacă voia să se întoarcă înainte să-i observe cineva lipsa, dar nu avea nici o idee încotro să meargă. Era o nebunie și știa asta.

– Hai băiete, îi spuse lui Oberon. Ar fi bine să ne întoarcem.

Abia făcu un pas când văzu în față o mișcare ușoară, printre copaci. Ochi fugar o mână.

– Morwenna, strigă ea. Morwenna Bloom... tu ești?

O față soioasă și aspră privea atent din spatele unui copac din apropiere. Avea o expresie groaznic de înfricoșată. Oberon se ghemui în spatele Tanyei, smiorcăindu-se, iar ea făcu un mic pas în față.

– Brunswick?

Goblinul ieși cu ochii bulbucați din ascunzătoare. Ținea un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

– Nu trebuie, nu *trebuie!* șopti el, clătinând zelos din cap.

– Nu trebuie să ce?

Brunswick veni în goană spre ea și o luă de mână, apoi începu să o tragă după el printre copaci, privind agitat în spate.

– N-ar trebui să fii aici. N-ar fi trebuit să vii!

– De ce nu? întrebă Tanya. Brunswick, mă sperii. Spune-mi ce ai de spus!

Dar goblinul nu răspunse. În schimb, continua să o tragă mai mult și mai mult în pădure într-un ritm nebunesc. Copacii din jurul lor deveneau tot mai deși, cu scoarțe bătrâne și noduroase. Simțea că nu avea ce căuta aici, ca și cum ar fi pătruns într-un loc din afara timpului. Și totuși, Brunswick o trăgea tot înainte, tot mai adânc în pădure. Tanya observă fugar ceva galben prin frunziș. Goblinul se opri și îi dădu în sfârșit drumul la mână.

O frumoasă și veche rulotă țigănească era aproape complet acoperită de frunze și ramuri. Brunswick o condusese direct la bătrâna țigancă.

– Cum de ai știut? șopti ea.

– Vei fi în siguranță cu ea, spuse el. Dar mai mult nu te pot ajuta.

Tanya se uită la el pe măsură ce-și dădea seama de mai multe lucruri în același timp. Îl privi pe Brunswick așteptând răspunsuri. În schimb, găsi tot mai multe întrebări.

– Unde sunt ceilalți doi goblini? Și de ce... de ce nu vorbești în rime?

Brunswick clătină din nou cu tristețe din cap și începu să se îndepărteze, făcându-i semn să se apropie de rulotă. Tanya se opri în fața ușii, cu mâna ridicată pentru a bate. Apoi ezită și se uită înapoi spre Brunswick. Dispăruse.

Înainte de a mai șovăi, ușa se deschise.

– Intră, spuse bătrâna țigancă, măsurând-o din priviri pe Tanya cu ochii ei ca de pasăre. Te așteptam.

18

Înăuntru, rulota mirosea a lumânări aprinse și a ierburi. Lângă fereastră, se afla un fotoliu cu aspect confortabil și, lângă o masă, un dulăpior cu tot felul de recipiente din sticlă colorată, toate cu etichete legate de dop. O perdea groasă de catifea ascundea partea din spate a rulotei unde, presupuse Tanya, bătrâna dormea. În dreptul măturii de nuiele se afla o pisică cenușie. O privea cu suspiciune.

Cel mai ciudat lucru din rulotă era de departe o carte groasă de integrame, care deschisă fiind, dezvăluia un rebus deja completat. Tanya căscă gura la el, surprinsă pe moment. Ceva atât de normal părea să nu-și aibă locul în casa unei așa-zise vrăjitoare.

– La ce te așteptai? izbucni bătrâna, făcând-o pe Tanya să tresară. Broaște și cărți de vrăji? O colecție de pălării cu vârf ascuțit? Ochi de triton și aripă de liliac?

– Nu, începu Tanya, stânjenită. Doar că... se opri, nefiind în stare să termine propoziția.

– Întâmplător, îmi *plac* rebusurile, spuse Morag îmbufnată. Nu înțeleg de ce toți găsesc acest lucru amuzant. Și ca să știi, eu nu țin cărți de vrăji. Ridică degetul osos și bătu ușor în tâmplă. Toate sunt aici.

Morag se îndreptă către un scaun de la masă și îi așeză lui Oberon un castron cu apă în față. Acesta începu să lipăie recunoscător.

Bătrâna luă loc, împreunându-și mâinile uscate.

– Credeam că vei veni mai repede.

Tanya scoase busola din buzunar. Trecură câteva clipe până să-și găsească cuvintele.

– Aș vrea să știu de ce mi-ai dat asta, spuse ea, fiindu-i greu să înfrunte privirea fixă a bătrânei. Și cum de ai știut că voi avea nevoie de ea.

– Bineînțeles. Morag părea neperturbată. Bănuiesc că știi deja la ce folosește.

Tanya încuviință din cap.

– Te-am văzut recent într-o viziune. Ți-am văzut... abilitatea.

Tanya rămase cu gura căscată, iar Morag zâmbi.

– Nu te mira. Și eu am abilități, deși nu chiar ca asta a ta. Unii mă numesc ghicitoare. Alții mă numesc vrăjitoare. Majoritatea mă cunosc drept „Morag Nebuna". Se opri și îi aruncă Tanyei o privire plină de înțeles. Da, știu ce spun oamenii despre mine și ceva e adevărat. Am un dar și uneori îl folosesc pentru a ajuta oameni – oameni ca tine.

– Oameni ca mine?

– Cei care cred că nu au pe nimeni care să-i ajute. Și cei care nu sunt prea fricoși ca să-mi accepte ajutorul.

– Ce altceva ai mai văzut? întrebă Tanya, frica ei fiind înlocuită treptat de curiozitate.

Bătrâna părea să se gândească la răspuns.

– Am văzut cu mult timp în urmă un copil furat din leagăn. Și apoi, am văzut un băiat cam de vârsta ta... cu o suferință de altă natură. Cumva, e legată de abilitatea ta, de faptul că ești clarvăzătoare. Am dreptate?

Tanya încuviință din cap, gândindu-se la adevărul din spatele dispariției Morwennei, dezvăluit în poem.

– Este acum.

– Acest băiat îți cere ajutorul, continuă Morag. Dar va veni un moment când tu vei avea nevoie de ajutorul lui mai mult. Mult mai mult.

Tanya se încruntă. Bătrâna părea să vorbească în cimilituri.

Morag păru să își dea seama la ce gândește.

– Știu că ai multe întrebări, dar mă tem că nu pot să-ți răspund decât la foarte puține dintre ele. Am sentimentul că vrei să salvezi pe cineva... și vei face asta. Dar nu în felul la care te aștepți.

„Doi oameni, gândi Tanya posomorâtă. Amos are nevoie să fie salvat la fel de mult ca și Morwenna."

– Pot să te întreb ce vrei să faci? continuă bătrâna.

– Trebuie să... scot pe cineva de pe tărâmul zânelor, spuse Tanya. Dar nu știu cum să o fac.

– Te sfătuiesc să nu o faci, spuse bătrâna imediat. A încerca asta nu e treabă ușoară. Te vei pune pe tine – și pe băiat – în mare pericol. Ai putea chiar tu însăți să rămâi prinsă pe tărâmul zânelor.

– Nu am de ales.

Morag o privi atent și Tanyei i se păru că citește teamă în ochii bătrânei.

– Mă gândeam eu că vei spune asta. Se ridică de la masă și se deplasă șontâc până la dulap. Aș putea să te ajut un pic, spuse ea, vârându-și mâna printre celelalte obiecte din vitrină.

Începu să scoată numeroase borcane și sticle, amestecând ingredientele într-un castron mic, cu un pistil de piatră.

Tanya își simți privirea atrasă încă o dată de cartea cu rebusuri. Pur și simplu nu se putea abține. Normalitatea ei o făcea să pară nelalocul ei.

– E prejudecată, murmură ea fără să-și dea seama.

– Poftim? spuse Morag.

– Unsprezece pe verticală. Idee preconcepută sau judecată formată fără argumente. Răspunsul e prejudecată.

Morag făcu un semn din cap spre un creion de pe masă. Tanya scrijeli răspunsul cu repeziciune pe grilă. După aceea, se uită atent la busola din mâinile ei.

– De unde... de unde ai asta?

Morag nu se întoarse.

– Mi-a fost lăsată de mama mea. Multe lucruri care nu pot fi explicate sunt moșteniri de familie. A ajutat pe mulți alții înainte să-și găsească drumul la nevoie și va continua să-i ajute și pe alții după tine, așa că aș aprecia dacă ai returna-o când vei simți că nu mai ai nevoie de ea.

– Cum voi ști când nu voi mai avea nevoie de ea?

– Vei ști, răspunse Morag. Pur și simplu va înceta să funcționeze. Închise vitrina dulapului și apoi se așeză din nou și puse cele două obiecte pe masă. Unul era o pereche micuță de ochelari argintii. Celălalt era o sticlă, îndeajuns de micuță cât să-i încapă în palmă. Morag ridică bolul cu lichidul pe care îl amestecase și vărsă vâscozitatea verde-închis într-un pahar curat.

– Știi câteva metode de a te proteja. Nu va fi suficient. Morag ridică foarfeca și i-o oferi. Tanya o luă și observă o piatră prețioasă mică și roșie, încrustată în învelitoarea lamei. Aceasta e pentru tine, spuse Morag. Nu pare a fi mare lucru, dar taie prin aproape orice material, în afară de metal, lemn și piatră. Apoi ridică sticla cu lichidul verde. Aceasta este pentru băiat – îl va ajuta să vadă... la fel ca tine.

Tanya îi returnă înapoi lucrurile, plină de regret.

– Nu pot să le iau. Nu am cum să plătesc pentru ele.

Morag miji ochii.

– Nu ți-am cerut să le plătești.

Tanya roși stânjenită.

– Dar când mă mai vizitezi, poate îmi aduci și mie o carte cu rebusuri.

Tanya încuviință din cap și își mușcă buzele pentru a nu zâmbi.

– Ca să scoți o persoană de pe tărâmul zânelor, trebuie să acționezi când ai cele mai mari șanse să intri, continuă Morag cu vioiciune. Ai nevoie de un între-timp.

– Între-timp?

– Un timp magic când nu e nici aici și nici acolo; nici unul și nici celălalt.

– Nu înțeleg.

– Schimbarea anotimpurilor de exemplu. 1 mai, solstițiul de vară, Halloween și solstițiul de iarnă sunt toate momente foarte puternice. Acestea sunt între-timpuri.

– Dar solstițiul de vară a trecut, spuse Tanya. Și mai sunt luni bune până la Halloween!

– Aproape că ai dreptate, spuse bătrâna. Nu suntem nici măcar în preajma acestor momente. Dar e unul care are loc mult mai des

și e la fel de puternic. Se opri și se uită la Tanya așteptând un răspuns. Unii îi spun ora vrăjitoarelor.

– Miezul nopții, șopti Tanya. Între-timpul dintre noapte și zi.

– Odată ce ai stabilit contactul cu persoana pe care vrei să o aduci de pe tărâmul zânelor, trebuie să o strigi pe nume, căci multora le e greu să-și reamintească cine sunt după un timp petrecut acolo. Pe urmă, va trebui să le oferi o haină pe care să o îmbrace – dacă ai ceva care le-a aparținut înainte de a fi luați, atunci e și mai bine. Coase săculeți cu sare atât în căptușeala oricărei haine pe care le-ai da-o, cât și în a ta. Să nu accepți orice vor încerca să-ți ofere. În special mâncare de pe tărâmul zânelor și băutură, oricât de tentant ar părea. Dacă guști din mâncarea lor poți deveni complet vulnerabilă. Și, în ultimul rând, aceasta e cea mai importantă măsură de precauție pe care trebuie să o iei. Pe tărâmul zânelor timpul nu merge la fel ca în lumea noastră. Timpul poate fi grăbit sau încetinit, iar consecințele acestui fapt pot fi dezastruoase. Pentru a te proteja, trebuie să-ți tai o șuviță de păr și s-o ții undeva în siguranță, unde nu poate fi coruptă. Astfel, te asiguri că, dacă ți se va întâmpla ce e mai rău, măcar nu-ți vei pierde ani din viață. Vei rămâne la vârsta la care ești acum.

– Dar dacă voi fi prinsă pe tărâmul zânelor, apoi voi scăpa și voi descoperi că anii au trecut în lumea asta? Aș fi încă tânără, în timp ce toți cei pe care i-am cunoscut vor fi bătrâni sau chiar morți!

– Și asta e o posibilitate, aprobă Morag. Dar altă posibilitate e mult mai rea. Ai prefera să îmbătrânești și să-ți pierzi ani din viață, timp în care cei pe care îi iubești rămân la fel? Dacă lumea ar rămâne la fel, iar timpul s-ar accelera pe tărâmul zânelor? Nimeni nu te-ar recunoaște. Nimeni nu te-ar crede. Și viața ta ar fi aproape de sfârșit.

Tanya clătină confuză din cap.

– Nu... adică, nu știu...

– Gândește-te atent cât încă mai poți, spuse Morag. Încă ai timp să te răzgândești.

Tanya se uită solemn la busolă și la sticla micuță pe care i-o dăduse Morag.

– De ce mă ajuți? întrebă ea ezitant.

Întrebarea îi stătuse pe buze încă din momentul în care intrase în rulotă.

– Pentru că pot, răspunse țiganca. Și pentru că vreau. Trecuturile noastre sunt legate prin originile noastre. Împreună, poate că putem să îndreptăm greșelile trecutului.

Ochii i se opriră asupra brățării cu farmece de la încheietura Tanyei. Privi pe rând fiecare talisman înainte de a zăbovi asupra locului gol unde fusese cazanul.

– Treisprezece, murmură. Fără noroc... pentru unii. Privirea ei bătrână și înțeleaptă o întâlni pe cea a Tanyei. Fata căută pe fața ei ascuțită orice indiciu că ar putea ști ceva despre nefericitul prim posesor al brățării, dar nu era nimic care să sugereze că ceea ce spusese avea vreun înțeles ascuns.

Instinctiv, Tanya știu că era timpul să plece. Morag trecu târșâindu-și picioarele pe lângă ea și deschise ușa rulotei. Tanya păși afară în aerul proaspăt, ținându-l strâns de lesă pe Oberon. O briză ușoară îi ridică părul și o învălui. Un arici îi tăie calea țigăncii, nebăgând în seamă prezența lor. Pădurea părea atât de liniștită și atât de frumoasă, încât era aproape imposibil să crezi că ascundea atâtea pericole.

Deși ziua era călduroasă, Tanya tremura.

– Mergi în siguranță, spuse Morag, privind suspicios în jur. Ține-te aproape de pârâu.

– Mulțumesc... începu Tanya, dar bătrâna clătină din cap.

– Va veni și clipa mulțumirilor. Ne vom întâlni din nou, sper.

Tanya își scoase busola din buzunar. Venise momentul să o folosească.

19

Ceva mai târziu în acea seară, simțindu-se copleșită de emoții, Tanya părăsi casa și se îndreptă spre grădină, în căutarea lui Fabian. Stătu lângă stejar și se uită chiorâș printre ramuri, dar silueta înaltă și lungană a lui Fabian nu se întrezărea pe nicăieri și nici nu primi vreun răspuns când îl strigă pe nume. Știind că nu putea să se fi îndepărtat prea tare, se plimbă agale prin grădină, lovind ușor cu piciorul cele câteva frunze căzute la pământ. Poarta era deschisă, proptită de o piatră mare din aranjamentul alpin. Putea vedea o siluetă măruntă în depărtate, la marginea pârâului. Era Fabian.

Se îndreptă încet spre el, încercând să amâne inevitabilul. Fabian stătea turcește pe malul pârâului și arunca pietricele în apă. Nu își ridică privirea pe măsură ce ea se apropie și nici măcar atunci când se așeză lângă el. Ea își dădu seama că sigur o văzuse venind. Smulse un smoc de iarbă, simțindu-se ciudat. Fabian rămase rigid și tăcut, refuzând să fie primul care să vorbească.

– Îmi... îmi pare rău, spuse ea într-un final. Vreau în continuare să ducem la capăt planul. Asta dacă vrei să mai fac și eu parte.

Fabian mai aruncă o piatră în pârâu.

– Și mie îmi pare rău. Că te-am făcut fată proastă. Nu cred cu adevărat că ești proastă.

– Deci, când ne întoarcem în pădure? întrebă Tanya.

– Nu știu. Aruncă o piatră mai mare, care pleoscăi și mai tare. Ce sens are? Poate că e mai bine să lași anumite lucruri așa cum sunt.

– Ideea e să dovedim că Amos e nevinovat, spuse Tanya.

Fabian se juca cu șireturile.

– Și dacă nu e? răspunse el, cu o voce înăbușită.

– Este, spuse Tanya, adunându-și forțele. Ascultă, Fabian...

Dar Fabian era atent doar pe jumătate.

– Ce te-a făcut să te răzgândești? Te împotriveai destul de tare până acum.

– Vreau doar... vreau doar să te ajut, mormăi ea pierzându-și curajul în ultima clipă. Suntem prieteni, nu-i așa?

Fabian zâmbi crispat și își trecu o mână prin părul des.

– Da, presupun că da. Chiar crezi că e nevinovat?

– Știu că e, mărturisi ea. Trebuie să-ți arăt ceva. Băgă mâna în buzunar și scoase poezia, pe care i-o înmână ezitant.

Fabian despături hârtia. Tanya îl privi, urmărind cum fiecare vers îi încrețea și mai tare fruntea. Îi păru o veșnicie până când termină de citit. La sfârșit, avea ochii larg deschiși, iar culoarea îi pierise din obraji. Când într-un final vorbi, vocea îi tremura:

– E un fel de glumă? Fabian se uită la ea cu ochii învăpăiați. Ai venit să-ți ceri scuze doar ca să poți să-ți bați joc de mine? De unde ai luat asta?

– Mi-a fost lăsată pe pernă, spuse Tanya. Nu e o glumă. Trebuie să mă crezi.

– *Să te cred?* se răsti Fabian.

Sări în picioare, mototolind poezia. O aruncă pe jos furios.

Tanya se ridică grăbită în picioare după ce recuperă ghemotocul de hârtie.

– Fabian, *te rog!* Măcar ascultă-mă...

Dar Fabian era într-o dispoziție prea proastă pentru a mai asculta. Se întoarse spre ea roșu de mânie și cu pumnii încleștați.

– Nu știu cum ai văzut-o. Dar te asigur că nu mi se pare deloc amuzant.

Porni cu pași mari spre casă.

– Cum am văzut ce? Alergă după el. Fabian! *Stai!* Despre ce vorbești?

– *Cartea mea!* țipă Fabian, fluturând jurnalul ponosit cu copertă maro. L-ai *văzut!* L-ai *citit!* Acum poți să râzi de mine cât vrei!

Tanya se opri din mers.

– Fabian, nu știu despre ce vorbești.

Băiatul furios continua să se îndepărteze.

– Nu am citit niciodată cartea! Jur!

Fabian se opri brusc, iar Tanya fugi repede până la el.

– Cine a scris poezia? întrebă el pe un ton apăsat.

– Nu știu, spuse Tanya. Ți-am zis, pur și simplu am găsit-o.

– Amuzant. Tu ai scris-o?

– Bineînțeles că nu!

– Atunci cine?

– Nu *știu*, repetă Tanya. Privi jurnalul. Ce e în carte?

– Deja știi.

– Nu știu ce e în cartea aia idioată! Nu am nici cea mai vagă idee! Tot ce știu e că probabil are o însemnătate mare pentru tine și nu aș citi-o niciodată fără acordul tău. Se uită la el cu ochii îndurerați. Știi că nu aș face asta. Sau cel puțin, credeam că știi.

Fabian nu răspunse.

– Ce sens are, mormăi Tanya, trecând pe lângă el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai crede vreodată în zâne.

– Nu, spuse printre dinți Fabian. *Nu* cred în zâne, ca orice altă persoană inteligentă de pe planetă. Zânele sunt pentru copii, pentru *bebeluși*. Ceea ce ai văzut și ceea ce ai citit era un simplu gând într-un jurnal. Și a fost scris când eram supărat.

Tanya își duse mâna la inimă.

– Îți jur – pe viața mea – că nu am citit jurnalul!

– Nu te cred!

– Nu, țipă Tanya, enervându-se brusc. Nu mă crezi. Și nu crezi nici în zâne, dar crezi în fantome, judecând cele spuse după ce ai văzut-o pe Morwenna Bloom în pădure. Și crezi în vrăjitoare, nu-i așa? Crezi că țiganca bătrână din pădure are puterea de a blestema și a face farmece.

Fabian se holba la ea, gata să răspundă, dar nu scoase nici un cuvânt.

– Ciudat e că ți-e atât de ușor să crezi în anumite forme de magie, dar în altele nu, continuă Tanya. Și mai ciudat e că refuzi să mă crezi pe cuvânt. Nu te mint, Fabian! De ce ți-e atât de greu să mă crezi? Atât de puțin valorează prietenia mea pentru tine?

– Nu e vorba de prietenie, spuse Fabian, dar mânia din vocea lui se domolise. E vorba de ce e real și ce nu e.

– Părul pe care l-ai tăiat cu acel cuțit al lui Warwick era destul de real, nu-i așa?

– Aia a fost din cauza țigăncii, ai spus-o chiar tu...

– Nu, nu-i așa. *Tu* ai fost cel care a sugerat că ea e responsabilă. Eu doar te-am lăsat să crezi asta pentru că mi-a fost mai ușor. Țiganca a încercat să ne ajute. Tanya scoase din buzunar sticluța pe care i-o dăduse Morag. Asta e pentru tine. Ca să poți și tu să vezi.

Fabian râse scurt, neîncrezător.

– Ți-a dat *ea* asta? Și te aștepți să o beau?

– De ce nu? Atunci vei avea dovada.

– Dovada că ce? Că baba aia nebună cunoaște ierburile și plantele? spuse Fabian pe un ton batjocoritor. Ai auzit de halucinogene? Dacă beau aia, am să văd tot felul de chestii! Sirene, zâne, dragoni și tot restul!

– De ce crezi atât de mult că vrea să ne facă rău? spuse Tanya.

– De ce crezi atât de mult că vrea să ne ajute? replică Fabian.

– Pentru că deja a făcut-o. Mai ții minte că mi-a dat busola? De ce s-ar preface că ne ajută? Dacă ar fi vrut cu adevărat să ne facă rău, atunci ar fi făcut-o până acum.

– Dacă ești atât de convinsă de asta, atunci bea puțin din ea, spuse Fabian – dar ceva din vocea lui îl trăda.

Bătea în retragere.

– Ce?

Fabian indică din cap sticla din mâna Tanyei, dar gestul era smucit și mai degrabă agitat decât sfidător.

– Încearcă. Să vedem dacă merge.

Vocea îi tremura.

– Nu înțelegi, spuse Tanya încetișor. Nu e pentru mine... e pentru tine. Nu mi-a dat-o mie, pentru că eu nu am nevoie. Fabian, nu

înțelegi ce am tot încercat să-ți spun? Ce e cu toate ciudățeniile mele? Poezia nu m-a convins de existența zânelor. Și nici Morag Nebuna. Puteam deja să le văd. Le pot vedea de când mă știu. Acum poți să râzi de mine sau să spui că mint, dar înainte să faci asta, măcar ascultă ce am de spus, pentru că, dacă nu o vei face, Amos va muri fiind cunoscut ca omul care a omorât-o pe Morwenna Bloom și a scăpat nepedepsit. Uită-te aici, la partea care spune „cel ce și-o dorea ca soață“. Nu vezi? Se referă la Amos. O iubea! E nevinovat!

Fabian nu plecă. Nu strigă, nu râse și nici nu glumi pe seama ei. O sumedenie de expresii i se perindară pe față în câteva secunde: confuzie, teamă, speranță, groază. Într-un final, când deschise gura pentru a vorbi, ochii săi albaștri și limpezi îi întâlniră pe ai Tanyei.

– Am să te ascult. Dar sper să merite.

20

Fabian se uita atent la sticluța din palmă și o rotea ușor. Înăuntru, lichidul întunecos se plimba dintr-o parte în alta. Tanya ședea lângă el, privind la apa învolburată a pârâului și inspirând aerul lui proaspăt. Îi spusese totul – omițând doar partea cu Red și copilul schimbat –, iar el ascultase fără întrerupere. Într-un final, păru să o creadă.

– În ziua în care a murit mama, spuse el în cele din urmă, stăteam chiar în locul ăla. Se opri și indică cu un deget tremurător spre un copac de la marginea apei. Era acolo când am văzut una. Warwick m-a adus aici pentru că era unul dintre locurile favorite ale mamei. Nu a trebuit să-mi explice – eram destul de mare să-mi dau seama că nu se mai întoarce. Am aruncat în apă trandafiri albi și un buchet de rozmarin; rozmarinul pentru amintire, iar trandafirii pentru că erau favoriții ei. Tocmai aruncasem ultima floare când am observat o creatură stând pe cea mai joasă cracă a copacului. Purta o rochie verde și o pălărie țesută din iarbă. S-a... s-a uitat drept la mine și apoi și-a dat jos pălăria și a aruncat-o în apă împreună cu trandafirii. Am clipit și a dispărut. Aș fi pus-o pe seama imaginației dacă nu ar fi fost pălăria, care încă plutea pe apă în jos. Am urmărit-o până când s-a scufundat.

– Nu ai spus nimănui? întrebă Tanya.

Fabian clătină din cap.

– Nu, niciodată. Dar întotdeauna îmi amintesc de ea. Acum câteva luni am scris despre ea aici. Lovi ușor coperta de piele maronie

a cărții lui. Nu am mai văzut vreodată ceva asemănător. Întotdeauna dau vina pe șocul de după moartea mamei.

– Poate așa a și fost, spuse Tanya. Poate că durerea a deschis un fel de fereastră în mintea ta. Sau poate a apărut pentru a te consola. Ele pot fi văzute de noi când aleg să facă asta, cred. Nu toate sunt rele.

Fabian își plimbă degetul peste sticluță, apoi îi scoase capacul și mirosi conținutul.

– Miroase mai rău decât arată, spuse el, oferind-o Tanyei. Ceea ce e rău, ținând cont că arată ca o broască lichefiată.

– Miroase, aprobă ea. Eu nu aș vrea să o beau.

– Nici eu, spuse Fabian. Deci e cu atât mai bine că nu trebuie s-o fac. Ridică dopul sticlei. Pe interior avea o baghetă subțire pe care Tanya nu o observase din cauza densității lichidului. Fabian împinse bagheta înapoi în sticlă și apoi o scoase ușor. O picătură negricioasă sclipi în capătul ei.

– Picături pentru ochi, spuse Fabian. Își lăsă capul pe spate și ridică bagheta. Hai să vedem dacă funcționează.

Tanya îi apucă brațul.

– Nu o irosi.

– Nu o irosesc. O testez.

– Deja știm că funcționează, spuse Tanya. Pentru că și busola funcționează.

– Nu-mi pasă, spuse Fabian bosumflat. Vreau s-o încerc acum.

– Încearc-o mai târziu, spuse Tanya. La noapte, când toată lumea se duce la culcare. Astfel, dacă se întâmplă ceva, nu va fi nimeni prin preajmă să vadă.

Fabian ezită, apoi împinse dopul înapoi în sticlă.

– Dar dintele de goblin? Pot măcar să-l văd?

Tanya încuviință din cap.

– E ascuns în camera mea. Pot să-ți arăt.

– Hai, spuse Fabian, sărind în picioare. Ah, de fapt stai, Warwick probabil e prin zonă – ar trebui să ne separăm. Tu ia-o înainte și ne întâlnim în câteva minute, ca să nu presupună că am stat împreună.

– Bună idee, aprobă Tanya. Vino în camera mea când e liber.

Warwick stătea jos și citea un ziar când Tanya ajunse înapoi în casă. Abia dacă își ridică privirea când ea intră pe ușa de la bucătărie.

– L-ai văzut pe Fabian?

– Nu, murmură ea. Îmi pare rău.

Warwick mormăi ceva ca să fie lăsat în pace, luă din ziar paginile de sport și abandonă restul. Tanya dădu să treacă de el, dar se trezi oprindu-se brusc când văzu titlul de pe prima pagină a ziarului. Era însoțit de fotografia alb-negru a unei fețe pe care o recunoștea: Red.

COPILUL DISPĂRUT: NOI INDICII. Tanya înșfăcă ziarul, ignorând privirea curioasă a lui Warwick.

Mama nou-născutului furat din salonul unei maternități din Essex cu șapte zile în urmă, a apărut într-un sfârșit ieri după-amiază. Femeia, al cărei nume nu va fi divulgat din rațiuni juridice, abandonase băiețelul la câteva ore după ce îl născuse. În acest moment, motivele pentru care l-a abandonat sunt necunoscute.

Principalul suspect al răpirii este o adolescentă care a fost văzută comportându-se suspect la momentul dispariției copilului. În această dimineață, detectivii au dat de înțeles că fata ar fi Rowan Fox (poză stânga), în vârstă de paisprezece ani, dată dispărută de când a fugit dintr-un orfelinat, cu aproape optsprezece luni în urmă. Mare parte din trecutul ei nu poate fi dezvăluit din cauza vârstei, dar este cunoscut faptul că Fox a manifestat caracteristici paranoide și psihotice și e considerată instabilă psihic. Anchetatorii au refuzat să comenteze în legătură cu speculația că Fox ar fi înrudită cu un alt copil dispărut dintr-un orfelinat.

Poliția ar dori să discute cu fata în legătură cu alte două răpiri, amândouă petrecute în ultimele douăsprezece luni și care prezintă asemănări înfricoșătoare cu aceasta. În august anul trecut, Sebastian Connor, în vârstă de un an, a dispărut din grădina familiei sale din Kent în timp ce tatăl său adoptiv era întors cu spatele. Zece zile mai târziu, a fost găsit nevătămat într-un depozit dezafectat, în urma unui telefon anonim. Două luni mai târziu, o fetiță pe nume Lauren

Marsh a dispărut dintr-un magazin de dulciuri din Suffolk în timp ce se afla în grija surorii ei mai mari. Nu a mai fost văzută de atunci. Poliția lansează un apel ca oricine care deține vreo informație să contacteze autoritățile.

Dedesubt, se afla un număr de contact. Tanya înghiți în sec și puse ziarul înapoi pe masă. Trei cuvinte continuau să i se plimbe prin fața ochilor: *paranoid... psihotic... instabil.* Se simți copleșită de îngrijorare și confuzie, nemaiștiind ce să creadă.

– Ceva în neregulă? întrebă Warwick.

– Nu, răspunse brusc Tanya, deranjată de observație. Părăsi bucătăria și urcă. Ușa era întredeschisă când Tanya ajunse în cameră. Încruntându-se ușor, o deschise împingând-o. Primul lucru pe care îl sesiză fu dezordinea.

Fiecare lucru al ei fusese scos din sertare și împrăștiat prin cameră ca după o furtună. Ușile dulapului erau deschise, iar pe podea zăcea un morman haotic de haine, pantofi și umerașe. Patul fusese dezvelit și chiar și fețele de pernă fuseseră scoase.

Al doilea lucru pe care îl văzu Tanya fu zâna din țevi.

Era lângă șemineu și, după ce rulase înapoi covorul, ridicase scândura desprinsă și stătea în locul unde era ascunsă cutia de pantofi, având doar capul vizibil. Când o zări pe Tanya, scoase un scâncet surprins și țâșni afară din spațiul dintre scânduri. Tanya se apropie mai mult de deschizătura unde era cutia de pantofi. Zăcea neatinsă și era încă învelită în eșarfa roșie. Zâna din țevi stătea cu spatele lipit de zid, neîndrăznind să se miște.

Tanya îngenunche, ridică cutia de pantofi și o strânse la piept. Se uită atent la fața mohorâtă a zânei.

– Cauți ceva. Ce anume?

Privirea zânei ochi cu viclenie încheietura Tanyei, acolo unde talismanele brățării de argint dansau în ritmul mișcărilor ei, sclipind provocator. Pupilele creaturii se dilatară la vederea lor. Părea să fie într-un fel de transă. Găsise ceea ce căuta. Mirosul groaznic de conductă îi umplea nările Tanyei. Începu să se îndepărteze.

O bătaie puternică în ușă îi făcu pe amândoi să tresară și Fabian se năpusti în cameră.

– Am văzut-o, spuse el cu răsuflarea tăiată de entuziasm. Cea din bucătărie... zâna focului sau cum s-o fi chemând. Și-a fluturat ciudat ochii spre mine... Se opri la vederea dezastrului. Ce s-a întâmplat? Și ce naiba e *aia?*

Arătă îngrozit spre zână, care încă admira brățara, privind-o cu o adorație vecină cu nebunia.

Tanya se uită furioasă la el.

– *E zâna din țevi!* Nu-mi vine să cred! N-ai putut rezista, nu-i așa?

– Îmi pare rău, spuse Fabian oricum, dar nu cu părere de rău. De fapt, arăta ca și cum tocmai câștigase Premiul Nobel. Ce grețos! exclamă el, arătând încântat și scârbit în același timp. Îngenunche și se apropie de zână, care părea suspicioasă. Aceasta se aruncă înainte și încercă să-i muște degetele, ratând milimetric. Fabian sări și își retrase rapid mâna. E incredibil! *Uimitor!* Asta va revoluționa lumea științifică!

– Taci, Fabian, începu Tanya, dar momentul ei de neatenție fu îndeajuns pentru zâna din țevi. Se aruncă asupra încheieturii Tanyei cu o forță incredibilă și începu să tragă frenetic de brățară.

– Ce face? strigă alarmat Fabian.

– Ia-o de pe mine! țipă Tanya, lovind creatura cu cealaltă mână.

– Ia-o de gât!

Tanya apucă gâtul sfrijit, dar de fiecare dată când o atingea, creatura se zvârcolea și îi aluneca din strânsoare. Într-un final, reuși să o prindă de cap, deși strânsoarea-i era slabă în contact cu pielea vâscoasă ca de broască. În timp ce încerca să o desprindă de încheietură, mâna îi alunecă pe fața zânei. Simți o durere acută, ca și cum douăzeci de ace mici o înțepaseră în același timp. O mușcase de degetul arătător. Văzu, sau mai degrabă simți, cum sângele i se scurge pe braț și picură din vârful cotului. Șocată, scăpă capul zânei din strânsoare.

– Sângerezi! zise Fabian înfricoșat.

– Păzește toaleta, strigă Tanya. Pune dopuri la chiuvetă și la cadă. N-o putem lăsa să fugă!

Cu o ultimă sforțare, încuietoarea brățării cedă. Acum, satisfăcută, zâna se eliberă, ținând în pumnul încleștat obiectul dorinței sale, și o zbughi pe ușa deschisă.

Tanya o luă la fugă spre palier, lăsându-l pe Fabian în urmă.

– Nu o lăsa să scape!

Zâna era deja la jumătatea primului set de trepte. Tanya putu observa imediat că se chinuia. Își dădu seama într-o fracțiune de secundă că fuga îi era îngreunată de covorul uscat și prăfuit. Creatura era obișnuită să alunece și să se târască prin țevi umede și pe apă. Nu era adaptată pentru viața pe uscat.

Tanya coborî zgomotos scările, simțind că în orice moment aveau să i se împleticească picioarele. O ajungea din urmă.

Apropiindu-se de ceasul cu pendul de pe palier, creatura se opri și dintr-odată înlemni. Pentru un moment, Tanya crezu că se pregătea să se adăpostească înăuntru, dar apoi văzu la ce se uita cu atenție.

Vârful unei cozi complet roșcate abia se putea întrezări într-o parte a ceasului cu pendul. Se mișca agitată.

Ceea a urmat avea să rămână viu în mintea Tanyei, cu o claritate dezgustătoare, mulți ani de atunci înainte. De multe ori avea să se întrebe dacă Scuipă-Foc mai avuse o ultimă izbucnire, dacă îl subestimase prea mult sau dacă pur și simplu fusese norocos. În fond, nici nu conta. Rezultatul era același.

Ochii zânei din țevi se bulbucară atunci când Scuipă-Foc se aruncă asupra ei. Nu încercă să riposteze. Poate că era prea înfricoșată ca să mai facă asta. Sau poate că își dăduse seama care avea să-i fie soarta și o accepta.

Creatura nu țipă când ghearele pisicii își atinseră ținta și nu scheună când dinții stricați și bătrâni i se înfipseră în gâtlej pentru a o răpune. Din punctul acesta de vedere, Scuipă-Foc părea să-și dea seama când are noroc, știind să nu se joace prea mult cu prada și să nu forțeze nota peste măsură. Se auzi o trosnitură aprigă și pătrunzătoare, apoi corpul zânei se contorsionă înainte de a deveni flasc.

pătrunzătoare, apoi corpul zânei se contorsionă înainte de a deveni flasc.

Tanya își simți propriul strigăt rămânându-i în gât. Sunetul o făcu să tresară, iar Scuipă-Foc o zbughi cu prada sa rară. Fata putu doar privi cum cobora scările în salturi, dornic să găsească un colț întunecat unde să se ospăteze.

Își dădu seama că Fabian stătea în spate, foarte aproape de ea și se întoarse. Expresia lui o oglindea pe a ei. La fel ca și ea, nu avea cuvinte să exprime fapta la care tocmai asistaseră amândoi. Se aplecă în tăcere și ridică ceva de pe covorul jerpelit, apoi i-l puse în palmă Tanyei.

Ea își coborî privirea spre brățara argintie din palmă. Mai multe talismane erau mânjite de sânge, dar dacă era vorba de sângele zânei sau al ei, nu își putea da seama. Încet, se întoarse și se îndreptă spre scări, cu brățara alunecoasă între degete. Se opri în dreptul camerei când auzi ușa deschizându-se pe holul de dedesubt, urmată de un fluierat slab.

– Se pare că Scuipă-Foc nu stă chiar degeaba, zise Warwick. Ai văzut ce a prins?

Tanya înțepeni.

– Cred că era un șoarece, îl auzi pe Fabian spunând cu o voce tristă.

– E foarte mult sânge, remarcă Warwick. Mai degrabă un șobolan decât un șoarece. Nu credeam că mai e în stare. Mă duc să aduc mopul.

Tanya nu mai stătu să audă mai mult de atât. Înăbușindu-și un hohot de plâns, încuie ușa de la dormitorul ei și se închise în micuța toaletă. Stătea în fața chiuvetei ținând brățara sub jetul de apă caldă, privind cu ochii încețoșați cum apa își schimbă culoarea din roșu în roz și apoi devine curată, dispărând în orificiul de scurgere care fusese casa creaturii. În sifon se întrezări o scânteiere argintie și își aminti de acel talisman pierdut în formă de cazan. Se simți cuprinsă de un fel de regret, gândindu-se că se află acolo jos, singur, separat de celelalte talismane. Chiar dacă ar fi reușit să îl recupereze și să completeze din nou brățara, știa că nu ar mai fi

purtat-o vreodată. Cu toate acestea, o ținea sub apa fierbinte, încercând să spele moartea de pe ea. Rămase acolo, curățând-o până când apa deveni rece, iar degetele – roșii și încrețite, și plânse până când nu mai avu lacrimi.

21

Tanya se zvârcolea în așternuturile jilave. Umiditatea nopții făcea ca somnul să nu vină. Fereastra dormitorului era întredeschisă, lăsând parfumul florilor înmiresmate de vară, pe care îl aștepta de obicei cu plăcere, să pătrundă înăuntru. În noaptea aceasta însă părea să o sufoce. Nu putea să-și șteargă din minte moartea zânei din țevi.

Încet-încet, aerul deveni mai răcoros și, în sfârșit, somnul puse stăpânire pe ea. Tocmai când era pe cale să ațipească, un zgomot familiar o trezi din adâncurile neclare ale somnului: sunetul inconfundabil al unei bătăi de aripi în aer. Prea târziu conștientiză zbaterea continuă din pleoape, pe care, dacă nu ar fi fost atât de tulburată, ar fi băgat-o de seamă cu minute bune în urmă.

Pe pervaz, se auzi un hârșâit de gheare. Perdelele se mișcară și se traseră într-o parte, iar apoi bine-cunoscuta pasăre neagră zbură ușor spre ea. Alte trei siluete minuscule îi urmară. Pasărea își schimbă forma în aer și apoi se apropie, până la urmă poposind pe perna Tanyei. Un miros puternic de pădure se răspândi, iar Corb își coborî privirea asupra ei. Apucă o șuviță de păr a Tanyei și trase răutăcios înainte de a se alătura tovarășilor de la capătul patului.

Tanya se uită atent la cele trei perechi de ochi acuzatori, înfrânându-și dorința de a privi în altă parte. Doar Trisporcul părea să se poarte normal – sau cel puțin pe cât de normal se putea aștepta de la el. Lumina lunii surprinse ceva umed și unsuros care îi atârna din colțul gurii. Un melc de grădină, constată Tanya, încă viu pe

jumătate. Creatura sortită pieirii se zvârcoli ușor, înainte ca Trisporcul să o mănânce de tot și să-și lingă buzele. Scârbită, Tanya își mută privirea și se forță să se concentreze asupra celorlalți.

– Care-i problema? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă frica din voce.

– Cred că știi, spuse Gredin.

Se întinse și aruncă o pernă de-a lungul camerei. Se izbi de un scaun al mesei de toaletă. Scaunul se răsturnă și se lovi de podea zgomotos.

Tanya se strâmbă la auzul zgomotului. Panaș o fixă cu o privire de gheață.

– Firea ta băgăcioasă a dus la moartea unuia dintre ai noștri în noaptea asta, îi reproșă el.

– Nu m-am băgat în nimic. Mi-a furat ceva și l-am urmărit.

– Da, l-ai urmărit! îi mârâi în fața nasului Panaș preț de o secundă, atât de aproape, încât Tanya îi putea vedea firmiturile din mustață. Până la moarte!

– Dacă nu mi-ar fi luat lucrurile, nu l-aș fi urmărit! șopti Tanya.

Panaș râse batjocoritor.

– Zânele din țevi nu sunt renumite pentru onestitate sau inteligență. Ispita celor Treisprezece Comori e irezistibilă pentru o creatură atât de limitată. Ar fi trebuit să ai mai multă grijă.

– Cele Treisprezece Comori? Tanya clătină uimită din cap. Nu înțeleg.

– Nu spune mai mult, Panaș, îl avertiză Corb.

Tanya îi aruncă o privire uimită, apoi se uită la Gredin. Amândoi aveau expresii gemene de mânie amestecată cu teamă.

Panaș se întoarse spre ei.

– Era doar o chestiune de timp până când și-ar fi dat seama singură!

Se întoarse înapoi spre Tanya:

– L-ai *tachinat*. L-ai *ademenit*.

– Cum? strigă Tanya, uitând să nu ridice vocea.

– *I-ai dat unul dintre talismane!*

– Nu și-a dat seama, spuse Corb.

– Și apoi și fata, scuipă Panaș, devenind tot mai furios. O, da, micile tale discuții cu ea nu au trecut neobservate.

Tanya își strânse pumnii pe sub așternuturi.

– Încercam să o ajut să returneze copilul. Copilul de *zână.* Nu văd cum ați putea obiecta în legătură cu asta, decât dacă vă place haosul și dezordinea amestecului dintre cele două lumi. Dar poate că asta e ceea ce doriți. *Știu* despre curtea Unseelie. Red mi-a spus.

– Nu știi nimic despre ce vrem noi, spuse Gredin. Și nimic despre cine suntem. Cât despre cealaltă fată, poate că ți-a spus ce știe, dar te pot asigura că ceea ce știe *cu adevărat* nu e nici pe departe suficient. Deloc.

Fură întrerupți de Trisporc, care izbucni într-o serie rapidă de sughițuri. Tanya îl privi temător. Trisporcul, având o fire slabă, nu reacționase niciodată bine în situațiile tensionate cum era aceasta. Începu să vomite violent. Câteva momente mai târziu, așa cum se temuse, rămășițele melcului reapărură pe cuvertură. Cu un ultim sughiț, Trisporcul își reveni, culegându-și un puric din buric.

Fața lui Panaș se întunecă pe măsură ce privea atent dintr-o parte în alta a camerei. Se uita la vechiul tablou de deasupra șemineului.

– *Echo și Narcis,* murmură el. Interesant. Își reveni din uimire și se întoarse spre Tanya. Știi povestea?

Tanya încuviință din cap precaut.

– Împrospătează-mi memoria, spuse Panaș, dar tonul lui era batjocoritor.

– Echo a fost blestemată de o vrăjitoare, spuse Tanya. Putea rosti doar ultimele cuvinte din frazele celorlalți. Narcis era un tânăr mândru, care s-a îndrăgostit de propria reflexie în apă și a pierit. Echo l-a jelit până când tot ce a rămas din ea a fost vocea.

– Imaginează-ți, zise Panaș. Să poți doar să spui ultimele cuvinte din frazele celorlalți.

Tanya simți cum i se strânge stomacul.

– Mă ameninți.

Panaş zâmbi. Ridicând mâna, mimă un ciocănit în aer. Sunetul distinct de bătaie în lemn rezonă dinspre şifonier, cu toate că Panaş nu-l atinsese şi nu era deloc aproape de el.

– Cioc-cioc, spuse el încet. Cine-i acolo?

În liniştea care urmă, un sunet slab îi atrase atenţia, aproape ca un scheunat. Venea dinspre şifonier.

– Ce-i acolo? spuse Tanya, strângând cearşafurile peste ea. Ce aţi făcut?

Scheunatul continuă şi fu acompaniat de zgârieturi uşoare, dar insistente, care deveniră treptat tot mai frenetice. Uşa şifonierului începu să se clatine şi să pârâie şi orice ar fi fost înăuntru se izbea de ea, urlând. Părea un demon.

Tanya sări din pat, cu cearşafurile strânse în jurul ei. Traversase camera şi ajunsese la jumătatea distanţei atunci când uşa şifonierului se deschise brusc şi Oberon ţâşni scheunând, confuz şi vizibil înfricoşat. Înţelese într-o clipă: Oberon era doar un simplu declanşator. Adevăratul necaz avea să înceapă atunci când, inevitabil, va fi trezit toată casa.

– Aici, băiete, spuse ea disperată, având mâinile larg deschise spre el. Linişte acum – totul va fi bine!

Animalul tulburat nu mai putea fi convins. Aleargă nebuneşte prin cameră, răsturnând masa şi scaunul din colţ. Un maldăr de cărţi zbură prin aer înainte de a se prăbuşi pe podea. Câteva momente mai târziu, câinele începu să-şi vină în fire şi se îndreptă spre zâne, mârâind şi lătrând. Corb şi Gredin îl evitară cu uşurinţă, zburând spre tavan, acolo unde erau în siguranţă. Trisporcul scoase un guiţat strident şi îi urmă.

Panaş se urcă pe pervaz, scăpând la limită de scrâşnetul fălcilor lui Oberon. Îndreptă un deget gras către Tanya.

– Asta e pentru zâna din ţevi.

O ploaie de scântei îi erupse din deget şi partea inferioară a feţei Tanyei îngheţă. Îşi duse mâinile la gură. Maxilarul îi era slăbit şi căscat, iar buzele îi erau oribil de amorţite.

De pe palier, se auzeau paşi agitaţi.

– Ce se întâmplă? strigă bunica ei.

– ... *Se întâmplă...* spuse Tanya, gura mişcându-i-se independent de voinţa ei.

Uşa dormitorului se deschise brusc şi camera se lumină. Ochii ei se adaptau cu greu intensităţii. Florence descinse în cameră, cu chipul o mască fioroasă şi albă. Warwick o urmă imediat. Tanya observă că în mână ţinea cuţitul de vânătoare de la curea, iar bunica ei remarcă asta în acelaşi timp. Florence şi Warwick schimbară priviri scurte şi el lăsă repede jos obiectul din mână.

Florence privi tavanul cu o căutătură ciudată. Tanya îşi ridică brusc capul. Părea că bunica ei se uitase direct la zâne, dar apoi îşi dădu seama că becul se legăna frenetic. Una dintre ele – cel mai probabil Trisporcul – dăduse peste el.

Deasupra lor, Amos se agita în camera lui. Se auziră numeroase obscenităţi proferate, urmate de izbituri zgomotoase şi constante, ca o uşă trântită în mod repetat. Gura lui Florence devenise o linie subţire, observând ce era în jurul ei: scaunul şi masa răsturnate, cărţile împrăştiate haotic peste tot şi Oberon sărind la pervaz, încă lătrând frenetic.

– GATA CU GĂLĂGIA ASTA BLESTEMATĂ! zbieră Warwick la el.

Oberon fugi şi se ascunse scâncind în spatele Tanyei.

– ... *Gălăgia asta blestemată...* repetă ea, uitându-se pe fereastră.

Panaş îi aruncă un ultim zâmbet satisfăcut şi apoi zânele plecară.

– Ce anume, spuse Florence cu răceală, face câinele aici?

– ... *Aici...* repetă Tanya.

– Ce-ai făcut?

– ... *Făcut...*

– Asta ar trebui să fie o glumă? spuse Warwick.

– ... *O glumă...*

Tanya îşi acoperi gura cu mâinile.

– Warwick, izbucni Florence. Du câinele jos şi închide-l în bucătărie.

– ... *În bucătărie...* murmură Tanya prin mână.

Warwick îşi îngustă buzele şi plecă, urmat supus de Oberon. Florence rămase, privind aspru cu ochii ei gri.

– Gata cu prostiile. Gata cu strecuratul pe timpul nopții. Dacă-l găsesc din nou pe Oberon aici, am să-l trimit cât ai clipi înapoi acasă. Înțelegi?

Tanya dădu din cap aprobator, dar, cu toate acestea, cuvintele îi ieșeau pe gură.

– ... *Înțelegi...*

Își coborî privirea, incapabilă să o mai înfrunte pe a bunicii ei.

– Nu mai repeta tot ce spun!

– ... *Tot ce spun...*

– Nu mă așteptam la o așa impertinență din partea ta. Ai petrecut fără îndoială prea mult timp în compania lui Fabian, spuse Florence. Nu mă amuză.

– ... *Nu mă amuză...*

– În pat – acum. Buzele bunicii ei erau strânse. Nu vreau să mai aud nici măcar un sunet de la tine.

Plecă fără să mai spună nimic, închizând brusc ușa.

– ... *De la tine...* șopti Tanya camerei goale.

Se uită atent la tabloul de deasupra șemineului. O lacrimă fierbinte de furie și frustrare îi alunecă pe obraz. Tânăra părea să o privească batjocoritor.

Merse încet și tăcut până la toaletă, acolo unde brățara zăcea pe marginea chiuvetei într-o mică băltoacă de apă rece. O ridică, tremurând când o picătură de apă i se prelinse până la cot, ca o lacrimă rece ca gheața. Pe întuneric, își plimbă la rândul ei degetul, pe rând, peste fiecare talisman. Pe unele dintre ele nu le putea desluși, dar nu era dispusă să aprindă lumina și să riște să o supere și mai tare pe bunica ei. Printre cele pe care le putea distinge erau pumnalul, cupa și cheia.

Cele Treisprezece Comori.

De ce nu își dăduse seama mai devreme?

O moștenire de familie, transmisă din generație în generație de Elizabeth Elvesden, prima doamnă a conacului. O femeie care murise într-o casă de nebuni, lăsându-și secretele ascunse în jurnale prin întreaga incintă a conacului; secrete pe care familia a încercat

cu disperare să le îngroape pentru a-și păstra reputația. Secrete ușor de catalogat drept nebunie.

Secrete despre care Tanya avea acum o idee destul de clară.

Elizabeth Elvesden poate păruse nebună, dar nu fusese. Elizabeth Elvesden fusese un copil schimbat.

22

Miercuri, zorii se iviră înviorători și limpezi, cu un aer doar puțin răcoros. Ca de obicei, Tanya se trezi devreme. În acea dimineață, strigătele lui Amos îi fuseseră de folos. Ascultându-l din camera ei, Tanya nu mai repetase nici măcar un cuvânt și putu trage concluzia că vraja zânelor se destrămase. După întâmplările din noaptea trecută, nu-i mai era foame, dar se hotărî să se forțeze să mănânce micul dejun. Pentru prima oară, Florence nu se obosise să facă micul dejun și nu era nicăieri prin preajmă. Acum, Tanya stătea în ușa bucătăriei și mesteca mecanic o clătită, în timp ce privea spre Oberon, care adulmeca pe ici-pe colo, prin grădina din spate.

Warwick intră în bucătărie. Acum că nu mai era singură, Tanya deveni conștientă de felul zgomotos în care ronțăia. Se opri și înghiți, rezistând dorinței de a tuși când o bucată greoaie îi rămase în gât.

– Nu știam că mai e cineva treaz deja, spuse Warwick în felul lui obișnuit și ursuz. Opri fierbătorul electric, apoi își turnă cafea instant cu lingurița într-o cană.

– Nu am dormit prea bine, spuse Tanya.

Imediat ce cuvintele îi ieșiră pe gură, își dădu seama ce ridicol sunaseră.

Warwick îi oferi obișnuitul mormăit și îi întoarse spatele.

– Cred că nimeni nu a dormit bine, murmură el.

Mirosul puternic de cafea ieftină umplu bucătăria în timp ce turna apă clocotită în cană. Plecă fără să mai spună vreun cuvânt.

La mai puțin de un minut, Fabian intră în bucătărie și se așeză la masă. Părea să aștepte de la ea ceva.

– La ce te uiți? spuse Tanya, deranjată de privirea lui fixă.

– *La ce te uiți?* o imită Fabian imediat.

Tanya se încruntă.

– Deci ai auzit.

Fabian rânji.

– Bineînțeles. Warwick mi-a spus. Nu-mi vine să cred că dormeam tocmai atunci. Pare că a fost distractiv.

– Nu am fost eu, Fabian, spuse Tanya, cu oboseală în glas. Au fost *ele*. Zânele. Au venit să mă pedepsească... pentru ce i s-a întâmplat zânei din țevi.

Rânjetul de pe fața lui Fabian dispăru instantaneu.

– Vrei să spui că ele... au făcut asta? Te-au făcut să repeți totul?

Tanya încuviință din cap.

– Și asta nu e tot. Am aflat de ce zâna din țevi era atât de obsedată de a obține brățara. Nu pentru că era atât de strălucitoare. Ci pentru că talismanele brățării simbolizează cele Treisprezece Comori.

– Din curtea Seelie și Unseelie? întrebă Fabian.

– Da. Oricine ar fi fost cel care a comandat brățara a vrut ceva personal, ceva care să aibă o însemnătate pentru ei. Legenda celor Treisprezece Comori e una puțin cunoscută, ceea ce înseamnă că proprietarul inițial al brățării trebuie să fi avut o legătură strânsă cu zânele.

– Ce fel de legătură?

– O legătură care a transmis unora dintre descendenții săi – inclusiv mie – clarviziunea.

– Un copil schimbat, conchise Fabian. Deci trebuie să urmărim firul genealogic până la proprietarul inițial și atunci vom avea răspunsul.

– Cred că deja știu cine a fost proprietarul inițial. Poartă brățara în portretul aflat în camera ei. Elizabeth Elvesden. Tanya se ridică și închise ușa bucătăriei după ce aruncă o privire rapidă pe hol, pentru a se asigura că sunt singuri. Se așeză la masă față în față

cu Fabian. Am să te ajut să duci la capăt planul de a o salva pe Morwenna Bloom ca să-i reabilităm reputația lui Amos, spuse ea încet. Dar după asta, am terminat-o cu zânele.

– Ce vrei să spui? întrebă Fabian. Nu e ca și cum pur și simplu nu o să le mai vezi, nu-i așa?

– Știu că nu pot să nu le mai văd, spuse Tanya. Nu am de ales în privința asta. Dar am de ales în ceea ce privește felul în care reacționez la ele. Tot ce am pățit din cauza lor a fost pentru că făcusem ceva înainte. Am încercat să spun cuiva despre ele sau am făcut ceva care le-a afectat. Tot ce își doresc e ca eu să păstrez tăcerea. Așa că poate dacă le dau ceea ce vor, mă vor lăsa în pace. Și poate că voi începe să duc o viață normală.

– Sunt o gramăda de „poate", spuse Fabian încet.

– Știu, spuse Tanya. Dar „poate" e tot ce am.

Fabian se ridică și deschise ușa din spate. Stătea nehotărât în prag și se dezechilibră când Oberon dădu buzna pe lângă el, vrând să iasă în grădină.

– E violent, să știi, spuse Fabian. La Amos mă refer. Nu e surprinzător că oamenii cred că a fost capabil de... de ce e acuzat. Se opri și își duse mâna la tâmplă. Mai ții minte... mai ții minte vânătaia aia? Ți-am spus că am căzut. Dar am mințit.

Tanya nu spuse nimic. Bănuise asta de la început.

– Când am descoperit cine era cu adevărat fata pe care o văzusem în pădure în acea zi, m-a cuprins disperarea, continuă Fabian. După ce în acea noapte ți-am zis de Morwenna, am rămas la etajul doi și am așteptat până ce Amos a ieșit din cameră ca să meargă la baie – știam că asta îmi lăsa câteva minute să mă uit prin jur – în ultima vreme îi ia secole să se miște dintr-o parte în alta. Am așteptat în alcov – simțeam că așteptasem ore întregi până când a ieșit într-un sfârșit. Imediat ce s-a îndepărtat, m-am strecurat în camera lui.

– Ce căutai? întrebă Tanya.

– Orice, spuse Fabian. Orice... ce ar fi putut să-i indice nevinovăția... sau vina.

– Dacă poliția l-a achitat, chiar credeai că ai fi putut să găsești ceva după atâta vreme?

– Nu știu, spuse Fabian, închizând ochii. A fost oribil. Erau lucruri adunate peste tot... maldăre de ziare vechi... haine pe care nu le-a mai purtat de ani întregi și probabil nu o va mai face niciodată. Cadouri niciodată deschise... încă împachetate. L-am auzit pe tatăl meu spunându-i lui Florence cum nu le dă voie să arunce nimic, dar nu știam până unde merge chestia asta. Am găsit câteva lucruri înfiorătoare...

Se opri și se cutremură.

– Cum ar fi?

– O șuviță de păr. Văzând privirea alarmată de pe fața Tanyei, adăugă repede: Nu-ți face griji, nu e al tău. E prea închis la culoare. Era într-o cutie împreună cu verigheta lui, câteva fotografii ale bunicii și alte lucruri care i-au aparținut ei. Probabil că fusese a ei – era brunetă.

– Era așa un talmeș-balmeș acolo, încât era greu să gândești limpede. Eram pe punctul de a renunța și a pleca când am găsit ceva. Un album cu tăieturi din ziare, toate despre Morwenna – cu zecile. Era unul cu ea datat de dinaintea dispariției.

– De ce ar fi fost în ziar înainte de a dispărea?

– Câștigase un concurs local de talente – se pare că avea o înclinație pentru poezie.

– Probabil, ea a scris poezia pe care am găsit-o, spuse Tanya încetișor. Dar asta nu explică cum a ajuns în camera mea. Se încruntă. Și apoi ce s-a întâmplat?

– Am început să citesc tăieturile, spuse Fabian. Dar trebuie să fi stat acolo mai mult decât mi-am dat seama, pentru că Amos s-a întors... și m-a găsit.

– Te-a lovit?

– A început să țipe la mine să ies, spuse Fabian. Am înghețat la început. Și apoi, când am încercat să trec pe lângă el, ca să pot ieși din cameră, ei bine... cred că l-am speriat. Mi-a dat una. Și... partea cea mai proastă e că... nici nu cred că mă mai recunoștea.

Nici unul din ei nu mai spuse nimic pentru o vreme. Nu existau cuvinte care să-i aline supărarea lui Fabian și amândoi știau asta.

De pe hol, pendula bătu ora exactă, rupând tăcerea.

– Warwick va pleca în curând, reluă Fabian pe un ton scăzut.

– Ești pregătit? întrebă Tanya.

– Am harta, lanterna și tot felul de lucruri.

– Eu am busola și un cui de fier pe care îl port în buzunar. Am cusut și niște săculeți cu sare ca să-i cărăm în buzunare pentru mai multă protecție. Dacă te atacă vreo zână, rupe săculeții și aruncă-i spre ea. Voi avea nevoie și de o șuviță din părul tău, în caz că... știi tu.

– În caz că rămânem prinși pe tărâmul zânelor, termină Fabian fraza pe un ton sumbru.

Tanya încuviință din cap și continuă în grabă:

– Încearcă să porți ceva roșu dacă poți.

– Nu am nimic roșu.

– Atunci întoarce-ți hainele pe dos. Și orice ai face, nu uita tinctura de la Morag. Continuă repede în timp ce Fabian se uita la ea urât: Trebuie să plecăm mai devreme decât am făcut-o ultima oară, dacă e să profităm de între-timp. Trebuie să o găsim pe Morwenna înainte de asta ca să o putem scoate de pe tărâmul zânelor exact la miezul nopții – atunci e cel mai ușor de intrat și ieșit.

Fabian încuviință adânc din cap.

– O să am grijă să-mi fixez ceasul cât mai precis înainte de a pleca. Am să pun alarma să sune exact la miezul nopții.

Tanya simți un fior de frică în legătură cu ceea ce avea să se întâmple. Părea că se gândiseră la toate. Cu toate acestea, nu credea că era destul.

Dimineața trecea cu greu. Warwick plecă când încă era devreme. După ce își încărcă în Land Rover o grămadă de provizii pentru vânătoare, conduse zgomotos până la poartă și părăsi conacul Elvesden pe drumul neasfaltat.

La amiază, Tanya se uită la ceasul de pe palier.

Au mai rămas douăsprezece ore.

Pe toată durata zilei, Oberon fu neastâmpărat, simțind că e agitată. Părea incapabil să stea locului pentru mai mult de câteva

minute și cutreiera cameră după cameră, alimentându-i neliniștea Tanyei. Într-un final, soarele începu să coboare pe cer, până în punctul în care dispăru pur și simplu, permițând întunericului să învelească conacul ca o pătură grea. Pendula bătu.

Casa era încă liniștită și învăluită în tăcere. Tanya coborî scările. Pe palier, Scuipă-Foc dormea dus la baza ceasului, întins ca un covor roșcat și încâlcit. Îl ocoli și continuă să se îndrepte spre bucătăria întunecată, unde un huruit slab o făcu să se oprească, înainte de a-și da seama că era sforăitul lui Oberon. Era pe punctul de a intra în bucătărie când un zgomot de sticlă spartă se auzi dintr-o cameră din apropiere.

Aruncă o privire pe hol. Se putea vedea o lumină argintie de sub ușa camerei de zi. O auzi pe Florence exprimându-și indignarea. Tanya se strecură în bucătărie și se ascunse în primul loc la care se putu gândi: sub masa mare de stejar. Oberon o privi leneș din coșul său și pentru un nefericit moment păru că avea să vină să o dea de gol.

– Stai! sâsâi Tanya.

Oberon rămase pe loc.

Ușa se deschise și Florence ieși pe hol, bodogănind încet. Orbecăi, trântind și zăngănind într-unul dintre dulapuri, apoi se îndreptă greoi spre camera de zi. Tanya ascultă cum mătură cioburile de sticlă și apoi Florence reveni în bucătărie, papucii ei de casă demodați abia întrezărindu-se de sub fața de masă, unde se ghemuise Tanya. Bunica ei aruncă sticla spartă la coș, stingând lumina de pe hol la plecare. Lipăitul papucilor pe covor putu fi auzit în timp ce urca scările.

Tanya închise ochii ușurată. Ieși de sub masă, fiind nesigură pe propriile picioare și se duse la Oberon, care părea foarte nedumerit de comportamentul ei ciudat. Scoase din buzunar eșarfa roșie cu mărgele și i-o legă în jurul gâtului, vârându-i capetele în zgardă. Amândoi ieșiră afară în răcoarea nopții, traversând grădina și îndreptându-se spre poartă.

Fabian aştepta din partea cealaltă, tăcut şi mai palid la faţă ca de obicei. Tresări când Oberon îşi vârî nasul în palma lui în semn de salut, apoi se uita la câine într-un mod ciudat.

– Nu cumva poartă eşarfa ta?

– Şi el are nevoie de protecţie, spuse Tanya pe un ton rigid.

– Ei bine, nu cred că roşul îi şade prea bine, glumi Fabian.

Tanya era prea încordată ca să forţeze un zâmbet.

– Nu vorbi, spuse ea. Nu vrem să atragem atenţia asupra noastră.

Fabian tăcu imediat, atingându-şi instinctiv creştetul ca şi cum şi-ar fi reamintit atacul corbului din acea ultimă încercare a lor de a intra în pădure.

Porniră spre pădure cu Oberon alergând în faţă. Deja se obişnuise cu aceste plimbări nocturne.

Era o noapte limpede. O semilună atârna pe cerul întunecat de deasupra lor şi stelele străluceau ca un voal argintiu. Tanya îşi ţinea mâinile strânse în jurul corpului, bucuroasă că se îmbrăcase călduros. Peste blugi şi singurul ei tricou roşu, alesese să poarte vechiul impermeabil, acelaşi pe care îl purtase în noaptea cu furtuna. În buzunarul drept al hainei avea busola şi cuiul de fier, iar în cel stâng, foarfeca pe care i-o dăduse Morag şi o punguţă cu sare.

Când se apropiaseră de pârâu, Fabian se opri pentru a privi chiorâş în întunecimea din jur.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tanya.

– Nimic, murmură Fabian.

– *Spune-mi.*

– Doar că... doar că am senzaţia că suntem urmăriţi. Nu te uita. Hai măcar să intrăm în pădure.

– Ai văzut pe cineva?

– Nu, nu am văzut nimic, spuse Fabian. E doar o senzaţie. Mergi în continuare.

Merseră cu vioiciune, fără ca vreunul din ei să încerce să facă conversaţie. Ajunseră imediat la pârâu, pădurea întinzându-se în faţa lor.

– Unde e lanterna? întrebă Tanya.

– În rucsac, spuse Fabian. Am să o scot când ajungem în pădure – lumina ar putea fi zărită de aici. Traversă pârâul şi Tanya îl

urmă, apa trecându-i pe sub picioare în timp ce se chinuia să vadă alunecoasele pietre de trecere. În câteva minute, se aflau la marginea pădurii.

Fabian lepădă rucsacul și îngenunche pe pământ. Își scoase lanterna, harta și apoi tinctura lui Morag. Desfăcu dopul cu repeziciune și își udă ambii ochi.

– Cât e ceasul? întrebă Tanya.

Fabian luă rucsacul înapoi în spate.

– Treizeci și unu de minute până la miezul nopții. Trebuie să ne grăbim.

Fără să scoată vreun cuvânt, pătrunseră printre copaci. În pădure, se auzea doar foșnetul frunzelor moarte sub picioare, pe măsură ce înaintau. Tanya îl urmă pe Fabian câțiva pași și aproape că se prăbuși la pământ după ce se împiedică de o ramură căzută. Într-un final, Fabian aprinse lanterna.

– Încă mai crezi că suntem urmăriți? întrebă Tanya, cu o voce joasă. Dacă suntem, lanterna ne va da de gol.

Ochii lui Fabian se rotiră dintr-o parte în alta.

– Nu știu. Dar acum trebuie să folosim lanterna. Nu vom ajunge departe fără ea.

Desfăcu harta și se uită chiorâș la ea.

– Ar trebui să ne îndreptăm spre a doua catacombă – acolo am văzut-o înainte și logic ar fi să o vedem acolo din nou. Lovi ușor harta. Nu e departe, prima catacombă ar trebui să apară destul de repede.

Porniră mai departe, pădurea fiind ciudat de tăcută. Ocazional, ochi galbeni de creaturi nocturne îi priveau atent din întuneric. După o distanță scurtă, Tanya scoase un strigăt când ceva greu o lovi în picior.

– Ce e? întrebă Fabian.

– Busola, spuse Tanya. A căzut printr-o gaură din buzunar în căptușeala hainei. Cuiul probabil a găurit căptușeala și a căzut primul.

– Dă-mi-o mie, spuse Fabian. Am să o pun în rucsac – va fi în siguranță acolo.

Cu ceva dificultate, Tanya își strecură mâna prin gaura din căptușeala hainei și recuperă busola, dar nu putea găsi cuiul de fier. Trebuia să îl lase acolo.

– Ai grijă să o pui într-un loc sigur, îl avertiză ea, înmânându-i busola lui Fabian. Dacă o pierdem, va trebui să ne bazăm doar pe hartă.

Continuară să meargă printre copaci până când ajunseră atât de departe, încât Tanya începuse să aibă oribila senzație că mergeau în direcția greșită. Prima catacombă le răsări în fața ochilor, aparent de nicăieri.

Fabian începu să fugă ușor, trecând pe lângă grilaj.

– Pe aici! strigă el peste umăr. Acum nu poate fi departe!

Tanya alergă după el, chinuindu-se să nu piardă din ochi lumina oscilantă a lanternei pe măsură ce el fugea.

– Mai încet! Nu văd!

În curând ajunseră într-o mică poiană.

– Aici e locul unde am văzut-o, spuse Fabian. Își îndreptă lanterna spre șirul dens de copaci care-i înconjurau, mâna tremurându-i cuprinsă de adrenalină.

– Ești sigur? spuse Tanya. Nu văd grilajul – poate asta e altă poiană.

Fabian verifică harta.

– Dar eu sunt sigur că asta e – trebuie să fie asta.

– Uite, spuse brusc Tanya, arătând spre un copac gros. Luminează acolo cu lanterna.

Fabian ridică lanterna și o sclipire argintie se întrezări printre copaci.

– Acolo e.

Pe măsură ce se apropiară de grilaj, un sunet înfricoșător străpunse aerul.

– Ce e zgomotul ăla? întrebă Fabian, cu privirea agitată și temătoare.

– Sună ca și cum cineva ar... *plânge,* murmură Tanya.

Fabian se furișă înainte și Tanya îl urmă, inima bătându-i tare în piept. După grilaj, lângă un copac, o siluetă întunecată stătea

cocoșată, cu genunchii la piept. Părul ei lung și negru i se revărsa pe pământ, acolo unde crescuseră degetărițe legănându-se încet în aerul nopții.

– Ea e, spuse Fabian. E Morwenna Bloom.

Tanya înaintă și o ramură îi trosni sub picior, dar fata nu își ridică privirea. În schimb, continuă să plângă încet în palme.

– Morwenna, strigă Fabian, regăsindu-și vocea într-un final. Morwenna Bloom!

Auzindu-și numele, fata își ridică privirea și Tanya constată cu suprindere că de fapt nu plângea – râdea.

– M-ați găsit, spuse ea, ridicându-se și scuturându-și rochia de frunze.

Arăta exact la fel, cel mult cu o zi mai bătrână decât în fotografie.

– Știm ce ți s-a întâmplat acum mulți ani în urmă, spuse Tanya. Și... am venit să te ajutăm. Nu-i venea să creadă cât de ușor fusese să o găsească... aproape *prea* ușor.

– Ați venit să mă ajutați? Cum?

– Vrem să te ajutăm să găsești o cale să ieși de aici, spuse Tanya. Brusc, din motive pe care nu le putea explica, se sperie. În lumina sinistră a lunii, Morwenna arăta aproape ca un spectru. Tanya scoase foarfeca din impermeabil și o vârî în buzunarul de la spate al blugilor, apoi îi oferi haina fetei. Ia asta. Te va proteja.

Morwenna făcu un pas spre ei, schițând un zâmbet mic și ciudat pe buze când luă haina.

– Și mă întreb oare ce mijloc de protecție ai tu?

Din gâtul lui Oberon începuse să iasă un mârâit înfundat și grav. Tanya își coborî privirea și văzu părul de pe gâtul câinelui răsculat și corpul său complet rigid. Se așezase tocmai între Tanya și Morwenna.

În acel moment își dădu seama că ceva nu era câtuși de puțin în regulă.

– Să mă protejeze de ce anume?

Morwenna se uita la ea cu ochii ei sticloși și negri ca de tăciune.

– Să te protejeze de mine, bineînțeles.

Pentru o clipă, Tanya crezu că auzise greșit.

– Știi de ce sunt aici? Vocea Morwennei era înaltă și tărăgănată. Tanyei îi îngheță sângele în vine. Sunt aici pentru ceva care mi s-a întâmplat cu cincizeci de ani în urmă. Și acum, singurul lucru care mă poate elibera este achitarea datoriei.

– Ce datorie? spuse Fabian. Despre ce vorbești?

Morwenna zâmbi atunci. Un zâmbet rece și crud.

– Datoria unei prietene de demult. O privi pe Tanya direct în ochi. Bunica ta.

– Ce? spuse Tanya, îndepărtându-se. Nu înțeleg!

– Bineînțeles că nu. Cum ai putea? Vezi tu, Florence și cu mine am avut.... o înțelegere acum mulți ani în urmă – un *pact,* dacă preferi. Eu mi-am respectat partea mea de făgăduială, dar nu și Florence. Acum trebuie să plătească prețul.

– Și care e prețul? spuse Tanya, temându-se de ceea ce avea să audă în continuare.

Morwenna mai făcu un pas către ea.

– Tu ești.

23

Tanya voia să fugă, dar o combinație de frică chinuitoare și dorință morbidă de a auzi și mai mult o oprea. Cu coada ochiului îl observă pe Fabian, încremenit.

– Eu... eu tot nu înțeleg.

– Atunci lasă-mă să-ți explic, șuieră Morwenna. Cu mult timp în urmă, eu și bunica ta nu eram prea diferite. Singure... neînțelese... după cum știi, prieteniile nu apar ușor pentru cele ca noi.

– Cele cu darul clarviziunii, spuse Tanya.

Morwenna zâmbi.

– Da. Cele cu darul clarviziunii. Dar apoi *chiar* am găsit o prietenă: cineva care mă înțelegea și pe care o înțelegeam la rândul meu, pentru că eram la fel. Acea persoană era bunica ta.

– Bunica mea nu e clarvăzătoare. Minți.

– Oare? spuse Morwenna. Privirea de pe fața ta îmi spune că s-ar putea să nu fii chiar atât de sigură pe tine. O *cunosc* pe Florence. Ar fi ascuns totul bine. Ar fi vrut să te apere de adevăr, de asta. Te-a ținut departe pentru a reuși. Bănuiesc că nu sunteți chiar *apropiate.*

Tanya se uită atent, cu o privire consternată, apoi își coborî ochii.

Morwenna râse.

– Exact cum credeam. Te-ai întrebat vreodată de ce nu ești bine-venită? De ce nu te voia prin preajmă? Ei bine, ești pe cale să afli.

– De ce spui toate astea? șopti Tanya. Ce legătură au toate acestea cu mine?

– Au o mare legătură cu tine. Mulțumește-i bunicii tale pentru asta. Morwenna își răsuci pe deget o șuviță din părul ei negru. Eu și Florence eram cele mai bune prietene. Inseparabile. Făceam totul împreună. Totuși, părinții ei îi ofereau mai multă libertate decât îmi ofereau ai mei mie. Fața ei se întunecă. Tatăl meu putea fi foarte... *dificil.* Onorabilul preot Bloom... sau, cel puțin, așa părea din afară. Realitatea era oarecum diferită. Era un om dominator, căruia-i plăcea să aibă totul sub control. Îl imploram să mă lase să ies din casă în anumite momente. Într-o zi, mergeam cu Florence prin pădure. Morwenna se încruntă. Eram supărată. Tatăl meu îmi dezvăluise planurile sale de a mă trimite la un internat în Londra, la sfârșitul verii. Florence m-a implorat să nu mă duc – ar fi însemnat să-și piardă singura prietenă pe care o avea. Nici eu nu voiam să mă duc, așa că am început să vorbim despre a fugi de acasă.

Vorbiserăm ceva vreme, când ne-am dat seama că nu eram singure. Eram privite... și ascultate.

– Zânele, spuse Tanya încet.

– Ne-au făcut o ofertă amândurora, o cale de a ne rezolva problemele. Un loc unde nimeni nu ne-ar găsi, nimic nu ne-ar face rău și nu am îmbătrâni. Tărâmul zânelor.

– Dar te-au răpit... spuse Tanya. Te-au indus în eroare... te-au prins în *capcană...*

Morwenna continuă să vorbească de parcă nu ar fi auzit:

– Era șansa mea de a scăpa. Dar Florence nu era la fel de convinsă. Era indecisă între a veni cu mine și a rămâne cu familia ei, dar nu aveam prea mult timp. Zânele ne lăsaseră până în ajunul solstițiului de vară să ne hotărâm. Am insistat zile întregi pe lângă Florence, dar ea tot nu se putea decide. Apoi, în ziua de dinaintea ajunului solstițiului de vară, s-a certat cu părinții, le-a aruncat vorbe grele. După asta s-a hotărât – am jurat să plecăm și să nu ne mai întoarcem vreodată.

Dar Florence fusese întotdeauna cea mai slabă dintre noi două. Știam că îndoiala va începe să i se strecoare în minte. Cuvântul ei nu era îndeajuns pentru mine, așa că am făcut-o să jure că-și va

păstra promisiunea. Ne-am înțepat degetele, pecetluind pactul cu sânge.

A venit ajunul solstițiului de vară și eu am așteptat în pădure. Florence nu a mai venit. Am fost la conac, unde îngrijitorul mi-a spus că se simte rău. Cu alte cuvinte, îi fusese frică. Dar era prea târziu pentru mine. A trebuit să continui.

– Îngrijitorul era Amos, nu-i așa? spuse Fabian. Era bunicul meu.

– Îndrăgostit naiv, spuse Morwenna. M-a implorat să nu mă duc când i-am spus că fug. I-am dat o șuviță din părul meu că să-și amintească de mine și i-am spus să o țină ascunsă și la loc sigur. Habar n-avea că micul său „simbol de iubire“ era parte a unui plan mai mare. În ea mai împletisem câteva fire din părul lui Florence, furate din pieptenele ei, pentru a întări promisiunea pe care o făcuse.

– O șuviță din păr? spuse Fabian cu o voce stinsă.

– Cheia nemuririi, spuse Morwenna cu viclenie. Ceva din mine așa cum eram. Păstrarea ei în lumea umană mi-ar fi permis să fiu văzută de ochi de muritor atunci când doream și să am paisprezece ani pentru totdeauna. Și tot atât voi avea când mă voi întoarce.

La miezul nopții, am pășit pe tărâmul zânelor. Am fost fericită la început, deși știam că nu îi voi ierta niciodată lașitatea lui Florence. Dar anii au trecut, iar eu mi-am dat seama că a fi nemuritoare înseamnă a fi singură. Am ajuns să regret decizia. Cu toate acestea, când te oferi de bunăvoie să intri pe tărâmul zânelor, nu există decât o singură cale de ieșire.

– Și care e aceea? întrebă Tanya cu vocea răgușită.

– Ca un alt muritor cu darul clarviziunii și legat prin sânge de mine să facă schimb de locuri, spuse Morwenna. Nu știam să am o rudă de sânge clarvăzătoare. Dar pecetluind promisiunea cu sânge, Florence s-a legat de mine. Astfel, era singura care ar fi putut să-mi ia locul, dar era mult prea înțeleaptă să se aventureze în pădure. Așa că am așteptat.

Anii au trecut. Florence s-a căsătorit și aștepta un copil. În sfârșit, mi-am dat seama că apăruse șansa pe care o așteptasem. Să nu subestimezi vreodată puterea dragostei materne.

– Ai furat copilul ca să îți ia locul.

Vocea lui Fabian era plină de dezgust.

– Nu, spuse Morwenna cu un râs crud. Copilul avea sângele lui Florence, bineînțeles, dar nu avea darul clarviziunii – de aceea nu ar fi putut să-mi ia locul pe tărâmul zânelor. Copilul era doar o monedă de schimb... am furat copilul doar pentru a o atrage pe Florence în pădure. Am adus cu mine copilul. Știam că Florence va ghici cine e în spatele răpirii și își va înfrunta trecutul. Când ne-a găsit, m-a implorat să-i dau drumul copilului așa cum știam că o va face. I-am spus că voi returna copilul dacă Florence va face schimbul cu mine chiar atunci, pe loc. Dacă refuza, aș fi luat copilul pe tărâmul zânelor și nu l-ar mai fi văzut vreodată.

Florence știa că nu există nici o cale de scăpare. A acceptat să schimbăm locurile, dar m-a implorat să-mi fie milă de ea și să o las câțiva ani să-și crească copilul. A promis că, dacă îi voi da șapte ani, îmi va lua locul de bunăvoie. A jurat că atunci când copilul își va sărbători cea de-a șaptea aniversare, se va întoarce și își va plăti datoria. Din naivitate, am fost de acord. Căci după atâția ani, ce mai contau încă alți câțiva în plus? Nu pierdusem nimic din viața mea. Îmi permiteam să fiu miloasă. Nici nu știam că mă păcălise. Se uită cu ură la Tanya. Copilul despre care vorbesc era mama ta.

Tanya își aminti camera descoperită pe scara de serviciu.

– Dar mama mea s-a născut pe douăzeci și nouă februarie – ziua în plus a unui an bisect.

Fabian își pierdu răsuflarea.

– Deci cea de-a șaptea aniversare adevărată nu ar fi fost decât după douăzeci și opt de ani!

– Într-adevăr, spuse Morwenna. Natura îi oferise lui Florence o altă cale de scăpare. După aceea, am știut că nu mai aveam nici o șansă să mă apropii din nou de copil – Florence ar fi luat măsuri pentru a se asigura că era bine protejat. Tot ce puteam face era să aștept ca anii să treacă până când va fi nevoită să-și îndeplinească făgăduiala. Dar pe măsură ce se apropia clipa, s-a întâmplat ceva neașteptat. Un alt copil legat prin sânge de Florence s-a născut cu darul clarviziunii. Și odată cu el, șansa perfectă de răzbunare. Zâmbi spre Tanya, părând complet dementă. *Tu.*

– Nu... protestă Tanya.

– Trebuie să recunosc că au durat ceva căutările – ai fost protejată bine, spuse Morwenna. Dar nu destul de bine.

– Cine mă proteja?

Morwenna nu răspunse.

– La miezul nopții, locurile noastre se vor schimba.

– *Nu!* strigă Tanya.

Se întoarse spre Fabian, care stătea încremenit, cu o privire complet împietrită.

– Copacii... uită-te la copaci!

Zânele ieșeau din ascunzătorile lor și unele dintre ele erau cum nu văzuse niciodată: ființe distruse și diforme, care arătau ca și cum nu aveau nimic bun în ele. Pielea lor era ca o scoarță, iar membrele formate din ramuri și crengi. Ele *erau* pădurea. Și apoi, adânc printre copaci, surprinse o mișcare abia observabilă în poiana luminată de lună. Chiar *fuseseră* urmăriți.

Pentru o fracțiune de secundă, printre copaci, putu vedea o fată înainte de a dispărea; o fată bine cunoscută. Una pe care Tanya crezuse că nu o va mai vedea niciodată. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva imaginația îi juca feste, dar apoi fața reapăru, cu un deget lipit de buze, făcându-i semn să nu vorbească.

Fața îi aparținea lui Red.

Tanya își feri ochii cu repeziciune, gândurile vuindu-i în minte. Ce se întâmpla?

– Legați-o! spuse Morwenna.

Oberon își arătă colții și se năpusti la zânele care se apropiau de ei.

– Ești depășită numeric, spuse Morwenna. Și dacă nu-ți potolești câinele, îți garantez că-l vor omorî.

Tanya îi aruncă o privire lui Oberon. Era un risc pe care nu și-l putea permitea. Îl chemă la ea, în ciuda scâncetelor lui de protest. Confuz, o împunse cu botul, dar ea îl îndepărtă.

– *Fugi!* îi strigă lui Fabian, însă zânele deja tăbărau asupra ei, forțând-o să se dea înapoi până când se lovi de un copac. Se simți legată strâns de trunchi cu ceva ce nu putea vedea și de care nici nu

se putea apăra; ceva rece, subțire și lipicios. Zânele o legară fedeleș, apoi se furișară înapoi în întuneric, toate în afară de o zână bătrână și urâtă care o ținea de braț, strângând-o surprinzător de puternic.

– Stai cu noi, frumoasa mea? Vei deveni o bună prietenă de joacă pentru copiii mei. Să sperăm că vei rezista mai mult decât ceilalți...

Fabian privea cu ochii bulbucați de spaimă.

– E sub protecție! Las-o în pace! *Nu te poți atinge de ea!*

Morwenna strâmbă din buze disprețuitor pe măsură ce se uita la tricoul Tanyei.

– Culoarea roșie funcționează doar pentru a te ascunde de zâne... și ai renunțat la asta când mi-ai rostit numele.

– Dar ce zici de asta? strigă Fabian.

Își băgă mâna în buzunar și scoase unul dintre săculeții cu sare care fuseseră cusuți de Tanya. Tăie cu stângăcie pânza și își vărsă puțină sare în palme. O aruncă în fața zânei bătrânei și se repezi lângă Tanya. Cotoroanța se dădu înapoi, țipând oribil și acoperindu-și ochii cu mâinile. Tanya privi îngrozită cum pielea i se umplea de bășici, pe măsură ce se târa, făcându-se nevăzută. Mai multe zâne se apropiară.

– Ai grijă! țipă Tanya strident.

Fabian se întoarse, aruncând sare în toate direcțiile. Urlete de durere și furie răsunară în noapte când sarea își atingea ținta – dar curând rămaseră fără, iar zânele rănite erau deja înlocuite de altele.

– Sunt prea multe! șopti Fabian. Și nu mai am sare!

– Ele nu știu asta, bolborosi repede Tanya.

– Nu încă, spuse el. Dar nu va dura mult până când își vor da seama.

Începu să tragă de legăturile Tanyei, dar era inutil. Reuși doar să se taie la mâini.

– Împletitură de păianjen, rosti Morwenna, savurând cuvântul ca și cum ar fi fost delicios pentru ea. E vrăjită și, prin urmare, de nedesfăcut pentru mâinile de om. Se spune că scoate un preț bun la târgurile zânești. E folosită în general pentru a țese plase pentru cei care schimbă copii, plase magice care nu pot fi distruse ușor. A fost

folosită pentru a o captura pe mama ta cu atâția ani în urmă. Ironia face ca acum să joace un rol și în soarta ta.

Legăturile păreau să devină și mai strânse pe măsură ce Tanya se zbătea, tăind-o și făcând-o să sângereze. Apoi, deodată își aminti de foarfecă.

– Fabian! Foarfeca... e în buzunarul meu. Morag a spus că poate tăia aproape prin orice.

Fabian se luptă cu împletitura de păianjen în ciuda rănilor, dar fără folos. Morwenna privea vădit satisfăcută. Tanya știu atunci, categoric, că oricum ar fi fost fata odată, acum nu mai era capabilă de compasiune. O jumătate de secol petrecut pe tărâmul zânelor o schimbase. Din ea nu mai rămăsese decât o umbră a celei care fusese cândva o ființă umană, capabilă doar de răzbunare și ură, de nerecunoscut.

– Nu pot să ajung la ea, spuse Fabian. Nu pot să apuc foarfeca! Renunță într-un final să mai lupte cu legăturile și se îndepărtă încet. Resemnarea de pe fața lui era inconfundabilă. Îmi pare rău, șopti el, tot îndepărtându-se.

Ezită și apoi fugi fără a mai scoate un alt cuvânt.

– Ce faci? țipă Tanya. Nu poți să mă părăsești! Fabian, *lașule!*

Dar Fabian plecase deja.

24

Fabian alerga orbește, împiedicându-se prin întuneric. Știa din privirea Tanyei că ea credea că o abandonase – așa cum și intenționase. Era necesar ca ea să creadă asta ca planul lui să funcționeze, căci, dacă Morwenna ar fi ghicit ce avea el în minte, nu l-ar fi lăsat nicicând să iasă viu din pădure.

Ropotul slab din spate îi confirma că era urmărit și dintr-odată frica i se transformă în panică.

– *Lăsați-l!* șuieră Morwenna din adâncul pădurii. *Băiatul nu e important!*

Ropotul încetini și apoi se opri complet până când tot ce mai putea auzi Fabian era respirația lui neregulată. Fără vreun avertisment, pământul se înclină, iar el a căzut cu brațele desfăcute. Se auzi un sunet ca și cum ceva s-ar fi făcut țăndări și lanterna i se stinse brusc.

– Nu, spuse Fabian, orbecăind prin întuneric. *Te rog, nu...*

Știa deja că lanterna nu-i mai era de folos. Se ridică tremurând în picioare. În pădure era beznă.

„*Gândește!* își spuse. Calmează-te și gândește-te!“ Apăsă un buton de la ceasul său, iar micul ecran se lumină. Mai erau șaptesprezece minute până la miezul nopții.

Îngenunche și pipăi orbește pământul până când își găsi rucsacul. În cădere, îi sărise din spate. Preț de un moment, nu își aminti ce avea înăuntru:

– Busola!

Aproape plângând de bucurie, deschise rucsacul și scotoci în el până când atinse alama netedă și rece. O scoase și, folosindu-se de lumina ceasului, urmări acul. Indica direcția din față.

Fără a mai pierde timpul, Fabian își continuă drumul. Alergă pentru ceea ce lui i se păru o eternitate, până când picioarele îl dureau și plămânii îl usturau, dar nu se opri nici măcar o dată. Fiecare secundă era prețioasă.

Mai căzu de încă două ori, rupându-și hainele, rănindu-se, dar fără a scăpa busola din mână, ținând-o ca într-un cleşte și continuând să-și croiască drum înainte. Când marginea pădurii se ivi, fu cuprins de o bucurie cum nu mai cunoscuse vreodată și simți puterea renăscându-i.

Apoi ieși din pădure și se repezi spre conac.

Înapoi în codru, Tanya se rezemase de copac complet epuizată. În încercarea ei de a ajunge la foarfecă, se prinsese și mai mult în împletitura de păianjen și acum mâna ei dreaptă îi era imobilizată la spate într-un unghi dureros.

– De ce nu ai încercat să mă iei înainte? spuse ea, mânia reprimându-i frica. Ai avut ocazia cu săptămâni în urmă, în ziua în care Fabian și cu mine ne-am rătăcit în pădure.

Morwenna își dădu la o parte o șuviță neagră de pe față.

– Vă îndepărtam în acea zi, spuse ea, având pe față un rânjet nebunesc. Planul meu era să vă duc atât de adânc în pădure, încât să nu mai găsiți vreodată ieșirea – sau cel puțin nu înainte de miezul nopții. Dar apoi v-a venit cineva în ajutor.

Tanya își aminti cum își arătase nemulțumirea față de Warwick în acea zi și își dori din toată inima ca el să poată apărea acum, ca prin farmec.

Morwenna râse citindu-i gândurile.

– Nu mai e nimeni care să te salveze data asta. Chiar și micul tău prieten te-a părăsit. N-a mai pierdut vremea așteptând odată ce a aflat că dragul lui bunic este nevinovat, nu-i așa?

– Taci!

– Dacă te încălzește cu ceva, nu va reuși să iasă din pădure. Pădurea Spânzuratului are un fel ciudat de a le juca feste muritorilor. Va umbla de colo-colo, rătăcind zile întregi – pe jumătate mort până va fi găsit... dacă va fi găsit vreodată.

– Cum ți-ai dat seama că eram eu în acea zi? spuse Tanya. Nu mă mai văzuseși vreodată până atunci!

Urmă o tăcere scurtă înainte ca Morwenna să răspundă:

– Am un informator.

Tanya începu să se zbată din nou, ochii ei cercetând cu disperare pădurea după orice semn de salvare. Dacă Red încă se afla acolo, atunci era bine ascunsă.

Fabian intră în casă cu plămânii gata să explodeze, apoi trecu valvârtej prin bucătărie, fără a se opri ca măcar să închidă ușa din spate în urma lui. Urcă scările în fugă, ajungând la primul etaj și apoi la al doilea. Se opri în fața ușii bunicului său.

Bătrânul mormăia ceva de unul singur, acoperind murmurul televizorului. Gândind rapid, Fabian bătu în ușă, apoi se repezi pe coridor, adăpostindu-se în alcov.

Amos păși pe hol tremurător.

– Warwick? Tu ești?

Sprinten ca o scânteie, Fabian trase tapiseria la o parte și se strecură în pasajul de serviciu. Acolo, în întuneric, înaintă pipăind de-a lungul zidului, numărând ușile până când ajunse în dreptul camerei bunicului său.

Roti mânerul ținându-și răsuflarea. Norocul era de partea lui.

Ușa se deschise și Fabian privi atent în camera dezordonată. Ușa principală era întredeschisă și nu se vedea nici urmă de Amos. Păși înăuntru și se simți cuprins de disperare. Cercetă camera cu privirea, poposind asupra fiecărei grămezi de obiecte. Se târî pe podea pentru a se uita sub pat. Scoase diferite cutii de carton, pline cu haine și cu alte ziare și le răsturnă. Lucrurile bunicii lui erau încă acolo, inelul de nuntă abandonat rostogolindu-se liber. Șuvița de păr era de negăsit.

Văzu albumul cu tăieturi din ziar pe masa de lângă pat. Îl luă și răsfoi printre pagini. Numeroase tăieturi căzură pe podea. Îl închise brusc și îl aruncă pe pat. Se îndreptă cu repeziciune spre comoda cu sertare și începu să scotocească printre hainele bunicului său.

– Unde putea s-o țină, *unde?*

Nu-i venea să creadă că o văzuse și nu făcuse legătura – cea mai evidentă legătură dintre toate. Distrugerea părului ar fi destrămat vraja tinereții Morwennei. Asta era – știa Fabian – ceea ce ea prețuia mai presus de toate. Și nu avea cu ce altceva să negocieze.

Nu găsi nimic în comoda cu sertare. Fabian închise cu stângăcie ultimul sertar, hainele ieșind în afară. Frustrat, lovi una dintre cutiile pe care nu se obosise să o împingă din nou sub pat. Căzu cu o bufnitură, iar el tresări când un ropot de pași se auziră apropiindu-se pe hol.

– *Warwick!*

Amos apăru în ușă. Ochii lui adânciți în orbite erau cuprinși de nebunie.

– Nu am făcut-o! scuipă el. Le tot spun că nu am fost eu. Ea a fugit!

– Șș... știu, șopti Fabian.

Începu să se tragă înapoi spre ușa de serviciu.

Amos se urni până la patul nefăcut și se așeză.

– Am iubit-o, am iubit-o, repetă el, legănându-se încet. Își întinse mâna uscățivă peste așternuturi și o strecură sub pernă. Fabian nu avu nevoie de mai mult.

Cu o viteză care îl surprinse până și pe el, se repezi în față și dădu perna la o parte. Acolo, sub locul unde bunicul lui își odihnea capul în fiecare noapte, se afla o șuviță de păr încolăcită ca un ștreang subțire și negru. Se simți măcinat de vină ca de o ploaie acidă când smulse șuvița de păr din mâinile fragile ale bătrânului.

Amos țipă ca un animal rănit.

Fabian scăpă pe ușa de serviciu, cu strigătele bunicului răsunându-i în urechi. Ieși din spatele tapiseriei, așteptând un moment pentru a se asigura că avea cale liberă. Nemaiauzind altceva în afară de

vaietele chinuitoare ale lui Amos, ieşi din alcov – şi se ciocni de un trup dur chiar după colţ.

Fabian trase aer în piept şi îşi ridică privirea.

– Ce-ce faci aici? Am crezut că p-plecaseşi la vânătoare!

– Mi-am schimbat planurile, sâsâi Warwick, măsurând din ochi hainele rupte şi însângerate ale fiului său. M-am decis să mă întorc devreme – şi a fost un lucru înţelept după cum se pare! Îl apucă de umăr pe Fabian cu asprime. Acum ai să-mi spui cu ce naiba te ocupi *tu* la ora asta din noapte!

Fabian deschise gura pentru a vorbi, dar nu scoase nici un cuvânt.

– *Explică-te!*

– Warwick! strigă Amos.

Warwick se uită urât la fiul său. Apoi, încă ţinându-l de umăr, îl împinse de-a lungul holului până în camera lui Amos.

– Ce e, tată?

Vocea lui, de obicei aspră, era acum surprinzător de blândă.

Amos îşi târşâi picioarele până la uşă, umerii săi tremurându-i teribil când începu să plângă.

– A luat-o... a *luat-o.*

Warwick observă şuviţa din mâna lui Fabian şi, recunoscând-o, faţa i se lumină pentru o clipă.

– Ce faci cu aia? Ce faci cu şuviţa bunicii tale?

Fabian ascunse şuviţa la spate din instinct.

– Nu e... nu e şuviţa bunicii.

– Dă-mi-o! se plânse Amos. I-am promis că o voi păstra pentru totdeauna.

Ochii lui Warwick se bulbucară.

– Unde e fata?

Fabian îngheţă.

– *Unde e Tanya?*

– E... e în pădure! răspunse gutural Fabian, incapabil să mai ţină secretul.

Faţa lui Warwick se albi complet. Fără să mai spună vreun cuvânt, îl luă pe Fabian de braţ şi îi smulse şuviţa de păr din strânsoare.

– Ce faci? strigă Fabian. Dă-mi-o înapoi!

Alergă după tatăl său, care deja era la jumătatea scărilor, lăsându-l pe Amos în urmă plângând. Îl prinse pe palierul primului etaj și încercă să-i desprindă părul Morwennei din mână.

Warwick înjură mânios.

– Dă-mi-o înapoi! spuse Fabian. Nu înțelegi!

Tatăl lui se întoarse și se scutură de el ca un câine care se scutură de un șoarece.

– Măscărici mic ce ești! *Tu* ești cel care nu înțelege! Îți dai seama ce ai făcut? Toți anii ăștia în care am protejat-o – și acum ai condus-o drept în calea primejdiei!

Warwick se întoarse și continuă să coboare scările, încetinindu-și pasul doar pentru a-l ocoli pe Scuipă-Foc, care stătea la baza pendulei.

Fabian simți că i se taie genunchii pe măsură ce adevărul ieșea la iveală. Warwick știa totul.

– Nu ne-am dat seama, spuse el încet. Încercam doar să ajutăm!

– *Să ajutați?* Cine credeați că poate fi ajutat?

– Amândoi! Amos și Morwenna!

– Nu mai pot fi salvați! Viața lui Amos s-a sfârșit în ziua în care au apărut zvonurile! Cât despre Morwenna Bloom, v-ați gândit vreodată la ce ar urma dacă ar ieși tacticos din pădure, cu înfățișarea tânără și în vârstă de paisprezece ani, după *cincizeci de ani?* Nu poate fi salvat, nici unul din ei! *Nu au putut fi niciodată salvați!*

Fabian nu putea răspunde. Vorbele tatălui îi răsunau puternic în minte. O ușă scârțâi la primul etaj, apoi chipul lui Florence se ivi deasupra balustradei. Părea trasă la față și pe jumătate adormită, îmbrăcată în cămașă de noapte.

– Warwick? Ce se întâmplă? E totul în regulă?

– Totul e bine, spuse Warwick cu o voce monotonă, avertizându-l pe Fabian din priviri să nu spună nimic. Doar ăsta, face prostii ca de obicei.

– Ah, spuse Florence, aruncându-i lui Fabian o privire aspră. Atunci ne vedem dimineață.

Fabian se uită atent la tatăl lui pe măsură ce ușa dormitorului lui Florence se închidea.

– Nu ai de gând să-i spui?

Warwick își trase cizmele.

– Nu. Nu am de gând.

– Are dreptul să știe.

– Va afla cât de curând, spuse Warwick sumbru. Și când va ști – dacă Morwenna va reuși, o va distruge.

Fabian clipi cu lacrimi de rușine și se uită la ceas. Mai erau șapte minute până la ora douăsprezece.

– Mai avem puțin timp!

– Crezi că nu știu asta?

Warwick ieși din casă prin față. Fabian își urmă confuz tatăl, în timp ce acesta ocolea conacul, mergând cu pași apăsați spre baraca de serviciu.

– Ce faci? spuse Fabian. Trebuie să mergem în pădure chiar acum!

Warwick deschise ușa căsuței.

– Treci înăuntru!

Fabian înaintă ezitant. Era prima oară când tatăl lui îl lăsa să se apropie de camera lui de lucru, darămite înăuntru, însă pe măsură ce Warwick îl împingea de după omoplați, totul se limpezi.

Peretele îndepărtat era plin de cuști de sus până jos, una peste alta. În cuști se aflau zâne. În cea mai mare cușcă de la baza stivei, erau două dintre cele mai urâte creaturi pe care le văzuse vreodată. Cea mai înaltă dintre cele două, care avea ceva dintr-o broască, se ținea strâns de gratii și rânjea.

– Nu sta să te holbezi, spuse el. Cheia e acolo!

– Unde e celălalt goblin? întrebă Fabian, simțindu-se zăpăcit. Tanya spunea că erau trei.

– Brunswick nu e periculos. E pe jumătate uman. Un copil schimbat. Pur și simplu îi imită pe ăștia doi, pentru că e tot ce știe să facă.

Fabian inspectă și restul cuștilor. Erau pe puțin o duzină, fiecare conținând una sau mai multe zâne. Într-una dintre ele, o creatură mică, zbârcită și cu un baston într-o mână îmbrățișa un pliculeț de ceai ca și cum viața ei ar fi depins de acesta. Zâna vetrei era în alta –

o fetiță mică și urâtă, îmbrăcată într-o rochie din petice, privindu-l atent din spatele unei perdele de păr lung. Fața ei se lumină când el se uită la ea și îi aruncă o privire timidă și stăruitoare înainte de a se ascunde din nou.

Warwick puse mâna pe pușca sa cu aer comprimat, care se afla pe peretele opus, și începu să o încarce.

– De ce sunt în cuști? șopti Fabian.

– Pentru că pentru asta sunt plătit! spuse tatăl lui. Și una dintre ele ne-a trădat! Warwick apucă un mănunchi de chei de deasupra şemineului – alături de care era o cuvă cu un lichid gri-verzui care îi părea cunoscut lui Fabian.

– Dar cum...? întrebă Fabian, fiindu-i dintr-odată foarte rău. Cum de nu au scăpat?

– Cuștile sunt din fier. Nu pot scăpa până când nu le dau eu drumul.

– În tot acest timp, spuse Fabian, ai ştiut ce se întâmplase cu adevărat cu Morwenna Bloom.

Warwick își puse cuțitul de vânătoare la curea.

– Și în tot acest timp, părul a fost acolo, chiar sub nasul meu. Florence a bănuit întotdeauna că Morwenna fusese probabil îndeajuns de deșteaptă să lase ceva în urmă pentru a conserva pactul – și pe ea însăși. Examină șuvița de păr cu grijă, apoi o băgă în buzunar.

– Pactul a fost încheiat în pădure, acolo unde e magia cea mai puternică. Doar acolo poate fi distrus.

– Dar e aproape miezul nopții, strigă Fabian cuprins de panică.

– Încă mai e timp, spuse o voce pe care Fabian nu o recunoscu.

– Corb! exclamă Warwick.

Fabian se întoarse și văzu trei siluete mici așezate pe pervazul ferestrei deschise; una feminină, una masculină și cealaltă fiind o creatură zdrențăroasă cu aripi mâncate de molii. Femeia vorbise. Fabian îi măsură din priviri rochia împănată și trăsăturile cizelate. *Corb.*

– E în pădure, spuse Warwick. Trebuie să plecăm acum.

Corb încuviință din cap.

– Nu e timp de pierdut. Dar trebuie să știi ceva – Panaș a dispărut.

– De ieri nu mai știm nimic de el, adăugă Gredin.

Buzele lui Warwick erau strânse, formând o linie subțire.

– Cum de știi că poți avea încredere în ei? întrebă Fabian. *Ei* de ce nu sunt în cuști?

Warwick deja părăsise baraca.

– Sunt de partea noastră.

Fabian alergă afară. Începea să se simtă ciudat, cumva detașat de realitate, ca și cum ar fi ajuns într-un univers paralel, unde nimic nu era ceea ce părea. Tatăl lui nu era un simplu îngrijitor, se gândi el năuc. Tatăl lui nu mai era un administrator. Tatăl lui era un vânător de zâne.

Warwick alergă până la Land Roverul plin de noroi.

– Urcă.

Fabian se lăsă în scaunul din dreapta, având timp doar cât să închidă ușa înainte ca Warwick să deblocheze frâna de mână și să accelereze spre poarta deschisă a conacului, împroșcând pietriș în spatele lor.

– Sper doar să ajungem la timp.

În camera ei, aflată în partea din spate a casei, Florence deschise ochii pentru o clipă auzind scrâșnetul de roți al Land Roverului care gonea prin noapte. Pare să fie Warwick, gândi ea, adormită, dar ochii i se închiseră din nou pe măsură ce se lăsa cuprinsă de somn. Mormăind ușor, își schimbă poziția. Nu putea să fie, judecă ea. Warwick veghea asupra pădurii și păzea casa aproape în fiecare noapte, dar întotdeauna mergea pe jos. Întotdeauna.

Se lăsă purtată tot mai departe într-un loc fără gânduri și fără griji. Era obosită, frântă de oboseală. Somnul nu venea niciodată ușor când nepoata ei era în casă. În noaptea aceasta totuși, irascibilă și extenuată, rupsese sigiliul unei sticluțe cu somnifere

care-i fuseseră prescrise acum o lună, vărsase două pastile în palmă și le înghițise cu o cană fierbinte de lapte praf.

În mod ironic, somnul din această noapte avea să fie cel mai odihnitor din ultima vreme.

25

Mâinile și picioarele Tanyei o dureau îngrozitor. Fiecare părticică din ea era epuizată de atâta sforțare, dar legăturile ei încă nu cedaseră câtuși de puțin. Într-un final, corpul i se încovoie din disperare lângă copac. Red nu mai venea. Nimeni nu venea.

– Poezia a fost o manevră deșteaptă. Știai că vom încerca să rezolvăm misterul, nu-i așa?

Morwenna păși către ea, mișcarea amintind de un șarpe care se târăște spre prada sa.

– Da, știam. Deși nu m-aș fi gândit niciodată la asta dacă n-ar fi fost păzitorul meu.

– Care păzitor? întrebă Tanya, cuprinsă iar de frică. Despre ce vorbești?

Morwenna râse.

– Tuturor celor născuți cu darul clarviziunii le este numit un păzitor de pe tărâmul zânelor – de care sunt sau nu conștienți. Bănuiesc că tu nu ești?

Tanya clătină din cap.

– Păzitorii de care vorbesc au scopul de a veghea asupra intereselor noastre. Interesul meu a fost să te găsesc pe tine.

– Atunci cine e păzitorul meu? spuse Tanya. De ce interesele mele nu sunt protejate?

– Ah, au fost, interveni o voce familiară. Ai fost protejată. Sau, cel puțin, atâta timp cât ți-am permis eu să fii.

– *Tu!* șopti Tanya.

Panaş apăru din umbre.

– Mi-a luat mult timp să te aduc aici. *Eu* ţi-am adus poezia. *Eu* am luat decupajul din ziar din camera lui Amos şi l-am pus în carte pentru ca tu să îl găseşti. Şi tot eu ţi-am dat un motiv să păstrezi busola vrăjitoarei. Fără interesul meu, probabil te-ai fi debarasat de ea.

– Tu ai fost, conştientiză Tanya. În autobuz, în acea zi. Tu ai vrut să cumperi busola de la noi.

– Nu, eu m-am *prefăcut* că vreau, spuse Panaş. Pentru că am ştiut atunci că o vei păstra. A fost simplu. Totul, atât de simplu! Ştiam că nu vei fi în stare să te abţii de la a urmări indiciile, încercând să rezolvi misterul fetei dispărute. Tu şi prostuţul tău prieten.

– Deci asta e ceea ce aţi vrut cu toţii în toţi aceşti ani? Să mă ademeniţi aici, pentru asta? Pentru *ea?*

– Nu, nu noi toţi, răspunse Panaş. Doar eu. Ceilalţi încercau să te protejeze – dar eu i-am păcălit. Am pătruns printre ei, le-am câştigat încrederea. Datorită divizării tărâmului am reuşit să îi conving că sunt credincios Curţii Seelie şi lor. Gredin nu a avut niciodată deplină încredere în mine. Dar eu am fost prea viclean pentru el... de departe mult prea viclean. Vezi tu, când Morwenna a părăsit lumea muritorilor, nimănui nu i-a trecut prin minte că păzitorul ei va rămâne în urmă. A fost cel mai bine păstrat secret al meu. Panaş afişă un zâmbet triumfător. Secretul care avea să ducă la pierzania ta.

– Şi cine e păzitorul meu? pretinse Tanya.

– Gredin e, spuse Panaş. Corb e al bunicii tale. Amândoi au convenit că era spre binele tău – şi al lui Florence – să te protejăm de adevăr.

– Şi Trisporcul?

Panaş rânji batjocoritor.

– Hai să zicem că Trisporcul a fost salvat de bunica ta, cu mulţi ani în urmă, de la o soartă potrivnică similară cu cea a zânei din ţevi. De atunci i-a rămas credincios.

– Dacă mă protejează atunci de ce nu vin?

– Pentru că sunt depăşiţi numeric. Şi pentru că e prea târziu, îi spuse Morwenna. Puţin peste un minut, şi eu voi fi liberă şi îţi voi

lua locul. Panaş va rămâne aici pentru a se asigura că nu scapi. Voi avea în sfârșit libertatea care mi se cuvine.

Un acces de mânie incontrolabilă puse stăpânire pe Tanya într-un fel în care nu se mai simțise niciodată.

– Tu nu meriți să fii liberă!

– Ce-ai spus?

Vocea Morwennei era periculos de joasă, dar Tanyei nu îi mai păsa.

– Ești egoistă și crudă și nu *meriți* să fii liberă! țipă ea. Întreg corpul îi tremura. În toți acești ani, ai fost măcinată de ură. Ai dat vina pe bunica mea, când de fapt singura persoană vinovată de toate acestea ești *tu*. Tu ai avut de ales – și ai ales asta. Bunica mea și-a ales familia. Ea a rămas. Libertatea ei îi aparține. Ea a suferit pentru ea.

– *Nu-mi pasă!* țipă Morwenna. Noi am avut o înțelegere! Florence m-a trădat – ea merită să fie aici acum, lașa! Nu eu! *Nu eu!*

– Nu-ți pasă! strigă Tanya dezgustată. Normal că nu! De ce ți-ar păsa când alți oameni au plătit scump pentru greșeala *ta?* Nu numai bunica mea, dar și Amos. Reputația lui a fost distrusă din cauza a ceea ce ai făcut. *Dar ție nu-ți pasă!*

Morwenna începu să se îndepărteze, făcându-și drum printre copaci ca o fantomă.

– Schimbul a început deja.

Tanya se zbătu cu violență în legăturile sale. Putea doar privi în timp ce silueta Morwennei îi dispărea din vedere... și asculta cum Panaș se amuza pe seama încercărilor ei de a scăpa. Groaza o înghiți. Se auzi plângând cu sughițuri înainte să își dea seama măcar că asta făcea, înainte să simtă lacrimile fierbinți revărsându-se pe obraji. Oberon sări în sus către ea, scheunând cuprins de groază și confuzie. O imagine îi fulgeră prin minte – imaginea propriului chip pe postere inutile, însoțită de un singur cuvânt gol, îngrozitor: DISPĂRUTĂ.

Nu vreau să fiu fata care a dispărut în pădure. Nu vreau să fiu o altă dispărută din Tickey End.

Ceva se mișca în întuneric, venind către ea ca printr-o ceață întunecată. Panaș o observă la o fracțiune de secundă după Tanya.

Red.

Neatenția de moment fu ocazia pe care Oberon o așteptase de mult. Cu un salt perfect sincronizat, Panaș fu redus la tăcere pentru totdeauna.

Land Roverul se opri zgomotos chiar lângă marginea pârâului, iar Warwick și Fabian săriră din el și porniră în grabă prin apă către luminișul din pădure. Un sunet strident răzbătu prin noapte.

Fabian alergă și mai repede.

– Ce e asta? spuse Warwick gâfâind când ajunseră la marginea pădurii.

– E alarma de la ceasul meu! Am setat-o să sune la miezul nopții!

Warwick scormoni prin buzunar și scoase șuvița de păr cu mâinile tremurânde.

– Ia-o! Am niște chibrituri – trebuie să-i dăm foc!

Fabian întinse mâna, dar părul îi alunecă printre degete și căzu pe jos.

– Unde e? urlă Warwick, aprinzând un chibrit în încercarea de a lumina în jur. Fabian, *idiotule!*

Fabian căzu la pământ și începu să caute cu disperare.

Ceasul lui continua să țipe ca o scorpie, prevestind cu certitudine moartea.

Red reteza legăturile cu toată puterea. Încet, dar sigur, acestea începură să cedeze, până ce, într-un sfârșit, firele se desprinseră și se dezintegrară. Mâinile îi erau întunecate și pătate de sânge. Împletitura de păianjen îi brăzdase degetele când extrăsese foarfeca din buzunarul de la spate al Tanyei.

– Ce faci aici... cum de ai știut? suspină Tanya. Unde e copilul?

– E în siguranță. Red continua să taie, vorbind fără suflare: Am făcut schimbul, dar oamenii de la circ nu m-au lăsat să călătoresc cu ei. Au spus că poliția își băgase nasul prin zonă, punând întrebări. Ei știu cine sunt – au văzut ziarele. Așa că am hotărât că cel

mai bun lucru ar fi să mă întorc aici și să mă mai ascund pentru un timp. Tocmai eram pe cale să intru în tunelul de la biserică, când v-am văzut pe tine și pe băiat ieșind pe poarta din grădină. Așa că v-am urmărit... spre norocul vostru.

În sfârșit, ultimul fir se rupse. Tanya era liberă.

– Trebuie să scăpăm de aici înainte de miezul nopții... ea încearcă să schimbe locul cu mine...

Red o reduse la tăcere printr-o încuviințare din cap.

– Am auzit tot. Trebuie să ne mișcăm.

Apucă brațul Tanyei, trăgând-o după ea prin pădure. Prin beznă mișunau diverse creaturi. Zânele dădeau târcoale la limita întunericului, așteptând momentul în care Tanya avea să fie predată lor. Oberon le înconjura protector, iar Red își scoase cuțitul și îl ținu ridicat. Apoi începu să fugă. Tanya sări după ea, fugind cât o țineau picioarele, în zigzag printre copaci.

– Trebuie să te scoatem din pădure, gâfâi Red. Înainte să plece Morwenna. Aproape că nu mai avem timp...

Cuvintele ei răsunau fără noimă în capul Tanyei. Ceva era în neregulă.

– Oprește-te, gemu ea. Un zumzăit straniu se stârni în urechile ei, ca un roi imens de insecte.

– Nu ne putem opri! șuieră Red. Mișcă! Am spus SĂ TE MIȘTI!

– Nu pot, șopti Tanya, poticnindu-se în ciuda încercărilor lui Red de a o susține. Treptat, bâzâitul se transformă în voci șoptite, peste tot în jurul ei. Fețele din interiorul copacilor se trezeau. Crengile noduroase ca niște degete se întindeau către ea. Lianele se descâlceau din scoarța copacilor șerpuindu-se spre ea. Pădurea fremăta de viață.

Tanya înțelese ce se întâmpla. Schimbul avea loc.

Puterea o părăsi. Căzu la pământ, cu ochii strânși și mâinile la urechi. Un fir de iederă începea să își croiască drum în sus, pe piciorul ei. Red îl tăie cu cuțitul, doar pentru ca acesta să fie înlocuit de altul. O auzi pe Red spunându-i să se ridice, stăruind pe lângă ea să se miște, dar Tanya nu putea. Se gândi la părinții ei și își dori să îi poată vedea o ultimă dată. Se gândi la bunica ei și își

dori ca lucrurile să fi fost altfel între ele. Se gândi la Fabian și la Warwick și la ce se va întâmpla cu Amos. Se întrebă dacă Red își va găsi vreodată fratele. Și-l imagină chiar și pe Scuipă-Foc, încolăcit la baza pendulului, costeliv și plin de purici.

Ultimul lucru la care se gândi fu Oberon, iubitul și credinciosul ei câine. El îi fusese alături până la sfârșit. Apoi, toate gândurile o părăsiră, lăsând în urmă doar întunericul. Oberon începu să urle.

O durere ascuțită în degetul ei mare o aduse înapoi. Tanya își recăpătă cu greu cunoștința și privi în jos. Sânge proaspăt îi curgea dintr-o nouă rană.

– Cum de m-am...? începu ea fără vlagă, văzând foarfeca lui Morag în mâna lui Red, dar neînțelegând. Simțea că se pierde din nou, fiind purtată de frunzișul care se înfășura în jurul ei, dar nu înainte să-i vadă mâna lui Red.

Biata mână însângerată a lui Red.

Bietele degete rănite ale lui Red. Red, al cărei sânge se amesteca treptat cu al ei, ținându-i mâna strâns. Și Red o cuprinsese în brațe, sprijinindu-i capul, nevrând să îi dea drumul.

– Luați-mă pe mine, șoptea Red. Luați-mă pe mine în schimb. Ea are o viață la care să se întoarcă. Eu nu. Voi mi-ați luat-o. Luați-mă pe mine în schimb.

Luați-mă pe mine în schimb.

Luați-mă pe mine în schimb.

Iar lianele și crengile târându-se spre Tanya – și cele care o prinseseră deja în mreje – se opriră pentru cea mai scurtă clipă înainte de a începe să se retragă lent, eliberând-o din prinsoarea lor și continuându-și drumul... către Red. Centimetru cu centimetru se strecurară peste ea ca niște tentacule înfrunzite, desprinzând-o de Tanya... desprinzând-o de lumea muritorilor.

Red nu se opuse.

În câteva clipe, ea se predase în totalitate; înghițită de pădure.

Mâna lui Fabian înșfăcă părul, cu tot cu un pumn de pământ.

– L-am găsit!

Warwick aprinse un alt chibrit, flacăra galbenă prinzând viață cu un șuierat. Apucă părul și ținu chibritul în dreptul lui. Șuvița luă foc imediat, iar el o aruncă pe jos. Cei doi priviră în tăcere cum aceasta ardea prefăcându-se în nimic, până nu mai rămaseră decât rămășițele carbonizate ale crengilor și frunzelor căzute unde fusese părul Morwennei.

Ceasul lui Fabian încetă să mai sune în sfârșit.

– Nu mi-am dat seama niciodată, spuse Warwick domol. În tot acest timp... am crezut că părul era al mamei mele. Și ea era brunetă... Nu i-am înțeles niciodată importanța până în noaptea asta. În tot acest timp, el încerca să găsească pe cineva care să o înlocuiască pe Morwenna. El nu a uitat-o niciodată. Adevărul era chiar acolo în fața mea, iar eu am ales să nu îl văd.

– De cât timp știi?

Chiar și pe întuneric, Fabian putea citi regretul în ochii tatălui său.

– De când s-a născut Tanya.

– Ce se va întâmpla cu Morwenna acum că pactul a fost destrămat? șopti Fabian.

– Ea va simți asta, instantaneu, spuse Warwick. Ar trebui să fie de ajuns pentru a o face să renunțe la schimb. Se năpusti mai adânc în pădure, strigând peste umăr: Trebuie să o găsim pe Tanya!

Fabian își urmă tatăl, nici unul din ei nefiind conștient că un schimb alternativ avusese loc deja.

Marginea pădurii se întrezărea, luna abia se vedea printre copaci. Vag conștientă, Tanya mergea împleticindu-se într-acolo. Doar Oberon, trăgând de celălalt capăt al lesei, o susținea. Fata avea ochii împăienjeniți, umflați de lacrimi, și își simțea capul ca de lână.

Red nu mai era; dispăruse pe tărâmul zânelor ca o urmă în nisip. Oferindu-se pe sine în schimbul Tanyei, ea le salvase pe amândouă.

Tanya ajunsese aproape de marginea pădurii când își dădu seama că nu era singură.

La doar câțiva pași în fața ei, pe cărare, Morwenna Bloom înainta spre deschiderea dintre copaci. Și în timp ce Tanya privea,

o răbufnire inițială de furie i se risipi pe măsură ce îi deveni clar că ceva nu era deloc în regulă.

Morwenna înainta, dar mișcările îi încetineau. Tanya îi auzi respirația schimbându-se, devenind neregulată și greoaie. Deodată, aceasta căzu, cu spatele ei încovoiat, picioarele mișcându-se lent acum, șchiopătând și șovăind. Părea să fie cuprinsă de durere, își dădu Tanya seama. Durere... sau oboseală.

– Ce se întâmplă cu mine? murmură ea.

Vocea care răsunase de pe buzele ei nu era cea a unei fete de paisprezece ani.

Nu obosită... ci bătrână.

Cu groază crescândă, Tanya înțelese acum ce se întâmplase. Fabian nu o părăsise într-un act de lașitate. Fabian se dusese să distrugă șuvița de păr – cheia către tinerețea Morwennei. Și reușise.

Geamătul îngrozit care ajunse la urechile Tanyei atunci fu chiar al său. Auzind-o, Morwenna își întoarse fața spre ea.

– Tu? spuse ea hârșâit, cu vocea unei femei bătrâne. O voce nouă și stranie care, Tanya putea constata, o înspăimânta mai tare pe Morwenna decât pe ea. Cum...? Nu e posibil ca tu să fii aici...

Confuzia și răutatea de pe fața ei se încrețiră odată cu carnea ei. Pielea i se ridase, i se ofilise și i se zbârcise, atârnând larg de contururile craniului ei pe măsură ce fiecare din cei cincizeci de ani pe care Morwenna îi păcălise o ajungeau din urmă – toți deodată. Efectul era otrăvitor – și într-adevăr îngrozitor de privit.

Tanya nu avea puterea să facă altceva decât să țipe. Și să tot țipe.

Morwenna se uită în jos la mâinile sale și scoase un urlet. Nu mai erau netede și moi; deveneau ofilite și strâmbe chiar sub ochii ei.

– Nu!

Își apucă o șuviță din părul său lung, dar acesta era acum aspru și alb ca lâna. Încet, își cuprinse fața în mâini și își simți obrajii supți și liniile care-i brăzdau pielea. Întinse mâinile diforme către Tanya. Buzele îi erau trase într-o grimasă hidoasă peste dinții care se înnegreau și se desprindeau, sfărâmându-se și căzând.

Tanya se răsuci pe călcâi și fugi. Înapoi în pădure, înapoi pe drumul pe care venise; plângând în hohote, disperată și dispusă să înfrunte orice s-ar fi aflat în pădure decât să mai stea în fața figurii grotești a Morwennei Bloom.

Ea nu apucă să o vadă pe Morwenna care se căznea să o urmeze de-a lungul cărării. Până să reușească bătrâna să facă doar câțiva pași, Tanya se îndepărtase considerabil.

Și astfel, Morwenna rămăsese de-a dreptul singură când procesul de îmbătrânire și șocul suferit își spuseră ultimul cuvânt.

O durere înfiorătoare îi străpunse pieptul și partea de sus a brațului stâng. Pierzându-și răsuflarea, ea se prăbuși la pământ. Cu privirea-i încețoșându-se, scrută marginea pădurii.

Era atât de aproape... dar ea nu avea să ajungă acolo niciodată.

Tanya era ghemuită la pământ, lipită de Oberon când au găsit-o.

O mână aspră îi îndepărtă părul de pe față, iar apoi se auzi o voce familiară, dar totuși nu chiar.

– E în stare de șoc.

Vocea lui Warwick. Încă severă și repezită, dar acum marcată de îngrijorare.

– Își va reveni?

Aceasta era vocea lui Fabian.

Tanya se clinti, alinată de vocea lui. Fața lui Fabian deveni clară, ochii lui find strâns închiși. Expresia lui era plină de vină și durere.

– Am părăsit-o, spuse el cu o voce slabă. Am părăsit-o, tată. Dar a trebuit...

– Fabian? rosti Tanya răgușit.

Ochii lui Fabian se deschiseră brusc. Îi apucă mâna și i-o strânse puternic.

– Îmi pare rău, șopti el. Îmi pare atât de rău – a trebuit să te las să crezi... spuse el cu un nod în gât. Șuvița de păr a fost la Amos în tot acest timp.

– Știu, spuse ea, reușind să afișeze un zâmbet palid. Ai fost curajos pentru a face ceea ce ai făcut. Ea privi drept către Warwick. Tu

mă protejai, își dădu ea seama. Tu și bunica. De aceea nu vă doreați ca eu să stau la conac – din cauza a ceea ce s-ar putea întâmpla.

– Florence a vrut să îți spună, zise Warwick încet. Dar îi era prea frică. Și rușine. Când a făcut acel pact cu Morwenna era tânără și naivă. A tot plătit pentru asta de atunci.

– Acum s-a încheiat, șopti Tanya.

Numai ea știa că Morwenna plătise prețul final. Dar pentru moment nu voia – nu putea – să vorbească despre ceea ce văzuse.

Nimeni nu mai spuse nimic după aceea. Tanya rămase cu propriile gânduri în timp ce Warwick își înfășură haina în jurul umerilor ei și îi ridică trupul extenuat în brațe, gata de a se întoarce înapoi la conac.

Era încă devreme în următoarea dimineață când Morag încuie caravana și alungă afară pisica supărată. Nu se întâmpla des ca ea să se aventureze în Tickey End în mijlocul săptămânii și își dorea să își vadă de treabă și să se întoarcă înainte să se aglomereze. Era aproape de marginea pădurii când zări ceea ce zăcea în față, doar un pic abătută de la cărare și parțial ascunsă de tufe.

Femeia era moartă de câteva ore. Morag putu să-și dea seama măcar de asta chiar înainte să îngenuncheze lângă ea. Gura ei încrețită era deschisă într-un țipăt mut, mâna ei ca o gheară fixată în jurul brațului stâng.

– Atac de cord, murmură Morag, întinzându-se să închidă ochii lipsiți de viață ai femeii.

Dar privind acele goluri adânci și negre, mâna îi înghețä și Morag și-o retrase brusc înainte de a o atinge. Pentru că până și în moarte, femeia avea ceva de-a dreptul malefic.

Morag își auzi propriii genunchi trosnind când se ridică și făcu un pas înapoi. Atunci văzu un măr așezat lângă trup, odihnindu-se între faldurile rochiei verzi și zdrențăroase. Căzuse din crengile de deasupra. Ceva se unduia sub suprafața veștejită a cojii. Câteva clipe mai târziu, un vierme gras țâșni afară din pulpa flască a mărului.

– Da, șopti Morag. Înțeleg acum. Putred. Putred până la miez.

Fără a mai zăbovi, porni de-a lungul cărării către Tickey End, mergând ceva mai repede decât de obicei, acum că știa că va face un ocol pentru a raporta sinistra descoperire. Spera doar să nu dureze prea mult.

Epilog

Precum majoritatea mormintelor din micuța curte a bisericii, cel al lui Elizabeth Elvesden fusese neglijat. Și precum conacul din apropiere care fusese casa ei pentru puțin timp în scurta ei viață, era acum acoperit de iederă, piatra gri abia întrezărindu-se printre frunzele veșnic verzi. Dar în ciuda aspectului lui părăginit, mormântul nu fusese niciodată uitat.

Tanya o privi pe bunica ei îngenunchind să smulgă încă o mână de buruieni, apoi privi de-a lungul câmpiilor, dincolo de pădurea spre care conacul era orientat în lumina punctată a soarelui. Mama ei avea să sosească în scurt timp să o ia acasă. De data aceasta, Tanya știa, cu inima împăcată, că lucrurile vor sta altfel. Zânele, zânele *ei*, vor veni din nou, dar la timpul lor. Acum nu se mai temea de ele.

Cu aproape o săptămână în urmă, se trezise în patul ei, complet îmbrăcată și amețită, de parcă ar fi dormit o sută de ani. În timp ce se dezmeticea din somnul adânc, și-a dat seama că cineva o ținea de mână și a ridicat privirea către ochii cenușii ai bunicii sale. Îi luase o clipă să o recunoască, căci aerul dur pe care îl avea de obicei dispăruse, de parcă îi luase cineva o piatră de pe inimă. Pentru mult timp, bunica ei vorbi. Și Tanya a ascultat, a înțeles și a iertat-o.

Articolele din ziare referitoare la Rowan Fox au continuat pentru o scurtă vreme după noaptea schimbului, deși li s-a acordat o importanță tot mai scăzută pe măsură ce a devenit evident că

urma i se pierduse. Dar răsfoind prin ziare, o altă știre i-a atras atenția Tanyei: descoperirea unui cadavru în Pădurea Spânzuratului. Femeia decedată, în etate de aproximativ 65 de ani, suferise un atac de cord mortal. Identitatea ei, însă, și cum a ajuns să se afle în pădure la momentul morții aveau să rămână un mister – mai puțin pentru cei implicați. Pentru că aceea a fost clipa în care Tanya le-a vorbit lui Fabian, lui Warwick și bunicii ei despre Red, dezvăluindu-le adevărata tragedie a ceea ce se întâmplase în acea noapte în pădure și a fetei care o salvase.

Au smuls ce mai rămăsese din ierburile crescute pe mormânt și le-au înlocuit cu flori proaspete.

În timp ce treceau prin pădure în drumul lor înapoi către conac, Tanya privi atent spre copaci, cu o întrebare pe buze de al cărei răspuns se temea.

– Ce se va întâmpla cu Amos?

Florence clătină din cap nefericită:

– Nu se poate face nimic. Noi poate că știm adevărul despre Morwenna Bloom, dar puțini oameni ne-ar crede. Vor continua să creadă ce vor să creadă. Tot ce putem face pentru el acum este să îi facem ultimele zile cât mai confortabile, dar, la starea minții lui nici asta nu va fi prea ușor. E mereu chinuit de amintirea ei. Ea este cauza nebuniei lui.

O adiere ușoară trecu printre copacii de deasupra, purtând cu ea mireasma ierburilor sălbatice. Una dintre miresme părea să le copleșească pe celelalte, puternică și distinctivă. O amintire subită fu evocată în mintea Tanyei; amintirea cuvintelor rostite de Gredin într-o seară. În acea clipă, cuvintele îi insuflaseră frică. Astăzi, o umpleau de speranță. Pădurea o ascultase.

– Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat, spuse Tanya încet. Și nu putem schimba ceea ce oamenii cred. Dar poate că *există* ceva ce putem face pentru Amos.

Există un loc unde rozmarinul crește liber lângă un râu care curge la deal. Ținutul gnomilor. Grobiene creaturi. Imprevizibile, periculoase spun unii.

Rozmarinul, leac renumit pentru amnezie, crește pângărit. Proprietățile sale sunt inversate.

Dar până și rozmarinul pângărit de gnomi are beneficiile sale. În anumite cantități, are puterea să extragă o amintire din capul unui muritor pentru totdeauna.

Precum amintirea unei vechi iubiri.

Mulțumiri:

Familiei mele, prietenilor și celor dragi – primii mei cititori, în special: Darren, Mama, Theresa, Janet, Tanya, Rachel și Lucy. De asemenea, lui Lauren pentru pulberea de zâne.

Foștilor mei colegi de la Ottakar's/Waterstone's Stafford (Greengate Street) și lui Kate Hancock de la biroul central și echipei de literatură pentru copii de la OUP pentru sprijinul lor.

Davinei Andrew-Lynch pentru timpul acordat și pentru sfaturi.

Multe mulțumiri Juliei Churchill și tuturor de la Agenția Darley Anderson, și lui Venetia, lui Maurice, lui Jenny, Elisei, lui Ingrid, Phil, Nick și întregii echipe de literatură pentru copii de la Simon & Schuster UK.

La editura RAO a apărut seria

OAMENII VĂZDUHULUI ÎNALT
KAI MEYER

Volumul 1 – Mătase și sabie
Nugua nu a întâlnit nici o altă ființă omenească. Niciodată. Ea crește printre dragoni, până când dragonii dispar fără urmă. Așa începe lunga ei căutare în depărtările Chinei. În această lume străină, se va întâlni cu magicieni nemuritori, cu spadasini zburători și cu Niccolo, un băiat cu ochii aurii. Și el este în căutare. De sute de ani, poporul său locuiește pe un nor, sus în Văzduhul Înalt. Dar Poporul Norilor este amenințat cu dispariția. Niccolo a fost trimis să găsească o substanță misterioasă, fără de care poporul său nu poate trăi: respirația dragonilor dispăruți.

Volumul 2 – Lance și lumină
În vechea Chină, războiul dintre mătase și sabie e în toi. Puterile de dincolo de ceruri au trimis-o pe Copila Lunii pentru a-i distruge pe ultimii nemuritori – dar oare moartea lor va însemna cu adevărat dispariția lumii? Sau există un secret întunecat ascuns în străfundurile muntelui? Doar dragonii știu răspunsul, dar aceștia au dispărut. În vreme ce Nugua îi caută și se luptă singură pentru viața ei, Niccolo aleargă prin deșert și prin munți în căutarea Copilei Lunii. El știe că trebuie să o ucidă, pentru a salva Poporul Norilor și întreaga China. Dar cum să facă asta când o iubește mai mult decât orice pe lume?

Volumul 3 – Dragon și diamant
Dragonii veghează cheia pentru salvarea lumii. Dar secretul refugiului lor a fost descoperit. În China se adună acum armate pentru bătălia finală. Creaturi născute din lavă se ivesc din adâncurile munților. Uriașii urcă pe versantul sudic spre vârf. Războinicii cerului se apropie dinspre nord în uriașe corăbii zburătoare. În mijlocul acestor pregătiri de război, Niccolo își pierde speranța în iubirea pe care i-o poartă Copilei Lunii. Dragonii ar putea vindeca fata aflată pe moarte – dar asta ar transforma-o într-un adversar cumplit. Între timp, Nugua ajunge la mormântul ființei care a creat cu multe milenii în urmă lumea și care va deveni acum cea mai puternică armă a inamicului.

CLUBUL CĂRȚII

Rao pentru copii

- ❍ DAVID ALMOND
  Skellig
- ❍ E.B. WHITE
  Pânza lui Charlotte
- ❍ ALAIN BAKER
  Crăciunul șoricelului Chiț
- ❍ J.M. BARRIE
  Peter Pan / Peter Pan în Grădina Kensington
- ❍ LUC BESSON
  Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și răzbunarea lui Maltazar / Artur și războiul celor două lumi
- ❍ MICHAEL BOND
  Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare în ajutor / Paddington în străinătate
- ❍ M. BOND, R.W. ALLEY
  Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la Carnaval
- ❍ IAN BECK
  Tom inimă-curată. Băiatul aventurier
- ❍ LYNNE REID BANKS
  Indianul din dulap / Indianul se întoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului
- ❍ CRISTINA BRAMBILLA
  Cheia alchimistului
- ❍ DESPINA CALAVREZO
  Winter Time
- ❍ ROALD DAHL
  Fantasticul domn Vulpe
- ❍ KATE DICAMILLO
  Povestea lui Despereaux
- ❍ ZIZOU CORDER
  Băiatul-Leu / Urmărirea / Adevărul
- ❍ SABINA COLLOREDO – seria „Hotel Olimp“
  Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita
- ❍ ROALD DAHL
  Vrăjitoarele / Uriașul cel Prietenos / Charlie și Fabrica de Ciocolată / James și Piersica Uriașă / Charlie și Marele Ascensor din Sticlă
- ❍ ANNA DALE
  Șoptindu-le vrăjitoarelor
- ❍ GITTY DANESHIVARI
  Școala frucoșilor
- ❍ JIM DAVIS
  Garfield ia proporții / Garfield mai mare decât viața / Garfield pe larg / Garfield se îngrașă Garfield ia cireașa de pe tort / Garfield supărare mare / Garfield stă acasă / Garfield păcălește cântarul / Garfield își pierde picioarele
- ❍ EMILY DIAMOND
  Copilul apelor
- ❍ SALAMANDA DRAKE
  Dragonsdale / Dragonsdale – Călăreții furtunii
- ❍ HEATHER DYER
  Băiatul din cutia de biscuiți
- ❍ CORNELIA FUNKE
  Călărețul dragonilor / Cand Moș Crăciun a căzut din cer / Povești / Igraine Fărădefrică
- ❍ LAURA HUNT
  Stuart Little 2
- ❍ ERICH KÄSTNER
  35 Mai
- ❍ GARRY KILWORTH
  Attica
- ❍ ADRIENNE KRESS
  Alex și comoara Wigpowder
- ❍ C.S. LEWIS – seria „Cronicile din Narnia“
  Calul și băiatul / Jilțul de argint / Prințul Caspian / Călătorie pe mare cu Zori-de-Zi / Ultima bătălie / Cronicile din Narnia (set)
- ❍ ASTRID LINDGREN
  Pippi Șosețica / Pippi Șosețica se îmbarcă Pippi Șosețica în Mările Sudului
- ❍ MADONNA
  Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody
- ❍ ALAN MCDONALD – seria „Aventuri cu troli“
  Trolilor, plecați acasă! / Trolii în vacanță / Plăcinta de capră / FC Trolii
- ❍ HILLARY MCKAY
  Îngerul lui Saffy!
- ❍ TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Cei trei magnifici Zalinda / Misterul spiritului invocat / În căutarea lui Watson
- ❍ BEATRICE MASINI – seria „Pantofiorii roz“
  Ce temperament! / În pași de dans / Prieteni vechi și noi / Pe poante / Școala din Londra / Un tutu în plus / Cine va dansa cu starurile? / Dansul verii / Pas în doi / Pași încrucișați
- ❍ KAI MEYER
  Focul de gheață
- ❍ SEBASTIANO RUIZ MIGNONE
  Împotriva tuturor steagurilor / Scufundați corabia Scuipă-Foc! / Cei 7 adormiți de aur / Comoara marelui sultan
- ❍ A.A. MILNE
  Ursulețul Winnie Puh / Cartierul Winnie Puh
- ❍ P.R. MORRISON
  Băiatul care a îmblânzit vântul
- ❍ MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
  Maeba
- ❍ LOUIS PERGAUD
  Războiul bumbilor
- ❍ CAROLINE PITCHER
  Băiatul șaman
- ❍ SARAH PRINEAS
  Hoțul vrăjitor
- ❍ PHILIP REEVE
  Larklight / Starcross

- ❍ KATHERINE ROBERTS - seria „Cele șapte minuni"
  Prădarea Marii Piramide / Întâmplări din Babilon / În căutarea Templului Amazoanelor / Mausoleul din Halicarnas / Blestemul din Olympia
- ❍ R.L. STINE - seria „Goosebumps"
  Nu coborâți în pivniță / Sânge de monstru / Zâmbește și mori / Blestemul mumiei / Să devenim invizibili! / Fetița care a strigat: „Monstrul!" / Bun venit în tabăra de coșmar! / Noaptea păpușii / Fantoma din vecini / Plaja bântuită / Răzbunarea piticilor de grădină / O zi în Ținutul Ororilor / Fantoma de la Teatru / Nu mă puteți speria! / Teribilul om de zăpadă din Pasadena / Atacul mutanților / Coșmarul din tabăra regelui Marmeladă / Fantoma lătrătoare / Necazuri mari / O aventură păroasă / Vârcolacul din mlaștina Fever
- ❍ TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK - seria „Cronicile Spiderwick"
  Cartea fantastică / Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier/ Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice
- ❍ J.R.R. TOLKIEN
  Roverandom / Copiii lui Hurin / Hobbitul/ Domnul Bliss / Povești neterminate / Scrisori de la Moș Crăciun / Silmarillion
- ❍ P.L. TRAVERS
  Mary Poppins se întoarce / Mary Poppins deschide ușa / Mary Poppins în Parc / Mary Poppins pe Aleea Cireșilor / Mary Poppins și Casa de Alături
- ❍ J.M. TREWELLARD
  Degete răzlețe
- ❍ KAYE UMANSKY
  Pongwiffy / Pongwiffy și răzbunarea Trolilor / Pongwiffy și Vraja Anului / Pongwiffy și vacanța de coșmar
- ❍ MOONY WHITCHER
  Fetița Celei de a Șasea Luni / Nina și misterul Notei a Opta / Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei / Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken
- ❍ E.B. WHITE
  Pânza lui Charlotte

Carte-jucărie

- ❍ MULTIPLAN
  Broaște fantastice / Corpul uman / Mumiile egiptene / Sistemul solar
- ❍ PRIETENI PUFOȘI
  Lânuca / Roibu / Ghiță / Bălțata
- ❍ GÂZUȚE CU ANTENUȚE
  Nicușor Melcușor / Nuța Albinuța / Olguța Omiduța / Rița Gărgărița
- ❍ ANIMĂLUȚE
  Cămila Kami / Ciuș Măgărușul / Cuțu Cățelușul / Leul Lester / Paddy Poneiul / Poppy Purcelușa / Pisi Pisicuța / Rățușca Marușka
- ❍ ȘTIU EU CUM!
  Capsa / Șiretul / Fermoarul / Nasturele
- ❍ ARIPIOARE
  Papagalul / Pinguinul / Bufnița
- ❍ CRANȚ! CE MAI POVESTE
  Lucy își ascute cleștii...
- ❍ GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII
  Caut casă / Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Luli sare-n ajutor / Lica la culcare / Hoții de unelte / Când mă fac mare

Povești cu lipici

Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan

Engleza cu „lipici"

A venit vacanța!

Cărți ilustrate

Joann Sfarr - Micul Prinț (benzi desenate)
Conn Iggulden - Tollinși. Povești explozive pentru copii
Cartea mea de jocuri
E.T. Extraterestrul descoperă...
  comunicațiile / plantele / sistemul solar
Lumea basmelor (2 volume)
Mega activități / Mega jocuri
Nu știam că...
  poți sări mai sus pe Lună / rechinii își schimbă mereu dinții / unele vase au aripi / unii șerpi scuipă otravă
Viața cotidiană în lumea antică
Adevărul despre... copii / stres / mămici / tătici
Cronicile Spiderwick - Ferește-te de Bogart!
Cronicile Spiderwick - Misiunea lui Thimbletack
Cronicile Spiderwick - Mallory stă de pază
Cronicile Spiderwick - Povestea filmului
Narnia - Prințul Caspian / Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian Povestea filmului / Carte de activități
Harry și gălețușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc Harry și dinozaurii salvează animalele
Puiul-de-Mlaștină
Mica balerină / Prințesa perfectă
Basme clasice repovestite și ilustrate
Domnul Întuneric se strecoară
Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare
Fancy Nancy / Fancy Nancy și Cățelușul fițoșel

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa/ Cartea Junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Iepurele și broasca țestoasă / Cei 3 purceluși / Motanul încălțat /

Scufița-Roșie / Hänsel și Gretel / Tom Degețel

Cărți de activități

❍ LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / O zi cu Ioana și Vlad / La circ / La circ (set) / *Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set) / *Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) / *Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă / Jocuri de calcul* (1, 2) / *Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani / Seria Ferestre magice – În ocean – În junglă – La drum – Gângănii*

❍ FIONNA WATT
Artă și imaginație / Artă și îndemânare

❍ MOIRA BUTTERFIELD
Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau?

Mă joc și învăț culori / Mă joc și învăț animale
În 3 dimensiuni – Corpul uman
În 3 dimensiuni – Dinozaurii
Carte cu abțibilduri
Aeronave / Corpul uman / Creaturi mitice / Spațiul
Animale sălbatice
În culori / Oameni în mișcare
Scăderea, înmulțirea, împărțirea
Metodă de învățare a limbii engleze, BBC

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy
De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul și prietenii lui / Pirații / Ursulețul și prietenii lui

Rao junior

Alice în Țara Minunilor
Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Colindă de Crăciun
Colț-Alb
Heidi
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood
Robinson Crusoe
Vrăjitorul din Oz

Rao pentru tineri

❍ BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
❍ CLIVE BARKER – seria „Abarat"
Cărțile Abaratului / Zile de magie
❍ HOLLY BLACK
Jertfa / Curajul / Ținutul fierului
❍ JOHN BOYNE
Băiatul cu pijamale în dungi
❍ ANN BRASHARES
– seria „Frăția Pantalonilor Călători"
Pantalonii Călători / A doua vară a Pantalonilor Călători / Mereu în albastru
❍ HERBIE BRENNAN
Războaiele împărăției de purpură / Împăratul de purpură / Stăpânul tăramului
❍ ANDY BRIGGS
Hero.com / Villain.net
❍ MAITE CARANZA
Războiul vrăjitoarelor / Clanul lupoaicei
❍ KRISTIN CASHORE
Darul
❍ EOIN COLFER – seria „Artemis Fowl"
Artemis Fowl / Incidentul din Arctica / Codul infinitului / Aventuri cu Opal / Lista cu dorințe / Supranaturaliștii
❍ JAMES FENIMORE COOPER
Ultimul mohican
❍ NANCY FARMER
Casa scorpionului / Marea Trolilor
❍ ALEX FLINN
Bestia
❍ MARK DAVID HEATWOOD
Întâlnirea lui Marcello
❍ ALICE HOFFMAN
Aquamarine
❍ PAUL HOFFMAN
Mâna stângă a lui Dumnezeu
❍ ERIK L' HOMME – seria „Cartea Stelelor"
Vrăjitorul Qadehar / Seniorul Sha / Chipul Umbrei
❍ ANTHONY HOROWITZ – seria „Alex Rider, superspionul adolescent"
Stormbreaker / Academia Point Blanc / Insula rechinilor / Lovitura vulturului / Hotelul spațial Ark Angel / Scorpionul
❍ KAMI GARCIA & MARGARET STOHL
A 16-a Lună
❍ HELEN GRANT
Misterioasa dispariție a Katharinei Linden

MICHELLE HARRISON are 28 de ani și este asistent editorial într-o editură de cărți pentru copii. Originară din Essex, ea este și o foarte talentată ilustratoare, care acum locuiește în Oxfordshire, Anglia, împreună cu partenerul ei. *Treisprezece comori* este primul ei roman.

Aflată în vizită la bunica ei, Tanya descoperă un mister. În urmă cu 50 de ani, o fată a dispărut în pădurile din apropiere – o fată despre care bunica Tanyei nu dorește să vorbească. Fabian, fiul administratorului de pe domeniu, este măcinat de această dispariție. Bunicul său a fost ultima persoană care a văzut-o pe fată în viață, fiind nevoit să trăiască sub povara acestei bănuieli. Împreună, Tanya și Fabian decid să descopere adevărul. Dar Tanya are și ea secretul ei: poate să vadă zâne. Oare asta o va ajuta să dezlege misterul? În curând, se vor afla în fața unei primejdii teribile – istoria sinistră a conacului bunicii se va repeta cumva?

ISBN 978-606-609-154-1

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com